

IMÉ ELŐRE MEG- MONDTAM NÉKTEK

A „NÉVTELEN” SZELLEM TANÍTÁSA

ESZTER MÉDIUM

ÚTJÁN

I. KÖTET

Szerkesztette: Vay Valéria

KIADJA

**Magyar Szellemkutatók Társasága
Cleveland, Ohio, USA**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

SZERETETT BARÁTOM!	5
AZ ISTENI KIJELENTÉSEK CÉLJA	8
A „HIBÁS SZERETET” - A SZERETET HELYTELENÜL VALÓ HASZNÁLATA AZ EGÉSZ KERESZTÉNYSÉG BALFOGÁSA.....	12
ÉLJETEK ÚGY, HOGY A NYOMORÚSÁGBAN GAZDAG VILÁG MEGKÍVÁNJA A TI HITETEKET	17
A CSELEKEDTEKBEN MEGVALÓSÍTOTT HIT DÖNTŐ FONTOSSÁGA	21
TANÍTÁS AZ EMBERI LÉLEK LEGNAGYOBB KINCSEIRŐL: HITRŐL, SZERETETRŐL	27
A SZOLGÁLAT-LELKE A GYÜLEKEZETEK ÖSSZETARTÓ ERŐSSÉGE.....	35
JOB B KÉSŐN, MINT SOHA?!	39
A JÖVŐ ALAKULÁSÁNAK ALAPJA: A FÖLDI ÉLETBEN ELÉRT EREDMÉNY	44
A TÉKOZLÓ FIAK BELSŐ TÖREDELME ÉS MÁRIA, A HIT TÜNDÖKLŐ CSILLAGA.....	47
A TERMÉSZET LELKE AZ IGAZSÁG PONTRÓL- PONTRA VALÓ BETÖLTÉSÉNEK TÖRVÉNYE	51
A FÁT GYÜMÖLCSÉRŐL, AZ EMBERI LELKET CSELEKEDETÉRŐL ISMERNI MEG	55
NAGYCSÜTÖRTÖK.....	59
AZ ÜTKÖZÉSEK CÉLJA.....	63
A SZÁMADÁSOK IDEJE IS ELJŐ	66
AZ IMÁDSÁG HATÁSA AZ ESHETŐSÉGEKBEN.....	69
HINNI, BÍZNI, VÁRNI TUDNI!	72
A FEJSZE A FÁK GYÖKERÉRE VETTETETT!	75

A MINDEN OLDALRÓL VALÓ TAPASZTALÁSOK FONTOSSÁGA	79
AZ EGYESÜLET, MINT ESZKÖZ AZ IGAZSÁG MEGRÖGZÍTHETÉSÉHEZ	81
AZ ANYAGBAN LÉVŐ LEHETŐSÉGEK, MINT ESZKÖZÖK, A FORMA NÉLKÜLI ESZMEI IGAZSÁG MEGISMERÉSÉHEZ	85
BŐVÍTSETEK KI KAMRÁITOKAT ÉS ÉPÍTSETEK MAGATOKNAK CSŰRÖKET, HOGY AZ ÚR ÁLDÁSA ELFÉRJEN RAJTATOK	90
NAGY TÉTEK FOROGNAK KOCKÁN	93
AZ IGAZSÁG LELKE	97
AZ ÉLETET ISTEN TÖRVÉNYE SZERINT KELL ÉLNI	100
A MEGTÉRÉSHEZ ILLÓ GYÜMÖLCSÖK AZ EMBER KÜLSŐ ÉLETÉBEN IS MEGISMERHETŐK LEGYENEK!	104
KERESSÉTEK AZ ISTEN ORSZÁGÁT ÉS ANNAK IGAZSÁGÁT!	107
MIT NEM AKARSZ MAGADNAK, NE TEDD AZT A MÁSINKNAK!	112
AZ ENGESZTELŐDÉSRŐL	116
ÚT A BOLDOGSÁG FELÉ	120
A BIZONYOSSÁG FELÉ. ELVEK KORMÁNYOZZÁK A VILÁGOT	125
FELELŐSSÉG AZ IGAZSÁG ÚTJÁN	129
KARÁCSONY	133
A NAGY BÉKESSÉGSZERZŐ: A NŐI LÉLEK	136
AZ ISMERET KÖTELEZ. A KÜLDETÉS. AZ ÚRVACSORA VÉTELÉRŐL	140
ISTEN AKARATÁRÓL ÉS A SZOLGÁLATRÓL	144

NINCS KÉTFÉLE IGAZSÁG - A KEGYELEM	147
AJÁNDÉKAI.....	147
A JÖVŐÉRT ÁLDOZNI KELL!	152
A FÉLREÉRTÉSEKRŐL ÉS A MEG NEM ÉRTÉSEKRŐL	156
HOSSZÚ ÚT A FEJLŐDÉS ELSŐ ÁLLOMÁSÁIG	159
A TÖRVÉNY HELYES ÉRTELMEZÉSÉRŐL ÉS AZ ÁLDOZATRÓL.....	163
LEGYEN MEG A TE AKARATOD	166
AZ ÉRTELMILEG FELFEJLŐDÖTT EMBEREK ÉS NEMZETEK FELADATAIRÓL.....	170
AZ ÉLETRŐL, AZ ENGESZTELŐDÉSÉRŐL, A MEGBOCSÁTÁSRÓL, A KÖNYÖRÜLETRŐL	173
AZ ÉRZELMI MEG NEM ÉRTÉS ÉS A PRÓBÁK. A HIT, AZ IGAZSÁGOT KERESNI.....	178
A TESTÖLTÉSEK SOROZATÁRÓL. AZ ISTENNEL VALÓ KAPCSOLAT FONTOSSÁGÁRÓL	180
AZ IGAZSÁG TÖRVÉNYÉNEK MŰKÖDÉSE.....	184
AKIKNEK A JOBBIK RÉSZ JUTOTT	187
MINDENKINEK SZÍNT KELL VALLANIA SZABADAKARATA SZERINT.....	190
Függelék.....	192

SZERETETT BARÁTOM!(*)

Engedd meg, hogy figyelmedet a Máté Evangéliuma 24. rész 25. versére hívjam fel. Ugyanis ez a sor: **„Imé eleve megmondottam néktek!”** - izzó fénnel világítja meg a XXI. század első éve harmadik negyedének utolsó napjaiban történeteket. - 2001. szeptember 11-e mintegy kézzelfoghatóvá, bizonyítottá tette mindazt ami napjaink történéseiben messzemenően benne rejlik, t.i.: amiről a Máté 24. rész „tudósít”, mert hiszen amit az Úr ennek a 2. versében a jeruzsálemi templom épületeiről mondott: „Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik!” Vespasianus római császár uralkodásának második évében Kr. u. 70-ben megtörtént. - Hogy ez a fizikai világban tulajdonképpen milyen teljesítménynek vélhető, arról némi felvilágosítást ad Josephus Flavius: A zsidók története című 1946-ban Dr. Révay József által fordított könyve néhány - alábbi idézete és a vonatkozó adatok.

(lásd függelék ad 1.)

Ennek a történelmi ténynek, mint a végzetes vihar első villanásának, fel kellene ébresztenie a gondolkodó ember figyelmét, hogy egy ilyen előre jelzés után a Máté 24. rész további verseiben „eleve” megmondottaktól egyáltalán kik menekülhetnének meg? - ugyanis 2001. szeptember 11-ét sokan a végítélet előjelének tekintik. Ennek bizonyosságául e néhány soros mondandóm után idézem a 2001. december 24-i újságcikket. Az interjú alanya Tőkés László a királyhágó-melléki református püspök, a jelenlegi magyar közélet egyik legmarkánsabb egyénisége.

(lásd függelék ad 2.)

Az eddig elmondottak nagy nyomatékkal húzzák alá a sorozat címéül választott Igét: „*Imé eleve megmondottam néktek!*” ugyanis kedves Vezetőnk, a Névtelen Szellem utóbb következő tanításai, kivétel nélkül, mind „e jelben” igyekeznek az emberi lélek ébredésén munkálkodni, mintegy „felrázva a riadó vak mélységet szavával.” Ez a megállapítás - a XX. században: 1913-1977-ig, Eszter, mint a Névtelen Szellem munkatársa által közvetített - összes manifesztumra vonatkozik.

Az említettek közül az utóbbi húszegynéhány év égi ajándékaiból felhívnam a figyelmet az ebben a sorozatban továbbadottakra. *(lásd függelék ad 3.)*

Kedves Vezetőnk tanításaiban nincs jelentőségbeli különbség, azonban néhány gondolatot mégis kiemelnék: Az igazság és szeretet hatalmai, ezek kölcsönhatásai; a bűn keletkezése, következményei; bűn, erény, szabadakarat; Kain és Ábel harca gondolat-során követhetők, hiszen az eszmék a lélek hajlamain és vágyain alapulnak, természetesen nem lehet két úrnak szolgálni.

- A hit Isten ajándéka, s ezzel kapcsolatban a valóságos és formai hitről, valamint a hit belső bizonyosságáról ír számunkra igen fontos - az élet minden percében és minden vonatkozásában - megszívlelendő tájékoztatást. Sokszor szól a Névtelen Szellem azok cselekedeteiről és ezeknek kikerülhetetlen következményeiről, akik törvényt és igazságot megkerülve igyekeznek maguknak megszerezni a „kívánatosat”. Kedves Vezetőnk szívet, lelket megindítóan szól az Úr Jézus Krisztus mindenható szeretetáldozatáról. Az Úr: az igaz ember példaképe, s e vonatkozásban utal arra, hogy Krisztust a külső hitforma szerint ítélték halálra.

- Menjetek be a szoros kapun és járjatok a keskeny úton: együtt! Ezzel rátereli figyelmünket egyszersmind arra, hogy az „Egy”-re, az „Egy”-hez: Istenhez kell törekednünk. A közös igyekezet, megértés, türelem, egymás elhordozása boldogító eredmények ajándékait jelenthetik, mert a szolgálat, nagyobb az uralkodásnál - az Isten-eszme szolgálata nagyobb mindennél.

- Minden bizonnyal rendkívül hiányosan mondtam el az előzőkben néhány gondolatot abból, ami az én érzéseimet, s figyelme-met foglalkoztatja, s mint valami szűrő működik bennem - életem minden percében, érzés- és gondolatvilágom kormányzója, alakítójaként.

Szeretett Barátom, arra kérek - kedves Vezetőnk a Névtelen Szellem írásai mellett legyen mindig kéznél a Szentírás, hiszen a

négy Evangéliumot tekintve: azokban írva vannak az Úr Jézus szavai *(lásd függelék ad 4.)* - azok az Igék, amelyek egyre erősebb sugárzással tesznek bizonyosságot a Valóságról. - Történelmi tény, amit János Evangéliuma 16. rész 12. verse mond: - a „sok mondanivalóról” - amit az akkori kor embere elhordozni még nem tudott, de a Szentlélek Küldötte íme - e sorozatban is - elibenk adja, összefüggéseiben részletesen kifejti mindazokat az igazságokat, amelyek napjaink ismeretei szerint a gondolkodó, igényes erkölcsű embert megérintik, mert azokat megvalósulni látja: ha tetszik, ha nem - cselekedetei következményeiként. Megfigyelheti ezt a természeti világ állapotváltozásaiban, a tudomány magasra törekvésében és nem kevésbé az általános emberi tömegfelfogásban. Pontosabban szólva a Természettörvény reakcióiban és az emberi lelkekben a bűnnek egyre rohamosabban sűrűsödő homályában.

- Ha olvasod az Evangéliumokat és a Névtelen Szellem könyveit, látnod kell, hogy a: Szentírás és e könyvek sorozatainak magyarázatai egyazon tőről adattak nekünk ízes, tápláló gyümölcsként... de jaj, ha erre kellő odaadással nem figyelünk, hogy ha lelkünkbe ezekből minél többet - életünk vezérlő csillagaként - bele nem építünk. - A Szentírás és a Névtelen Szellem tanításai egyazon Akarat hordozói: a megtérő bűnösnek kegyelem, az ellenszegülőnek időtlen ítélet...

Egyedül Isten az Úr, a „Vagyok”, Ő a „lét”, az „Élet”, s uralkodásának nem lesz vége.

Budapest-Cleveland 2002. február 8.

Szerkesztő és kiadók

AZ ISTENI KIJELENTÉSEK CÉLJA(*)

Névtelen Szellem 1954. január 7-én

Küzdelem - Örökérvényű isteni értékek megmentéséért - Az isteni kijelentések célja - Törekvések a földi élet megjobbítására - A kivitelezés mikéntjének fontossága - Amit mindenki óhajt és amit mindenki kerülne, de a következmények elkerülhetetlenek - A „miért”-ekre feleletet az Örökkévalóság Ura ad - Az „élet” titkának kinyilatkoztatása - A cselekedetek gyümölcseit el kell fogyasztani - Hasznot hajtó életek – Az Úr a megelevenítő igazságot kínálja az embernek - Az ember könyörögjön kegyelemért, és szolgálatra ajánlja fel testét-lelkét, mindenkire szükség van - Imádkozni az igazság lelkének kiterjesztéséért - A megtisztulás lehetőségét csak az isteni kegyelem segíti elő - Vigyázatok és imádkoztatok

„Az ismeret a megkülönböztetni tudás fája, melynek gyümölcse a szabadakarattól választott igaz jó.”

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Nagyon meghatott a gondolataidban végigkövetett imádságod. Nem az, ahogyan azt elgondolod, mert az igaz, hogy a lélek folyton a legszebbet és a legjobbat adja az Úr elé, amit csak magából ki tud, és fel tud hozni a lélek mélyéről, hiszen az természetes is. De ahogyan azt egybeolvasztottad és feldolgoztad a magad erejéből, a magad felfogása és megértése szerint, az ragadta meg az én figyelmemet, és igaz megjelenésében az én lelki érzéseimet. Jól van, kislányom az élet már nem olyan hosszú, és nem olyan terhes a részedre, hogy attól neked már félned kellene. Az Úr kegyelmes és irgalmas az Őt szeretőkhöz, és megajándékozta azokat, akik nem a maguk életét élték, hanem az élet javait feláldozták a szolgálat oltárán. Vannak események és dolgok emberi életekben, melyeknek meg kell történni, amit nem kerülhet ki a halandó ember. Mert a múló világ dolgai bele vannak ágyazva az emberi gyarlóságok, tévelygések közé, úgyannyira, hogy hiába akarja a lélek kivonni magát azokból. Ha dolgozni, munkálkodni akar, bele kell merülnie, hogy kimenthesse és megmenthesse azokat az értéket, melyek felett már összezsapott az ár, és már-már az iszapos

mélység temetné el, ha nem volna vállalkozó szellem, aki nem fél a sártól, az iszaptól, hogy lemerülve felszínre hozza az eltemetett drágaságot. Millió és millió lélek van a Földön, akik szenvedve küzdenek, hogy az igazságnak eltemetett apró darabkáit megmentsék a bűn iszapjából. **Mert nem szabad elvesznie semminek a Földön, sem a teremtettségnek bármely zugában, ami egyszer az isteni kijelentések és meghatározások között helyet foglalt.** Elferdíthetik, megmásíthatják, de ismét le kell tisztulni minden bűnnek, sárnak, tévelygésnek róla, hogy ragyoghasson és vezethessen. Minden kornak megvan a maga lelki világossága, mely annak a szellemcsoportnak megfelel, amely abban az időben testben él. De nem felel meg az utána következő csoportoknak, mert vagy alacsonyabbrendű, és akkor nem érti meg, vagy magasabbrendű. És akkor az utóbbi csoport gondolkozói sietnek lehántani a külső burkot, az emberi tévelygést és félremagyarázást, és a tiszta szellemi értéket megmentik a teljes elértéktelenedéstől. Ugyanis hiába van az emberiség a legnagyobb értékek birtokában, ha nem ismeri fel, és nem tudja a maga életét vele feljavítani. *Az isteni kijelentések pedig abból a célből lettek az emberekkel közölve, hogy a maga javára, boldogulására, az élet könnyebbé tételére használják fel.* Mert nincs semmi más, amivel az emberiség a maga földi életét szebbé, jobbá és boldogabbá teheti, csak egyedül az az isteni igazság, melyet életében vezetőknek, törvénynek ismer el, és ahhoz alkalmazkodik. Úgy rendezi be földi életét, úgy igyekszik egyengetni fejlődési útját, azok szerint él és cselekszik, melyet az isteni igazság megmutatott neki. A bűnökkel terhes tömegek vándorlása, és egyben időleges megpihenése is a földi élet, ahová minden lélek elhozza vágyait, törekvéseit, elgondolásait, amit a maga és esetleg mások életének megjobbítása céljából magában kialakított. *És a legtöbb emberi lélek kénytelen szegényebben visszatérni a szellemi életbe, mint ahogyan elindult, mert hiányzott az elgondoláshoz a kivitelezés mikéntjének az ismerete.*

Mindenki szeretne boldog lenni, mindenki szeretne a Föld javai felett rendelkezni. Mindenki szeretné az élet színes virágaival magát felékesíteni, mert ez kívánatos előtte. De ott áll a bűnök kö-

vetkezményeinek szomorú eredményeiből képződött veszedelmeket, szenvedéseket, nyomorúságokat magában hordozó romhalmaz, melyet mindenki el akar kerülni, mert ettől mindenki fél és irtózik. Ott van a gazdagság mellett a betegség, a hatalom mellett a leigázás, a dicsőség mellett a gyalázatos vég, a felmagasztaltatás mellett a megaláztatás. A ragyogó élet mellett a halál, mely minden vágyott és kívánatos dolog mellett emlékezteti az embert a múlandóság törvényének kérlelhetetlen és megmásíthatatlan igazságára. Miért van minden ami szép, és ami jó, ha úgy is meg kell halni?! Kérdezi és kérdezte olyan kimondhatatlan nagy számú emberek sokasága, akik voltak és vannak a világon. Nem tud a földi okoskodás erre feleletet adni, azt a véges értelem nem tudja megfejtetni, amíg a test béklyóiban vergődik. Azonban feleletet ad az örökkévalóság Ura, aki figyelemmel kíséri a lélek minden megmozdulását, amikor a rejtett dolgok felé fordul gondolataival. A lélek megmozdulása ez, lényének az élet titkát magában hordozó belső szellemi megnyilatkozása, mely feleletet vár az élet megsejtett, magasabbrendű régióiból, hogy a nagy titok nyilatkozzék meg előtte. A nagy titokzatos élet felfedi, kinyilatkoztatja magát, és világosságot derít az élet titokzatoságára. Felbontja, megmagyarázza a titkot. Az élet törvényét megismerteti az emberrel, hogy amikor a halál kivetkőzteti földi testéből, ne kelljen céltalanul bolyongania, hanem az ismeret birtokában mindenre megtalálja a bizonyosságot abban a másik hazában, ahol minden a maga valóságában él, vagy boldogan, vagy nagyon is boldogtalanul. Felismeri azokat a törvényeket a maguk valóságában, ahogyan működnek, és az igazság, hol ragyogó napsugárként, mint áldás és újjáteremtő hatalom él, boldogít, hol mint romboló erő maga alá temeti mindazokat a megtévesztő és hazug eszméket és ezeknek következményeit, melyeket az emberek és szellemek világában felépítettek azok, akik hittek benne.

A kutató szellemi mag felébred az igazság ismeretére, és ha részese volt a tévelygés nyomán létrejött gonosz cselekedeteknek, - megbánta vétkét és megtér a gonosz útvjáról. Mivel az élet mozgás, cselekvés, és ennek eredményei azok a jutalmak, melyeket elért, *így minden emberlélek kénytelen cselekedeteinek gyümölcsét elfogyasztani. Ha rossz fát ültetett el az élet talajában, addig*

nem távolodhat el attól, amíg másikat is nem ültet el, és azt gondozva - fogyasztja reménykedve a gonosz cselekedet szenvedést termő gyümölcsét, - amíg az igazságban való cselekedetek fája, megtermi a jóízű, boldogító eredmények gyümölcsét a részére.

Az igazság ismerete és az abban lefolytatott élet eredményei mind áldást hozó és enyhét adó jója a léleknek, amelyek mindig több és több ismerettel gazdagítják meg mind a szellemi, mind a földi életet. Ezek az ismeretek mintegy húsává és vérévé válnak a lélek természetének, és megkezdődik a nagy lelki átváltozás, mely napról-napra, életről-életre jobbra, igazabbá, szeretetben gazdagabbá válik. Úgyannyira, hogy az élet többé nem a tévelygések és bűnök szenvedtető felszámolásának eredményeivel telik el, hanem áldássá válik az ilyen léleknek élete mind a Földön, mind a szellemek világában. Mert minden gondolata, érzése és cselekedete az isteni akaratnak boldogító, helyreigazító kiteljesítését segíti elő. Az ilyen életek építő munkái már nem dőlnek romba, nem semmisülnek meg, mert az igazság törvénye helyt ad, hogy ezek létezzenek. Hasznot hajtó életek azok, amelyeket az Isten Szentlelkétől áthatott lelkek élnek. Ezeken nem fog a halál megsemmisítő hatalma, mert átmentek már a földi életükben a halálból az élet törvényébe, mert ezek meg sem halnak, csak a test válik le róluk, mint egy elhasznált ruha. A valóság világának törvényében éltek és dolgoztak, az a világ megelevenítette lelküket az isteni törvény befogadása által. Ezt a megelevenítő igazságot kínálja az Úr a földi embereknek, mert megmenteni, megváltani akarja a szenvedések nyomorúságától, mert ameddig bűn és tévelygés lesz, addig szenvedések és nyomorúságok is lesznek, és *senki nem válthatja meg magát, senki el nem kerülheti bűneinek következményeit.*

Aki bűneinek nyomorúsága alatt sínylődik, és nem tud megszabadulni attól, hívja az Urat segítségül, mert közel van Ő azokhoz, akik Őt segítségül hívják. Aki szenved és gyötrődik, könyörögjön kegyelemért, ajánlja fel lelkét-testét a szolgálatra, melyet az Úr az ő részére tartott fenn. Mert minden lélekre szükség van és lesz, hogy a Földön is felépüljön az Isten országa. Minél odaadóbban szolgálja az isteni igazság törvényét, minél több türelemmel és békés megnyugvással viseli - talán mostohának tartott - sorsát az ilyen szolgálatot vállaló emberlélek, annál hamarabb feloldódik a

bűnt büntető igazság kemény páncélja, és akkor látja meg a szenvedő emberlélek, hogy alatta milyen lágy, milyen szelíd és enyhítő kegyelem irányította a gyógyulás folyamatát.

Mindenki imádkozzék az igazság lelkének kiterjesztéséért, hogy az Úr vegye le az emberek szemeiről a lelki hályogot, hogy mindenki *időben felismerje* az isteni akarat üdvözítő ténykedését, és megtérjen azokból a gonoszságokból, melyek miatt milliók szenvednek. **Az idő közel van ahhoz, hogy bezáruljon a mennyek kapuja. A tetetöltés a megtisztulás lehetőségét nem segíti előre, csak az isteni kegyelem.** Akinek megnyilatkozik, aki abba belekapcsolódik, elfogadja az isteni igazság törvényét irányítónak, vezetőnek az élete útján, és megtér, bűneit, tévelygéseit elhagyja, azt az Úr új utakra vezeti, és bűneit megbocsátva, új feladatokkal bízza meg. Vigyázzon és imádkozzon mindenki, hogy el ne hibázza, hűségesen járjon el új feladatában, hogy nagyobbra is alkalmas lehessen! Az Úr vele van azokkal, akik az Ő útjain járnak, megőrzi és megerősíti az útban, hogy el ne tévedjenek. Most is mindenkit megpróbál az Úr, ki lesz alkalmas az Ő országának építéséhez ...

Most Isten veletek.

A „HIBÁS SZERETET” - A SZERETET HELYTELENÜL VALÓ HASZNÁLATA AZ EGÉSZ KERESZTÉNYSÉG BALFOGÁSA(*)

Névtelen Szellem 1954. január 14-én

A testi én öntudatlan állapota és az érzések fokozatai; szülő és gyermek nem mindig látják egyformán a dolgokat - A lelki természet és a próbák - A szeretet nem egyformán van minden emberi lélekben kifejlődve - Akikben a bölcs belátás nincs teljesen kifejlődve - A hibás szeretetről. A részért nem lehet és nem szabad az egészet feláldozni, a fertőzött sebet ki kell vágni, hogy az „egész” meggyógyuljon - A szeretet nem lehet takarója a bűnnek, a bocsánatkérésre és bocsánatadásra is meg kell érni - A próbákon dől el: kire mit és mennyit lehet rábízni - Az új vallás: az Isten felé törekvő emberek vallása

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Az érzéseknek különböző fokozatai vannak. Az életet nem az utolsó, befejező fokán kezdjük el, hanem az első fokon, amikor még úgyszólván teljesen öntudatlan állapotban van a testi én, mikor még a lélek erői sem helyezkedhettek el, mert a szervek még fejletlenek, használhatatlanok, a lélek kifejező akaratát nem tudják közvetíteni. Így bár ugyanaz a lélek, aki később nagyszerűen tud bánni azzal az eszközzel, amelyen keresztül magát kifejezheti, de kicsiny, fejletlen korában mégis ki van szolgáltatva azoknak, akiknek gondjaira van bízva. Ezek nem ismerhetik a gyermek belső énjének feladatát, sem célját, hanem a saját belső elgondolásuk szerint, a szeretet irányítása nyomán, a legjobbat akarják, amit ők a legjobbnak, a legcélravezetőbbnek ítélnék. Azonban a későbbi időben, amikor a gyermek saját énje is megnyilatkozik, sokszor szembekerül a kétféle jóakarattal egymással, mert *a szülő és a gyermek nem mindig egyformán látja a dolgokat*. Legtöbbször a szülő látja helyesen, mert az élet tapasztalatainak szemüvegén keresztül nézi, és úgy látja, hogy bár a gyermek is a maga szemszögéből nézve nem messze van az igazságtól, de a szülő úgy gondolja, minek tegyen az ő szeretett gyermeke kerülő utat, ha kevesebb fáradsággal és jobban megoldhatja azt az életkérdést, ha a közelebbi, de nehezebb utat választja ... Ez a gondolat, bár nagyon hasonló ahhoz, amit mondani akarok, de mégsem fedti teljesen a valóságot, amit ezzel a példával én mondani akartam. Mert ez minden esetben más és más az élet beállításában, és azért nem is akarom azt leszögezni, mert a leszögezés által a túlzók között dogmává válik, és én nem akarok ezzel senkit megkötözni, sem pedig megkötöztetni. Mert ez is kétélű tőr, mellyel ott is sebet üt aki forgatja, ahol gyógyítani akar. Az Istennél van a tökéletes ítélet, Ő sebezhet, Ő gyógyíthat, Ő tudja legjobban, hogy az elesett léleknek mi válik javára. Azért, aki valóban az Úrra bízta az ítéletet, az választotta a legjobbat, mert Ő megeleveníthet, és a halál völgyéből is kiemelhet emberlelkeket egy szavával, egy kegyelmet ígérő tekintetével. De az ember bizony sokszor, ha a máglyára adja is magát, ha a legnagyobb szeretet önfeláldozásával közeledik is ahhoz, akit szeret és meg akar menteni, ez minden megtörik a mélyen bukott lélek makacs és gonosz ellenállásán. Mert

soha sem tudhatja az ember, hogy a gonosz hatalmával mennyire van behálózva. Egyik ember a másik részére titok, még a *saját részére is titok az önmaga lelke, mert nem tudja, hogy milyen lelki természet nyilatkozik meg azokon a próbákon, melyeken még nem ment át, és eredményt nem tud felmutatni*. Azért az ember legyen nagyon szerény, ha önmagába tekint, és ne higgye el önmagáról, hogy ő jó és feddhetetlen, és főképpen ne higgye el, hogy eltévedt felebarátja sokkal mélyebbre bukott, mint amely fokozaton ő jelenleg áll. Mert könnyen lehet ugyanis, hogy jóllehet tegnap amaz bukott el, de holnap már az bukik nagyobbat, aki korábban felette ítélkezett. Hiába van a nagy előítélet és az elméleti felkészültség, a gyakorlatban mégis lemarad.

Éppen erre akarok rátérni. Az embernek az élete nem rabszolgaság, aki az Urat akarja követni, hanem szabadság, de nem a bűnre, hanem a szeretetben való életre. A szeretet nem egyformán van minden emberlélekben kifejlődve, vannak nagyon elmaradottak, és vannak előrehaladottak. Vannak bölcs belátással rendelkezők, és vannak akik egyáltalán nem ismerik a bölcsességet, hanem a maguk téves megállapításai után indulnak el. Egyik félrefogást és hibát a másik után követik el abban a hitben, hogy ők valami nagyszerűt cselekedtek.

Igen, a gyermek, a fejletlen gyermek okoskodása és idétlen, kiforratlan kísérletezései ezek, melyek igen sokszor veszedelmet hoznak azoknak fejére is, akik óva intették a gyermeket ezektől a meggondolatlan kísérletezésektől. Ilyen magába bizakodó gyermeki lélek nagyon sok van a Földön, és így a fellobogó lelkesedésükkel a gyülekezeti életbe is bekapcsolódnak, és csakhamar elsajátítják a külső formát, melyben érzéseiket és gondolataikat elfogadható alakban megjelentetik. A külsőben talán megüti a mértéket, de a belső szellemi lényeg szerint messze eltér a valóságtól, és mire a gyakorlatban materializálódik, már egészen a bűn és tévelygés mesgyéjén halad. Így dolgozik az ellentét a megtéretlen emberlelkeken keresztül, akik nem tűrik a feddést, és gyűlölik azokat, akik észreveszik először a tévedést, és nem hódolnak be azoknak, akik azután már céltudatosan haladnak meg tévesztő munkájuk érvényre juttatása felé. Amikor az élet ilyen

megfertőzött sebet tár az orvos elé, az a kötelessége, hogy az elromlott részt kivágja, hogy az egészséges részt is meg ne fertőzze. *A „hibás szeretet” - mert ilyen is van - az a helytelen fogás, melylyel az újszülött gyermeket az avatatlan kezek nyomorékká tehetik egész életére. Ilyen esetben csak bizonyos bölcsességre eljutott lelkek nyúlhatnak hozzá a dolgok intézéséhez; akik a magasabb fokú szeretet irányítása szerint kivágják a fertőzött sebet, hogy meggyógyuljon az egész; mert a részért nem lehet és nem szabad az egészet feláldozni. A szeretet helytelenül használása az egész kereszténység balfogása volt, mert amíg az igazság szenvedett, addig a bűn és a tévelygés korlátalanul hatalmaskodott. **Azért az emberi lélek soha sem nyújtózkodhat el kényelmesen a hit párnáján, és soha sem gondolhatja azt teljes ráhagyatkozással, hogy „megtettem mindent, amit megtehettem, nincs tovább felelősségem senkivel szemben”**, mert ott van *a kérdőre vonó igazság*, vajon úgy tetted-e meg, ahogyan az meg kellett tenned? Gondolkoztál-e felette, hogy Isten hogyan kívánta volna, hogy azt megtegyed? Ha az ember életében ezek a kérdések nem tudnak a tudatba jutni, a halál után okvetlen visszhangozza ezt az a szellemi szféra a lélek legrejtettebb bensőjén, hogy erre a kérdésre magába térjen, és gondolkozzon a lélek. De minél később tér magába, annál nehezebbé válik rá a felelet, mert a kérdés egyszerre vádlóként lép fel, és az ítélet már benne is van a vádban. Ez azoknak a sorsa, akik kényelmesen betakaróznak a szeretet lágy, meleg takarójába, és az igazság szavát nem akarják hallani. *A szeretet nem lehet takarója a bűnnek, csak a bűn útjáról visszatérő lélek támogatója, segítője és erősítője, hogy össze ne roszakdjon az igazság tükörképe előtt, mely bűneit, és annak következményeit mutatja meg a léleknek. A megbocsátás mindenekfelett nagy és szent dolog, de nem lehet azt semmiféle parancsra, vagy isteni ígére kierőszakolni, vagy valakire azt ráakasztani, mint egy értékes ékszert, hogy lássák az ajándékozó nagylelkűségét. A bocsánat kérésre és a bocsánat adásra is meg kell érni, hogy minden a maga idejére beállhasson abba a munkába, mely ezzel a ténnyel veszi kezdetét.**

Nem üres szóra, nem tettetett színjátszásra adta ezeket az igéket az Úr az emberek részére, hanem arra, hogy éljék azt, és úgy rendezzék be életüket, hogy azok élő, eleven igazságok legyenek az életükben. És akkor - csakis akkor - szabadulnak meg bűneik és tévelygéseik következményeitől. Csakis akkor teremődnek újjá a krisztusi ige által. A hibás szeretet, a kívül viselt szeretet volt az, ami a rothadt sebeket takarta abban az együttesben, melynek szét kellett hullani, mert már képtelen volt az igazság szavát meghallani. Vak és süket volt, mert a gőg és a tévelygés hályogot vont régen azok szemére, akik magukat valaminek tartották. Az ellentét túl erősen betódult a mesterségesen ütött réseken, és így nem lehetett feltartóztatni a támadást.

Nem lehetett volna ezt a rombolást feltartóztatni akkor sem, ha az a haláleset (Pátkai Pál halála utáni történetekről van szó) nem is jött volna, mert nagyon erős volt az eszköze és a tettetett szeretet díszköntöse. Így kellett lenni. *A próbán dőlt el ki mennyit ér, kire mit és mennyit lehet bízni, kit milyen munkára lehet felhasználni.* Ezért semmi búsulásod ne legyen. Azok, akik csak a látszatos részei voltak, azok kivetkőztek szerepükből. És itt még mindig tart a próba, aki tudja a szerepét és magát adja bele, igazi énjét és jól vizsgálják, arra az Úr munkát bíz, nagyobbat és értékesebbet. *Aki csak számbelileg tartozik az eszméhez; az lemarad a nagy jutalom-osztásról.* Mert lesz, és örülni fog mindenki, aki a nap hevét és az eső csapkodását szívesen szenvedte azért az igazságért, ami nemcsak kívül hordott ékszere a léleknek, hanem az emberi életet és a világot újjáteremtő erő és hatalom.

Igen! Ez lesz az az új vallás, az igazi Isten felé törekvő emberek vallása, az Evangéliumok meganyagiasított visszatérése az emberek világába. Készülni kell rá lélekben és testben, hogy méltónak ítélje az Úr az ő munkájára.

Isten veletek!

ÉLJETEK ÚGY, HOGY A NYOMORÚSÁGBAN GAZDAG VILÁG MEGKÍVÁNJA A TI HITETEKET(*)

Névtelen Szellem 1954. január 21-én

Kapcsolat az egymásnak rokonszenvesek között - A meginduló nagy mozgalom és az eszményi ember, a béke embere - Mikor céltalan az egész földi élet? - Akik kivettetnek a külső sötétségre - Nagyon fontos: miben hisz az ember? - Árnyék az ember lelke körül: a bűn és hitetlenség - A legnagyobb szerencsétlensége egy léleknek a hit elvesztése - A samaritánusi könyörületesség - Útjelző lámpák és a példaadás szolgálata

Már igen, vártalak az Úr Jézus nevében. Bizonyára megtalálod a te rendbéljeid között azokat az összeköttetéseket, amelyek neked nagyon rokonszenvesek lesznek, mint ahogyan most is megtaláltak téged azok, akiknek a te lelked rokonszenves. Így az előre való gondoskodás teljesen felesleges, mert ez nagy visszaélésre való alkalmat termelne ki azoknak a részére, akik még egyáltalán nem számottevők a szellemi munka szempontjából.

Még egy jó ideig megmarad az a rezgés a földi emberek lelkében, amit az én munkálkodásom felidézett, de azután ez is elhalkul, mert beolvad abba a nagy mozgalomba, amely most megindul. Mert megindul, szinte parancsszerűen. Az emberek látni fogják, sőt be fogják látni azt a nagy eltévelyedést, amely ezeket a szörnyű lelki elkorcsosodásokat előidézte, és maga a hivatalos tudomány is megtér az Istenbe vetett hithez, hogy a lelkek céltalanná vált törekvéseit céltudatosan a javulás és az emberiség vonaláig ismét felemelhessék. Az eszményi élet elgondolása és megvalósítása szükségessé teszi az eszményi ember kitermelését. Vagyis *a tökéletes embertípus kiábrázolását abban a formában, amely a „béke embere” elnevezés alatt tűnik majd fel mind az irodalomban, mind a gyakorlati életben.* Ez lesz egyelőre az emberiség eszménye. Az elkorhadt vallásformák feltámadnak ugyan egy kis időre, de mivel lerögzített formáikkal nem tudnak nagy vonzást gyakorolni az emberi lelkekre, így ismét sok üres hely marad a templomokban. Az egyházak belátják majd, hogy elavult formáikkal nem tudnak az emberek lelkére hatni, hanem inkább azzal,

ami ugyan nem nagyon kényelmes, de a haladás szellemébe kapcsolódva új színekben mutatja meg azt az ígét, amely minden kor-nak felemelő, megtisztító és megvilágosító napja, ha az emberi lélek beletekint.

És pedig bele kell tekinteni minden léleknek, minden időben, mert ha a sátáni eszmék felé tekint, akkor nem lehet sem békesség, sem boldogság, sem meglegedettség ezen a földi világon, és így nincs haladás, fejlődés sem előre. *Ha pedig nincs előre való haladás, akkor céltalan az egész földi élet. Akkor bármennyire irtózik is az emberiség ettől, mégis elérkezik a végponthoz, amikor a korszak lezárul és azoknak a lelkeknek a csoportja, akik ezt a haladást megakadályozták, kivettetik a külső sötétségre.* Azonban ők ezt nem hiszik el, mint ahogyan senki nem hiszi el azt, amit az előre megmondott igazság diktál, mert ha elhinné, akkor nem engedne szabad utat a lelkében úrrá lett gonosznak.

Azért nagyon fontos a hit. Miben hisz az ember, a jóban, vagy a rosszban? Ha elhiszi azt, hogy a rosszban eléri vágyainak kiteljesedését, akkor minden akadály ellenére véghezviszi azt, amit akar. Ha nem biztos abban, hogy elérheti, akkor spekulál, gondolkodik, mérlegel, hogy megéri-e a vállalkozás azt a kockázatot, ami azzal jár? Mert nagy tétek forognak kockán a földi életben. Nem a múlandó dolgok megnyerése, vagy elvesztése. Nem! Sokkal nagyobbak annál! A földi törvények fenyítése után, bár lefokozott formában tovább élheti a maga életét, ha valamennyire megjavult, még rendes ember válhat belőle, és hasznos tagja lehet az emberi társadalomnak. De mégis valamit elvesztett: a hozzá való bizalmat. Igyekezhet a legnagyobb jóakarattal a reá bízottakat megőrizni, vagy elvégezni, mégis mindig ottmarad egy árnyék - a múlt árnyéka, ami bevonja és elhomályosítja azt a jóakaratot, amivel munkáját végezte.

Ilyen árnyéket von az ember lelke körül a bűn és a hitetlenség. Ebből az árnyékból nem tud a lélek kilátni, nem tudja felismerni a jót, a neki kedvezőt, az egyenes haladási utat, mert nem lát tisztán még akkor sem, ha már az isteni kegyelem megkereste és segítségére siet. Az ilyen megtévedt lélek képtelen felismerni és értékelni azokat az Istentől kapott lehetőségeket, melyek őt a biztos

célhoz segítenék. ***A hit elvesztése a legnagyobb szerencsétlenséget jelenti egy lélek részére. Az Istenben való hit az a biztos horgony, ami a legvészesebb viharok között is biztonságban tartja az élet hajóját.*** Jóllehet, ilyen hitet csak egyedül a kegyelem Istene adhat az embernek, de ennek a kegyelemnek az útját egyengetni mind a belső lelki világban, mind a külső emberi életben - nagy és szép feladat és vállalkozás. Bár az ember a maga kicsinységével és erőtelenségével nem tehet csodát, de alázatos lélekkel és Isten iránti engedelmességével lassan leolvaszthatja a jégpáncélt, mely ellenállt a jónak és igaznak. Amikor ez a jégpáncél megtört, az élet örlőmalma lassan megörli a szenvedésekkel és csalódásokkal azokat az ellenálló erőket, melyek egy ideig még küzdenek a lélek természetében azokkal a megdönthetetlen igazságokkal szemben, melyek már a lélek nagy részét - béke után való sóvárgás alakjában meghódították. Így a nagy igazságok mégis ledöntik a hitetlenség hatalmas erődjét, és az emberi lélek összetörve hull a porba az ő Teremtője előtt. *Ez az a pillanat, ami ilyen nehéz feladatra vállalkozó szellem részére a megkoronázó, nagy célhoz érkezést jelenti. Hithez segítette a legszegényebb és legszerencsétlenebb kifosztottját az életnek: a samaritánus könyörületessége a legmagasabb értelemben.* De az út még hosszú, amíg az Istent megtalált lélek meggyógyul, és a maga lábán hazatérhet. Addig is kell, aki az úton járónak segítésére legyen. Ha eltévedt, akkor kivezeti a bűnök és félreértések, félremagyarázások rengetegéből, ha megéhezett és megszomjazott, kell, hogy a tiszta forráshoz és tápláló gyümölcsök ismeretéhez elvezesse. Mert sok az útvesztő, és sok a veszély azok részére, akik még nem ismerik az egyenes utat, a sokfelé ágazó kanyargó ösvények között, melyet a tévelygők tapostak ki az élet rengetegében. Kellene az útjelző állomások, a kivilágított ablakok, amelyek a sötéttségben is a cél, az örök cél felé mutatnak. Mindegy, hogy hol vannak, a testben-e vagy a testnélküli életben, az ő lámpásaik égnek, mert meg vannak töltve a hit olajával. Éspedig olyan olajjal, amely minél jobban ég a lámpa, annál bővebben folyik az örök-kévaló forrásból, az isteni kegyelemből. Minél többen megtalálják az utat ennél a világosságnál, annál messzebb sugárzik a fény

ebből a lámpából, mert annál gazdagabb a forrás, és ez a gazdagság sok boldogságot ígér, és meg is adja.

Azért azt mondom: **nincsen senki, aki igaz és szent odaadásával szolgálatot vállal a hit terjesztésére, és szegényen térne meg a szellemvilágba.** Nemcsak aki lemerül a szellemi szférák szenvedőinek mentésére, hanem aki csak pusztán az igazságról bizonyosságot tesz, és szavának súlya van a tévelygők előtt, annak sem marad el bőséges jutalma. De ezzel nem azt mondom, hogy álljatok ki az emberek közé, és hirdessétek az élet folytatásának tanát, hanem éljeteztek úgy, viselkedjeteztek úgy, szeressétek egymást úgy, hogy a szeretetben szegény, de nyomorúságban gazdag világ megkívánja a ti hiteteket, és lássa a ti gyümölcsöző eredményeiteket, hogy elhiggye azt, hogy ti valóban az Istentől vezetett emberlelkek vagytok.

Tanuljatok bölcsességet, szerénységet és alázatosságot. Tanuljatok meg szolgálni a jóban és igazban önzetlenül, elismerés nélkül. Mert aki dicsőségért szolgál, az ha még olyan nagyszerűt adna is a világnak, elvette jutalmát, és olcsón eladta magát a hiúságnak szolgálatra. - Nem, ti ne legyetek e világ olcsó szórakoztatói, ti várjátok meg, amíg megéhezik és megszomjazik, amíg meg akar pihenni a zaklatások után, amíg otthon után vágyik a lélek, csak azután szóljatok azokról, amelyekben ti hisztek, amit ti igazságnak ismertetek meg. Mert nem jó az ebeknek adni, ami a fiaknak van szánva Istentől. Mindezeket most mondom, amikor még csak eljövendő, ami reátok vár. De készülni kell rá mindenkinek. Azért mindenki tisztítsa meg magát mindentől, ami nem egyezik meg az isteni akarral. *Már nagyon közel van az idő, amikor színt kell vallani mindenkinek. Az éjszaka sötéte már múltóban van, váratlanul jön a reggel, nagy hirtelen, és egyszerre talpon kell lenni, gyorsan kell cselekedni. Ami jön, azt el kell fogadni. Nem kicsiny feladat lesz, de Isten segítségével minden megoldódik. Ne féljetez, szép is, jó is lesz az, amit Isten elvégzett az őt szerető engedelmes gyermekei felől.*

Isten veletek.

A CSELEKEDETEKBEN MEGVALÓSÍTOTT HIT DÖNTŐ FONTOSSÁGA(*)

Névtelen Szellem 1954. január 28-án

Idő nincs, csak örök jelen. A múlandóság szerepének eshetőségei - Isten életbehívó lelke teszi egyé és egészszé az egész teremtett világmindenséget - A nagy színjáték a Földön és szférákon megy végbe - A célt tévesztett szellemek küzdelme - Az isteni kegyelem ajándéka - Az emberek világa nagyon szegény a szeretetben, a hálátlanság megszokott dolog - Mind a jónak, mind a gonosznak a maga idejére megéri cselekedetei jutalma - Nem az a fontos, hogy milyenek látszik, hanem hogy az igazságon át tekintve milyen értékű életet él az ember a világban - A „bűnök teste” - Harc a képzelt javakért - A lélek részére nincs idő, csak állapot van - Az ember csak eszköze az eszmék és elvek végrehajtásának - Új világ-képződés - egy új „én” - Minden csak állapot, maga a tény: az örökélet, mely vagy szenvedés, vagy üdvösség. Születés - halál: csak időleges állapotváltozás - Ezért nagy jelentőségű ki mit és hogyan hisz: Krisztus vagy más alacsonyrendű képzeletszülte kijelentésében - Ki ahogyan hisz, úgy cselekszik. Aki Krisztusban: az teremjen az Ő igéjéhez méltó gyümölcsöket

Már itt vagyok és várlak az Úr Jézus nevében gyermekem. Mindennek meg kell érnie, mind a külső, természetes világban, mind pedig az embernek belső lelki világában. *Idő nincs, csak örök jelen.* De ebben az örök jelenben részekre oszlik minden, hogy a tökéletes egész kialakulhasson. Azért az emberi lélek előtt a múlandóság eshetőségei döntő szerepet játszanak, mert ő maga is a múlandóságnak egy felvett alakja, amelyben él. Szerepet tölt be jól vagy rosszul, betölti valahogyan, és azután levetközi kölcsönvett alakját, hogy valódi énjében élje tovább azt az életet, melyhez a kiegészítő részt - sokszor a domináló részt - az utolsó földi életben alakította ki önmagából. Így kell ennek lenni, hogy a legutolsó földi élet eredménye és tapasztalata adja meg a valóságos egésznek azt a bölcsességet, mely a következő lépéshez megadja az irányt és az indítást abban a vágyban, mely lehet nagyon egyszerű és talán semmitmondó a felületes szemlélő előtt,

de maga az emberi lélek nagyon fontosnak, mindenek felett való-
nak érzi és tudja - és neki igaza van. Mindenki önmaga érzi a saját
örömét és fájalmát, senki el nem vehet abból semmit, sem hozzá
nem tehet semmit. Csak ingereket okozhat a másik ember testé-
ben vagy lelkében, de ezek az inger-okozások is nagy felelősség-
gel járnak, mert *az egész emberiség egy testet képez; melyet egy
hatalmas lélek lelkesít: az Isten életbehívó lelke. Ez a hatalmas
Lélek teszi eggyé és egésszé az egész teremtett világmindenséget,
és teszi testvéri közösséggé az életben való megjelenhetés ke-
gyelmi tényét, minden emberré lett szellem részére.* Ez a megjele-
nés, mint nagy színjáték a Földön és a földi szférákon megy vég-
hez. Mert az isteni elgondolásnak, és annak mikéntjének az egész
cselekménye itt megy véghez azok szerint a törvények szerint,
melyeket a hibás, megtévedt szellemrajok átléphetnek ugyan, és
megpróbálhatják megkerülni is, de meg nem semmisíthetik, és
hatályon kívül sem helyezhetik. Ez a nagy küzdelem folyik mióta
a teremtett szellemek öntudatra ébredt csoportja a maga erejéből,
a maga elgondolása szerint akarja a saját boldogságát megterem-
teni. Ennek az isteni rendből, az isteni törvényből kilépett cso-
portnak folytonos támadása nem szűnik meg, hogy újabb és újabb
elgondolásaival az isteni tervet alakulásaiban zavarja. Abban a té-
ves reményben teszi ezt, mert „azt hiszi”, hogy végre mégis ráta-
lál arra a bölcsességforrásra, amelynek segítségével az uralmat a
maga részére megszerezheti először a Földön, azután tovább, a
szellemi szférákon, és az istenségnek tényező részévé válhatik.
Ebben a téves hitben és téves reménységben cselekszik, fárad,
amíg kimerül a csalódásokban és a szenvedésekben, melyek min-
den erőfeszítését követik. Ez a sorsa mindennek és mindenkinek,
aki, ami az isteni törvényeken kívül cselekszik. Ami nem az isteni
törvényekbe van beillesztve, annak meg kell halni; annak meg
kell semmisülni, mert nincs benne az isteni cél, az isteni élet. Így,
mivel az ember a maga ideiglenes megjelenésével a Földön csak
egy része annak az örökéletre és örök dicsőségre teremtett szel-
lemi lénynek, akivel az isteni tervben céljai vannak a teremtés
Urának, csak egy-egy tévedését, vagy hibásan felfogott igazságát
kell felismernie a gyakorlatban, hogy beláthassa azt, hogy nem a
helyes úton indult el a maga boldogságát keresni.

A Földön és a földi szférákon csupa ilyen célt tévesztett szellemi lények vívják a maguk küzdelmeit a sors kérlelhetetlenségével, mely minden hibás vágyaikra, törekvéseikre szenvedésekkel és csalódásokkal felel. Nem öntudatos gonoszsággal cselekszik sokszor az ember, hanem tudatlanságból. Ezt a tudatlanságot, mint könnyen meghódítható és elfoglalható területet használja fel a tudatosan cselekvő, gonoszban megrögzött másik lélek, hogy a törvény hatásos cselekvésével szemben védve legyen, és felfoghassa azzal a feléje sújtó büntető csapást. Ezért *az isteni kegyelem, ezeknek a tudatlanságból, az ismeret hiányából előállott bűnöknek és tévedéseknek a sújtó következményeit felfogó és felfüggesztő kegyelmi törvényt ajándékozott, mely időt és alkalmat ad az igazság megismerésére és a megtérésre.* Ezek a kegyelmi idők és alkalmak a testi életben telnek le, ahol minden szép és jó tulajdonsága a lélek természetének cselekvési lehetőséghez jut, és kifejezheti magát. Úgyszintén a rosszra való hajlandóság is megtalálja a maga érvényesülését, hogy a jóért és szépért megtapasztalhassa a lélek a jó és boldogító következményeket, és a rosszért mindazokat a fájdalmakat és szenvedéseket, melyek törvényszerűen következnek. Ha valaki másnak fájdalmakat okoz, az a fájdalom nem marad meg ott, ahová az elindítva lett, hanem visszasháll annak lelkére, aki azt elindította. Sorsát és végzetét okozza önmagának, aki a pillanat adott alkalmait gonoszra használja fel. Ugyancsak sorsa és elvégzett beteljesülése a jónak mindaz, amit az ember igaz, benső megértő szeretetből cselekszik. - Nem mindig az alamizna osztásból származnak az úgynevezett „jócselekedetek”. Bár a szegények és nyomorúsággal sújtottak istápolása nemcsak szeretet-cselekedet, hanem kötelesség is, melyet nem lehet és nem szabad elhanyagolni, mert aki nem érzi kötelességének a nyomorultakon való segítséget, az méltó arra, hogy mihamarabb megérezze könyörtelenségének következményeit. Az emberek világa különben is nagyon szegény a szeretetben, mert nagyon sok a sérült, csalódott lélek, aki bár megindult a jó úton, de mivel nagyon kevés jóval találkozott, és legtöbbször érdemtelenre kellett elpazarolnia szeretetből fakadó jóindulatát, így a jóban való elindulása csalódást és fájdalmat okozott. Ennek következtében

megtorpant, és nem tudott tovább haladni ezen az úton. A hálatlanság - a jót rosszal fizetni vissza - az emberek világában megszokott jelenség. Bizony nagyon szomorú volna, ha az emberi léleknek csak a Földön kellene várni a jó és igaz érzéseinek jutalmát. Szomorú vigasztalás lenne az is, amikor látja az ember, hogy a gonosz milyen vígan éli világát, büntetlenül üt-vág maga körül, és szedi áldozatait anélkül, hogy a legkisebb megtorlásban volna része, és csak a büntetés, a megsemmisítés volna az, ami megszabadítja az emberiséget az ilyen gonosztól.

Mind a jónak, mind a gonosznak megéri a maga idejére cselekedeteinek jutalma. És nagyon bölcsen rendezte el azt az isteni gondviselés, hogy a konkolyt nem az „éretlen” és még fejletlen búza közül tépi ki az ő törvénye, hanem megvárja az aratást, a számadásnak nagy napját, amikor számot kell adni életéről és cselekedeteiről minden léleknek, mind a jóknak, mind a gonoszoknak.

Máté: 13:24-30.

A Gondviselés Angyalai kibontják a lélek természetébe lenyúló gyökereket, és minden igaz jónak és minden látszatos rossznak eredőjét megvizsgálják: honnan, miből áll elő az az elfajulás? Sok tettett erénynek és látszatos jónak a gyökerei mégis a konkollyal összetapadva hozták ki az üres kalászokat ... Sok megtépett és elítélt emberlélek tisztán és megerősödve lép elő, hogy végezze azt a munkát, mellyel az isteni akarat képviselői megbízták. *Azért nem sokat jelent az, hogy az emberek világában milyennek látszik, hanem, hogy az igazság szemüvegén nézve valójában milyen értékű életet él az ember a világban.* Ha szellemi értéket tud felmutatni: az örökéletre előhívott „én”-je boldogan olvasztja magába azokat a jó és igaz eredményeket, melyek az isteni törvénybe beilleszkedve több és nagyobb képességekkel felruházva jelentik meg a szellemet a valóság világában. Ha pedig szegényen, s talán több tévedésekkel és bűnökkel megrakodva tér meg a lélek szellemi hazájába, bizony szomorúan és szenvedve keresi az enyhülés és gyógyulás lehetőségeit, melyek nem nyílnak meg addig, amíg fel nem számolta magában mindazokat a tévedéseket és bűnöket, amelyekben elbukott és igaztalanul cselekedett. Megjele-

nési formája a „bűnök teste”, melyet magára vesz, mert ezt ő alakította ki magának. Ebben vannak mindazok a testi és lelki betegségek, jóra és rosszra való eshetőségek felhalmozva, melyeket mint lélek, a szellemi énjében átélni köteles. És ha valamennyire is haladott, akkor öntudatlanul a Földön való testetöltésben is ugyanúgy, vagy hasonló állapotban kell átélnie. *Ehhez az Úr kegyelmi törvénye segíti hozzá, hogy a próbákon megerősödve mindazt a jót, amit a testi életben segítségül kapott, megtarthassa és magáénak vallhassa.*

A Földön megy a harc, a küzdelem azokért a képzelt javakért, amelyeket egyik sem tarthat meg, mert az minden szertefoszló álomkép, amely elmúlik. Azok, akik szellemileg erősek, és a látható dolgok mögött a láthatatlan értékeket keresik, azoknak ezek nem kellene, mert ők már gazdagabbak annál, hogy értéktelen dolgokért törjék magukat. Akik még éretlenek, és ezért a világi látható dolgok megszerzésére vetik rá magukat, mert nem tudják, hogy egy szempillantásnyi idő elég ahhoz, hogy minden elmúljon, és ők szegényebbek legyenek, mint előbb voltak. A dicsőség, a hatalom, a kiváltságos helyzet, a tetszetős külső, az emberek megbecsülése, mind nagyon kívánatos, csalogató eszköze az ellentétes törekvésű szellemcsoportoknak, hogy az emberi lelkeket letérítsék javulási útjukról, és a bűn útjára tereljék. Mert amíg a bűn útját járják, addig az ellentét-eszme uralkodik felettük. Ezek azok az eszközök, amelyeken keresztül elvégezhetik romboló munkájukat, mellyel az isteni törvényt hatástalanná tehetik, mert hiszen a bűnt nem ők, hanem a megtévesztett emberek cselekedték. De ez mindegy, ha Isten elhalasztja a számonkérés idejét, de el nem felejt, és ha az időt nem ismerő végtelenségében kerül is a törvény elé, az elmarasztalás fennáll részére. Fennáll a jutalom, a következmény - életeken, halálokon keresztül - mert *a lélek részére nincs idő, csak állapot van.* Egyszer, mint gügyögő kicsiny gyermek, egyszer mint nyűgös öregember, egyszer mint magát az élet királyának képzelő ifjú, ki lángszavával tüzeket gyújt az elfásult lelkekben, és tettekre kész, izzó nemzedéket vezet előre a haladás útján, azután megtörten, remény nélkül adja át magát a lemondás nehéz, ólmos egyhangúságának, mely a jövőt nem

tudja, és nem akarja kutatni, mert szerinte nincs értelme. - *Az ember önmagában, minden jóakarata, minden szent célért való lelkesedése mellett is, csak ember. A két világ összekötő hídja.* - És minden gonosznak lehet a tárháza az a lélek, akiben a gonosznak kedve telik, mert nagyszerű eszköze a rombolásnak. Elérheti a legmagasabb polcot, amit ember elérhet, létesíthet félelmetes hatalmasságot: egy pillanat - és a porban hever minden létesítményével együtt. Az ember csak eszköze az eszmék és elvek végrehajtásának. De az a gondolat, az a cél, az a cselekmény nem hal meg vele. Nem pusztul el, mert világokat teremt, életeket, nemzedékeket szül az az eszme, az a gondolat, amelyet szolgált, amelybe beledolgozta az életét, és azokat az éltető erőket, melyeket a testtel kapott.

Mert a testben való megszületés annyi, mint egy új „én”-né való megteremtődés. Új eszme, új gondolat, új cselekvés a megvalósításban. Új világ-képződést jelent. Ebben a világban kell élni, ennek a jóban vagy a rosszban való eshetőségeit kell végig tapasztalni. Ezt az új világot kell az egész világmindenségbe beleilleszteni, harmóniába kell hozni, hogy ne ütközzön. Ezt Isten törvénye nélkül nem lehet, mert amíg az isteni törvény nem uralkodó minden atomjában, addig ütközés és rombolás, fájdalom és szenvedés a sorsa. *Tehát minden csak állapot. Maga a tény: az örökélet, mely vagy szenvedés, vagy üdvösség.* A születés, a halál csak időleges állapotváltozás, mert mind életében, mind halálában ugyanaz a törvény tartja egyensúlyban az emberi lelket.

Az isteni kegyelem egyénesíti azt a lelket, aki emberi állapotában keresi a megoldást, és elfogadja az „embernek” nyújtott minden értéket felülmúló segítséget, melyet Krisztusban adott az emberi nemzetségnek. Őbenne, Óáltala nem ember marad az ember, hanem megváltott szellem, akinek életén nem uralkodhat a bűn, mert megtisztítja, megigazítja és megszabadítja a bűn rabságából. Nagyobb világosságot, nagyobb tájékozódó képességet ad azoknak, akik az övéi. Így mindent tisztábban látnak, mindennel tisztában vannak. Az életük nem állapotvilág, hanem céltudatos munka, melyhez segítséget az Isten Szentlelke ad.

Azért nagy horderejű kérdés az, hogy ki mit hisz, és hogyan hisz? Az igazságban hisz-e, amit Krisztus kijelentett, vagy más alacsonyabbrendű, képzeletszülte kijelentésben? Mert ki hogyan hisz: úgy cselekszik, és amit megvalósít valaki, az az ő világa. Azért aki hisz Krisztusban, az teremjen olyan gyümölcsöket, hogy azt az Úr elismerje az Ő igéjéhez méltónak.
Isten veletek.

TANÍTÁS AZ EMBERI LÉLEK LEGNAGYOBB KINCSEIRŐL: HITRŐL, SZERETETRŐL(*)

Névtelen Szellem 1954. február 11-18.

A hit igaz útja: a lélek belső világából kifelé indul a kereséssel - Hitet csak Isten adhat - Nem külső körülmények, hanem a belső életforrás ad le és szed fel hatásokat cselekedeteiben, beszédében formát ad ezeknek az érzéseknek és gondolatoknak - Az ember soha nincs egyedül - A hitre meg kell érnie az emberi léleknek, hogy meg tudja különböztetni a jót a rossztól. Ez a bölcsesség döntő tényezője a sokféle földi igazság között - A tévedés és következményei - Az „Egy”-ben való célhozérés: a maradéktalan boldogulás - Az önzés bábeltornyai és a természettörvény - A külső hitformák hiábavalósága - A valóságra ébredt lélek kéri az Urat: öltöztesse fel az igaz hit köntösébe - Aki kegyelemben van, az nem vitatkozik - A várban minden téglának helyt kell állnia legjobb ismerete és tudása szerint - Az ellentét érdeke, hogy az embereket minden igaz és jó munkálkodástól elterelje és kioltsa a világosságot - A szeretet nem külsőség, hanem egymás terhének, kifejeletlenségének, tévedésének elszenvéde - A meggondolatlanosságok veszedelmei - Az elrejtett belső vágy célja miatt kapja a lélek a földi életet - Aki megpróbál Krisztus nyomdokába lépni, csak az juthat el a kegyelem segítségével a békés megoldáshoz itt a Földön, mert itt hagyta az Úr az Ő erőit az Igében - A sátáni eszme követőit az Igazság Törvénye tartja fogva - Áldozatkész munkásokra szükség van

A hit hatalma: Máté 15:22-28.

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében gyermekem. Nem is az a fontos, hogy az ember vakon mindent elhiggyen. Más útja van *annak a hitnek, amiről én beszélek. Annak nem a külsőből kell elindulnia, hanem a lélek benső világából kell kifelé indulni a kereséssel.* Ami kívülről jön, az le is kopik, mert nem hagy nyomot a lélek belső világában, hacsak előzőleg már meg nem indult az a kereső, kutató érzés, mely bizonyossággá akar erősödni. Tehát ez már akkor is olyan, mint amikor az érett mag a jól előkészített talajban megtalálta a maga helyét, melyben fejlődésnek indulhat. Azért mondom én - és minden kijelentés - azt, **hogy hitet senki nem adhat a másik léleknek, csak egyedül a jó Isten. És az sem csak úgy vaktában történik, hanem hosszú előkészítő iskola előzi meg azt.** Az emberi lélek egy egészen befejezett zárt egészet képez a maga természetével. Ahhoz nem lehet hozzátenni, sem elvenni belőle. És a zárt egész csak önmagában forrja ki azokat az eredményeket, melyeknek minősége adja meg a belső értékét, hogy erről megismerhető legyen az a titokzatos belső én, aki mindazt önmagából kitermelte. Mert ha csak a természetbe pillantunk bele, azonnal látjuk, hogy mi lehet abból, ami előttünk áll. Azért mondja az Úr egész világosan, hogy: „szedhetek-e a tövisről szőlőt, vagy a bojtorjánról fügét?” Hiszen még a beoltáshoz, a nemesítéshez is alkalmas alany szükséges. Nem minden létezőt lehet egy másik létezővel egybeforrasztani, annál kevésbé lehet az ember képzeletét szabadjára eresztve olyan reménységeket táplálni, hogy mindenek lehetségesek, csak akarni kell. Ha a természet, mely még minden vonatkozásaiban nagy változásoknak van alávetve, és mégis ilyen szigorú határok választják el az egymáshoz közellévő fajtákat is, mennyivel inkább igaz ez a fejlődés befejezett művénél, a léleknél, amikor az már a szellem burkát és megjelenési formáját képviseli. Tehát nem szabad, hogy az emberi lélek felett a külső körülmények uralkodjanak, hanem a belső életforrás, a szellem a maga egyeduralmát gyakorolva hozza ki mindazt magából, amit az ő belső természetében kialakított, megteremtett. Hatásokat ad le, és hatásokat szed fel, bensőjében átdolgozva, alakítja, formát ad neki beszédjében és cselekedeteiben: t.í. azoknak az érzéseknek

és gondolatoknak, melyek az ő lelkét foglalkoztatják. Azért a kiforratlan léleknek nincsenek még hasznavehető gondolatai és cselekedetei, így nem lehet olyan munkára használni, ami maradó nyomot hagyna akár a szellemi életben, akár a földi, anyagi világban. Annak ütközéseket kell szenvednie mind fent, mind lent, hogy használhatatlan lelki megnyilvánulásainak felszínre juttatásától elálljon, és kénytelen legyen igaz és becsületes lelki termékeket a világba beleadni. Ez a kényszer adja meg a tanulási és fejlődési lehetőséget azoknak a szellemeknek is, akik még csak, mint szemlélők figyelik meg az élet menetét, hogy amikor az élethullám őket is testtel ruházza fel, ne álljanak teljesen készületlenül. Minden testetöltés előtt nagy szellemrajok figyelnek fel azokra a nagy próbatételekre, melyek az ő lelkükhöz hasonló lelkek életében lejátszódnak. Ezt azért mondom, hogy az ember ne higgye soha, hogy egyedül van, és nem látja senki a bűn felé vonzódásában, vagy tépelődésében, reménytelenségeiben, csüggedésében. Az egészen homályos lelkű, sötét gondolatú, gonosz törekvésű emberlelkek nem annyira láthatók, és nem is érdekesek. **Azonban a tisztább, jobb törekvésű emberlelkek életét, szenvedését, jóra és igazra törekvését, nagy rokonszenvvel és együttérzéssel kísérik a szemlélők.** Azok a hatások, melyeket az ember tudtán és akaratán kívül kelt, sokszor nagyon bő termést hoznak a láthatatlan világban élők lelkében, és nem egy ilyen tudtán kívül keltett jó érzés eredménye a mélységes hála és rokonszenv hozza össze az elválhatatlan nagy, ragaszkodó szereteteket, melyek vagy a szellemi életben, vagy a földi életben valósággá lesznek.

Tehát *a hitre meg kell érni az emberi léleknek, hogy meg tudja különböztetni a jót a rossztól, az igazat a hamistól*, mert ha ezzel a bölcsességgel nem rendelkezik, nagyon sok csalódásban van része, amíg eljut a tiszta igazság megismeréséig. Mert *sokféle igazság van a földi élet útvesztőiben*. A legerősebb és legnehezebben letisztítható az önzés igazsága, amely zsarnoki módon uralkodik a lélek többi érzései felett. Az „én” tudata és érzete diktálja és irányítja a gondolatokat és érzéseket. Ami kedvez a saját „én”-ben megnyilatkozó természetnek - ha az hibás és bűnös is - azt

szívesen fogadja és szereti a lélek. Ha nem kedvez a jelenlegi érzéseknek és vágyaknak, nem ígéri azok beteljesülését, hanem azok az igazságok lemondásra, önmehtagadásra intenek, akkor már kevésbé szimpatikusak, tehát szívesen felcseréli az önző természet a hamis igazsággal, melyet ő maga alakít ki a „saját” használatára. Ebben az „igazságban” szívesen megnyugszik, és elismeri mindenekfelett valónak lenni, mert elhiszi, hogy csakis ez lehet a teljes igazság. *Ez az elhívése a léleknek tévedés. A tévedésből ferde megállapítások és kárhozatos cselekedetek származnak, melynek kihatása megbontja az isteni törvények előrevivő kiszabott útját. És ellene áll az isteni „természet-törvénynek”, mely nem kedvez az önmagát mindenek fölé helyező önző én-nek. Hanem az összességnek az „Egy”-ben való egymásra találásának, és az Egyben való önmagára eszmélésének a nagy célját tűzi az egész emberiség és a teremtett szellemek elé.* Mert ebben a nagy célhoz érésben teljesedik ki minden lélek részére a maradék nélkül való boldogulás.

Ez a nagy igazság el kell, hogy söpörjön minden kicsiny, hibás, egyénnek kedvező igazságot, mely az önzés elkülönülő érzéséből mesterségesen alakult naggyá, és uralkodik a lélek természete felett. Rombolva azokat az isteni elgondolásokat és terveket, melyeket a teremtő Isten az ő teremtett gyermekei boldogítására adott. De bármennyire erőlködik is a megtévesztett lélek, ennek lerombolása nem sikerül, mert az „van”, és „volt” és „lesz” az örökkévalóság időt nem ismerő végtelenében is. A megtévedt lélek ferde igazságával csak önmagának és a hozzá hasonló tévelygő lelkeknek tud ártani. Mert amíg fel nem ismeri, és le nem küzdi önző természetét, addig nem közeledhet az enyhületet és békét nyújtó isteni igazságokon épült boldog kiegyenlítődség világi felé. Jöhetnek eszmék, új alapokon épülő hatalmasságok, épülhetnek a modern kor bábeltornyai, az önző emberi lélek nem talál egymásra. A felfedezések, az újítások szédületes perspektívái ígérhetik a földi embernek a csillagokkal való összekötetést, de a megvalósításig nem jut el, mert az egyszerű, de megdönthetetlen természettörvény útját állja (v.ö.: Névtelen Szellem: Evangéliumi spiritizmus III. kötet 129 oldal: Az igazi hit hatalma). De

van az embernek a lelkében egy más természet is, akármilyen mélyen van is elrejtve, akármilyen elhanyagolt és gondozatlan állapotban van is. Bár nyomorékká van zsugorodva, ha a megtévesztett lélek elfárad a szenvedésekben és csalódásokban, kicsinynek és erőtlennek érzi magát, tehetetlenségében segítségért, félelmében védelemért kiált valahová, ahonnan sejtelve szerint valaki mégis segítségére siet. Ezt a pillanatot várja az Úr, a világokat teremtő Hatalom, hogy az önzésben tévelygő, kifáradt, megtépett szenvedő lélek keresse, hívja, és magát megalázva elfogadja a segítséget abban a formában, amelyben Ő adja neki, és ahogyan Ő akarja neki tudomására adni. Hogy senkiben és semmiben nem bízhat, senkitől segítséget nem várhat, csak egyedül Őtőle, aki ismeri azokat, akik eltévedtek. Ismeri szenvedéseiket, gyötrelmeiket is, és csak Ő tud rajtuk segíteni. Ezt a hitet Ő adja az embereknek és a léleknek. Míg a lélek meg nem járta a tövises utat, amíg a különböző téves hitformákban meg nem csalódott, amíg sebet nem kapott a tévelygések útvesztőjében, addig ragaszkodik a külső hit formákhoz. Addig vannak vallási villongások, hitviták, és üldöztetések, addig emberek befolyására viselik a rákényszerített hitet. De mikor a lélek felébredt a valóságra, akkor látja, hogy nincs sehol semmi, ami kívülről valamit adhatna, vagy elvehetne tőle bármit. Szentélyt épít lelkében az örökkévaló Istennek, és ott abban a szentélyben minden bűneit lerakva, kívül hagyva, úgy lép be az *Örökkévaló* elé. És kéri, hogy *öltöztesse fel az igaz hit köntösébe, mely nem más, mint szelídség, szerénység, engedelmesség, és hála mindenért, amit vele az isteni kegyelem cselekedett. Természetes, hogy akit tiszta vizében megmosott a kegyelem, az elkerüli a lelki szennyet, a bűnt. Ez a legfontosabb velejárója a megtérésnek. Ezért mondom én azt, hogy aki kegyelemben van, az nem vétkezhet.*

(1954. február 18-án a február 15-i folytatása:) Egy emberi élet olyan kicsi és jelentéktelen, mint a várfalban egy téglá, és mégis minden téglának a helyén kell lennie, minden téglának a másikkal hozzá kell tapadnia, hogy a fal erős legyen. Nem lehet azt senkinek előre tudni, hogy az ellentét - aki nagyon ismeri az építkezésnél való előnyös és hátrányos lehetőségeket, aki számon tart minden egyes téglát és annak elhelyezését -, bizonyára megkeresi

a leggyengébben összeállított részét a falnak, és odaállítja a fal-törő fegyverét. Ha sikerül rést ütnie a vár falán, nem elégszik meg azzal, hogy benézhet, hanem be is nyomul, és pedig nem egyedül, hanem egész légiót tol előre, hogy megerőtlenítse a vár védő részét, és a saját akaratát diktálja azokra, akik a várban vannak. Azért én mindig azt mondom, ne egy embernek az élete és munkája legyen csak az erős és kitartó, hanem mindenkinek, aki a várban van, bármiféle feladatot tölt is be ott, bármely részében van is elhelyezkedve, ott azon a helyen álljon rendületlenül, és végezze a reábízottakat hűségesen, legjobb ismerete és tudása szerint.

Ne azt nézze, hogy a másik alig hogy valamit cselekszik, és mégis odaértékeli önmagát, ahol a legjobbak és legerősebbek állnak. Ezek, az ilyen gondolatok máris a kísértő csábító szavai. Minden összehasonlítás, az ellentét bontó hatása a lélekben. Az ellentétnek érdeke az, hogy az emberi lelkeket minden igaz és jó munkálkodástól elterelje, mert akkor a lézengő, ide-oda hajlítható emberlelket ő fogja munkába azon a gyenge, vagy törvénytelen pontján, amelyen már elbukott, vagy az ellenálló erői már meggyengültek. Ez a munkába állítás nem egy erőszakos ráhatás, mely ellen védekezhet az emberi lélek, hanemcsak egy gyenge és enyhe jóleső szellőcske, ami megérinti az ember lelkében meghúzódó hiúságot. És ha addig nem is vett róla tudomást, az ember mégis érezni véli a mellőzést, és azt a képzelet kiszélesíti, naggyá, hatalmassá növeszti. Végül már ellenségnek tünteti fel a jóbarátot, testvért, és sértődötten bezárkózik előtte, a lélek nem érzi magát egynek vele. Ez a lélekben végbemenő széttagoltság már az összetartó érzelmi kötelékek meglazulását és szétbomlását eredményezi, ha nem elég erős a hit és a lélekben való odaadás a szolgálat teljesítése iránt. Mert az ember azt hiszi magában: „miért vegyem én magamra azt a nehezen elviselhető köztelezettséget, amit vállaltam, amikor még nem tudtam és nem ismertem ezeket az akadályokat, melyek most előttem állnak. Más helyen, más csoportban több és nagyobb eredményt érhetek el, és ott jobban elismernek, megbecsülnek ...”

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok kísértik a hiúságán keresztül az ilyen lazán összetartott téglákat, és megkezdődik a bomlás. Az

ellentét benyomul és kioltja a világosságot, mely egyformán világított az „égsznek”. A sötétben minden lélek eltéved, bizonytalanná, kétséssé válik, ami addig bizonyosság és igazság volt. A maga hibás lelkének a vezetésére bízza magát mindegyik, és így megindul az emberi hiábavalóságoknak, bűnöknek érvényesülése. Amikor már teljes a káosz, az igaz hit kialszik, és a javulás útjáról letévedt lelkek csoportja egymás hibáit alátámasztva hitegeti egymást és önmagát, hogy ők azok, akik a helyes úton járnak. Ez a diadal már a sátáni gondolatoké és eszméé, melyet magukévá tettek azáltal, hogy nem vették fel a szolgálatnak, a megbízottságnak kötelezettségét, nem látták meg és nem követték az előttük járó és a kereszttel roszkadozó Krisztust. Nem vették komolyan Krisztusnak nagy meghagyását, melyet a Földön maradt mindenkori embereknek utolsó vacsoráján itt hagyott. *„Arról ismerlek meg titeket, ha szeretitek egymást.” A szeretet pedig nem a külsőben mutatott látszatos szeretet, hanem az egymás terhének, fejletlenségből származó tévedéseinek az elhordozása, azaz elszenvedése.* Aki erősebb és világosabb lélek, az világosítsa meg és emelje fel a megtévedtet. A megtévedett pedig vegye úgy, mintha az Úr Szentlelkének ereje és hatalma hajolna le hozzá azal, a segíteni kész akarattal, mely az önmaga megtagadásával lehajol és megbocsát a tévedő és bűnbe jutott léleknek.

Mert az ember mindig ember marad, csak az Isten Szentlelkének segítségével tudja felbomlasztani magában azokat a megbántásokat, melyeket a sátán sugallatára elkövetett. Mindenki nagyon vigyázzon a maga lelkére, hogy nehezen elhordozható terheket ne rakjon senki vállaira. Mert nem tudhatja kit bánt meg igazságtalanul, azokkal a talán meggondolatlanul eldobált szavaival, vádjaival, amelyekkel halálra sebezheti a másik lélekben azt az összetartó szeretetet, mely az egységnek éppen egy olyan összetartó téglája, mint amilyen ő, vagy a másik lélek. Az ilyen együvé tapadt lelkek nem az úgynevezett „véletlen” folytán jutottak egymás közelségébe, hanem az a belső vágy, mely sokszor a külsőben nem tudja érvényre juttatni azt a rejtett belső célt, mely miatt az egész földi életet kapta. *Mert ne higgye senki azt, hogy talán olcsó testi örömök és élvezetek miatt, vagy hogy bizonyos bűnök*

és tévelygések kiteljesedési lehetőségei - avagy ezektől való szenvedések elviselésének kötelezettsége miatt kellett megszületnie és emberré lennie a Földön. Nem! Mindenki lelkében egy nagy és szent cél elérése, vagy megközelítése adja a vágyat, hogy a szenvedések okaitól, a bűnöktől megtisztulhasson, és elérhesse azt a békét és boldogságot, melyet a paradicsomból való kiűzetése óta folyton keres, vár, és minden áron visszaszerezni óhajt. A bűnökben alámerült lélekben ez éppen úgy benne van, mint a bűnöktől gyógyult szellem vágyvilágában. De mindegyik más eszközökhöz nyúl, más elgondolás szerint akarja elérni. Mindegyik érzi azt, hogy nem azt és nem úgy akarta, mint ahogyan azt a Földön elérte.

Csak aki az Úrra bízta a maga életét, csak aki megpróbál Krisztus nyomdokaiba lépni, az Ő igazságaival a lelkében végig harcolni az életet, csak az juthat el az isteni kegyelem segítő támogatásával ahhoz a békés megoldáshoz, mely bűnöket megbocsátó és tévedéseket eltörlő hatalmas beavatkozásával az embert felmenti bűneinek és tévedéseinek következményei alól, felemeli magához és gyermekévé fogadja. - Ez a folyamat a Földön játszódik le, mert itt hagyta az Úr azokat az erőket az ő igéjében az ő igazságában. Itt a Földön járta végig a bűnök következményeit hordozva és szenvedve azokat az állomásokat, melyek mind, mint az igazságnak mélyen bevésített betűi *a természettörvény elmarasztaló ítéleteit tartalmazták és hirdették.* A tiszta, a szent szeretet, a maga áldozatával, a maga odaadásával végig szenvedte a legmélyebben lebukott ember bűneinek következményeit, hogy azokat, akik Őrá bízzák magukat, átemelhesse ezeken a nehéz törvényeken, és szabaddá tehesse őket a sátáni eszme fogságától.

A sátáni eszme követőit nem emelheti át, mert ezeket fogva tartja *az igazság törvénye.*

Ebben a nagy kaotikus zűrzavarban, ahol a bűn uralkodik, és erénynek mutatja magát, ahol a tisztát, a szentet bemocskolják, és az igazat hazugnak állítják, a jót megvetik és kigúnyolják: itt kell végig járni azt az utat, melyet az Úr járt végig. Itt kell a szeretetnek örködni, hogy a gyűlölet be ne fészkelhesse magát a szívekbe. Az igazságnak kell örködnie, hogy a hamisság és a hazugság be

ne szórja a Krisztus által kivágott utat a félrevezetés mocsárvirágaival, mely az erkölcsi iszapba vezet. Itt kell megtanulni lemondani azokról a vágyakról, melyek a lélek régen nélkülözött boldogság utáni sóvárgásából fakadnak. Mert mindentől, amit a lélek elpazarolt, attól messze esett, és amíg az Isten nem adja meg, addig csak lopva, a meg nem engedett úton jut hozzá. De csak azért, hogy keserű csalódások és szenvedések árán megismerje, hogy mit nem szabad itt a Földön, ahol a jó és igaz mellett sokszor ott áll őrt a gonoszságra váró szenvedés, hogy a jóra és igazra törekvő lélek előtt elzárja az utat a megfélemlítéssel és rettegtetéssel. *De aki végig megáll, az üdvözüil.* Szükséges, hogy a jóra és igazra törekvő emberlélek mellett ott álljon az erős Isten segítsége és megvilágosító napja Krisztus itt hagyott, hatalmas oldó és bontó szeretetében, mellyel az ember lelkében bontakozó igazságot megragadja, és Őmaga felé vonzza, keresésre, kutatásra indítsa. Ez a hatalmas vonzóerő munkálkodik, dolgozik azokon a lelkeken, akik már elfáradtak a szenvedésekben és csalódásokban, és keresik a menekülés útját és lehetőségét. De még küszködnek, vergődnek a saját és mások bűneinek következményeitől. Mert nem tudnak - sem mint emberek, sem mint szellemek - ezektől megszabadulni, mert még nem alakult ki lelkükben az az igazság, mely bevilágíthatna a gonosz barlangjaiba, ahol minden rossz kezdetét veszi.

Erre a nagy munkára kellene az áldozatra kész munkások, akik megtisztítva magukat a világ szennyétől és a tévelygések iszapjától, meggyújtják a gyertyákat, hogy a tévelygő utakon járó gyengék megismerjék az igazságot.

A SZOLGÁLAT-LELKE A GYÜLEKEZETEK ÖSSZETARTÓ ERŐSSÉGE(*)

Névtelen Szellem 1954. február 25-én

Nem a tégl a fontos, hanem az azt összetartó erősség - A vár: értéket van hivatva őrizni - Hasonlít a bányászmuveléshez az emberlelkek rétegei is - Az „első szeretet” ... - Mikor hasonlít beom-

lott bányához a gyülekezet? - A gyülekezet elöljáróinak teljes harmóniában kell egymással lenniük - Igyekezzenek bölcsességre, legyenek egyszerűek, csendesek, szolgálatra és áldozatra készek - Mindenki felel mindenkiért - Higgyetek az örök isteni kegyelemben - A test fogalma valójában léleksalak - A gyülekezeti élet valódi hivatása

(Mottó: Máté: 16:18 „...és a pokol kapui nem vesznek rajta diadalmat.”)

Már vártalak az Úr Jézus nevében gyermekem. Igen látom, és mivel a Lajos nagyon kérte, hogy okvetlen jöjjenek el, tehát eljöttem, mert nem akarok bizonytalanságban hagyni.

Azért mondtam én a múltkori alkalommal azt, hogy egy ember kiesése nem szabad, hogy az egész vár elestét jelentse, mert ha egy téglakiesik is a vár falából, azért a belső erősségeknek azon kell lenni, hogy azt pótolják. Tehát *nem a téglakiesés a fontos, hanem a téglák összetartó erőssége, ami bizonyos idő múlva erősebb és keményebb, mint maga a téglakiesés. Hiszen a vár fala sem az az érték, ami miatt megépítették, hogy valami ott álljon, hanem azt az értéket van hivatva védeni és őrizni, ami belül van a falak mögött. Így, ha az érték megvan, akkor mindent annak az őrizetére kell fordítani.*

Ha a te életed el is fogy a testben, de a lelki értékeid, amelyet itt fogsz hagyni megérdemlik, hogy a vár falát megerősítsék, hogy az ellenség el ne lophassa. Bár ez most rögtön nem fog bekövetkezni, de meg kell szokni azt a gondolatot, hogy az embereknek halandó testükből ki kell vetközniük, hogy halhatatlanságba öltözködhessenek fel. Mert minden, ami e világon megjelenik, az csak ideiglenes és múlandó szerep, melyet jól vagy rosszul tölt be az az egyéniség, akinek azt kiosztották. Ez a szerep, melyet te töltesz be még egy kis ideig, nem mondom, hogy könnyű és nem mondom, hogy nehéz. De mindenesetre nagyon edzett és keményre csiszolt kristályhoz hasonló lelki természetet igényel ahhoz, hogy a csiszolatlan kövek rázúdulását kibírja, és ezek szét ne zúzzák, és meg ne semmisítsék idő előtt. - A bányászok is sokszor áldozatul esnek a bányabeomlások alkalmával, ha időben meg

nem erősítik és ki nem építik azt az utat, amelyen keresztül kiaknázni szándékoznak azokat az értékeket, melyek nagyon sok salak közé vannak beékelődve egy-egy világtest tömörülésének kezdete óta.

Ilyen mennyei értékek vannak belejegesedve és elrétégződve a sokféle bűnökben és gonosz hajlamokban alámerült emberi lelkekben is. Ha ezt a réteget az élet és a törvény kemény csákánya kezdi megbontani, akkor nagyon sok könnynek kell hullania, míg elmossa a salakot a lélek értékesebb részéről. De vannak az Úr kezében finomabb szerszámok is, és akit már a szenvedések és csalódások megtörtek annyira, hogy a felébredt szellemük már az első érintésnél felfigyel a „szóra”, és a hang irányába igyekszik kibontakozni a kemény rétegek közül, az megragad a túlvilág gondolatánál, és keresi ezzel az összeköttetést.

De a kemény rétegek is vele jönnek. Ezek a még le nem vált bűnös hajlamok elmosódnak a maguk sötét árnyékaival a lelkesedéstől szikrázó és sugárzó szellemi és lelki örömök mögött. Az „*első szeretet*” (János Jelenései: 2:4 /Az efézusi gyülekezet levéléből .../) örömökben gazdag állapotában nemigen juthat szóhoz az „árnyék”, mely még talán az utolsó szenvedések nyomása alatt béklyóba lett verve. Még nem tud természetének megfelelő mozdulatokat végezni, mert nincs mozgási tere, nincsenek lehetőségei. Azonban az emberi lélek megszokja az örömet és a felszabadulással járó nagyobb szabadságot, és ténykedni, cselekedni kezd a maga hibás elgondolása szerint. Mivel a lélek még nincs ezekhez a magasabbrendű igazságokhoz hozzácsiszolódva, - elméletileg ugyan magáévá teszi ezeket -, de a gyakorlatban már az „árnyék” erősen átformálja azokat a tulajdon képére és hasonlóságára, és lesz belőle egy „kicsit” szellemi, és „erősen” emberi cselekedet, melynek megvalósulásához a lélek értéktelen és elvetni való természete adta meg az indítást.

A gyülekezeti életben is, ha az árnyék kerül feljebb, mint a mennyei felszabadító igazság, akkor az a gyülekezet egy beomlott bányához hasonlít, melyben az értéktelen rétegek: a bűnös és téves törekvések, áligazságok, egyéni érvényesülések maguk alá temetik azokat a munkásokat, akik felszabadították az értékeket, de a

salak tömege rájuk zúdult és eltemette őket. Azért én azt mondom, az ember legyen nagyon szerény és nagyon alázatos, amit kap, mint fénylő gyöngyszemet a szellemi világból, azt úgy becsülje meg, és rejtse el lelkének legszentebb helyére, hogy a külső emberi ész és lelki kevélység hozzá ne férjen, mert elveszti minden értékét, ha ezt csak így elsilányítja. **Soha nem szabad, hogy az ember önmaga értelméhez szabja azokat a kijelentéseket, melyeket mint megbízható forrásból eredő szellemi termékeket a maga életében felhasználhat, vagy elvethet ugyan, de ítéletet nem mondhat felette, mert azzal mások hitét rombolhatja le, vagy legalábbis megingathatja.** Amikor ilyenre komoly ok adódik, akkor is nagyon nagy jóakarattal és körültekintéssel beszéljek meg azokat, akiket a gyülekezet bizalma előljáróul, vezetőül jelölt ki, és a gyülekezet külső és belső ügyeinek intézésével bízott meg. Ezeknek az emberi intézőknek teljesen harmóniában kell lenniük egymással, nem emberi szokásos barátságban, hanem a szellemi törekvéseik, felfogásaik, célkitűzéseik szerint. *Emberileg amennyire csak lehetséges, olyan bölcsességre igyekezzenek, ami az isteni szent törvények szerint is elérhető. Nem kérkedő, nem önhitt, nem anyagias, nem dicsőségre vagy megkülönböztetett tiszteletre vágyó. És nem hatást kereső, hanem egyszerű, csendes, szolgálatra és áldozatra is kész, ha szükség van rá.*

Mert a gyülekezetnek is vannak őrszellemei, akik figyelik mindazt, amit az egy ember és az egymáshoz hasonlók éreznek és cselekednek. *Nem marad semmi titokban, hanem mindenki felelős önmagáért és a gyülekezetért, t.i. a gyülekezet beállítottságáért.* Aki a nehéz időkben kitartott, és nem hagyta a gyülekezetet magára, nem terhelte meg azokat szenvedéssel, és nem nehezítette meg azoknak terhét, akik vállaikon hordozták a gyülekezet nehéz sorsát, hanem készségesen segítettek a terhek hordozásában, azoknak nevei fel vannak írva a mennyek felé vezető utakon, kapukon és ösvényeken. Azoknak nevei fel vannak írva a mennyben, és felőlük tanítanak a testetöltéshez készülők iskoláiban. Így lesznek a kicsinyekből nagyok, a szellemi ismeretlenekből, a *senkiből* olyan *valakik*, akikre az Úr nagy munkát bíz azután. De - bányák meg bűneiket, hagyják el tévelygéseiket, hogy azokat az

Úr elengedhesse és megbocsáthassa nekik, hogy az új életben, az új világban megtalálhassák a maguk helyét, és elvehessék azt a jutalmat, amit nekik az Úr elkészített.

Mert most mindenki megpróbáltatáson ment, és még megy keresztül, de aki felővezte magát az igazság és szeretet cselekedeteivel, az nem merült el, és ezentúl sem fog elmerülni, mert az isteni kegyelem nem engedi, hanem a legválságosabb időben is kiemeli az ár sodrásából. Azért higgyetek ebben az örök isteni kegyelemben és szeretetben! Mert aki hisz, és hitével belekapaszkodik az isteni kegyelem segítő és felemelő, lenyújtott hálójába, az dicsőségesen tér meg ebből a sötét és zord korszellemmel átitatott jelenből. Ez pedig már nem messze van, de kell, hogy a lelkek megtérjenek mindnyájan a világi élet szeretéséből és imádásából, hogy a Szentlélek felemelhesse és megtisztíthassa a salakos rétegektől mindnyájatok lelkét, hogy ne kelljen egymástól annyit elszenvedni. Mert a lélek kész a jóra, de a test beleszól. **A test fogalma pedig nem az az ártatlan szervezet, hanem az abban megnyilatkozni akaró léleksalak, melyet le kell bontani,** hogy az arany, az örök jó felé vonzó szellemi vágy szabaddá legyen, és magát az Istennek tetsző szent törekvésekben és cselekedetekben kifejezhesse, és az isteni törvények szerint megépíthesse a mennyet magának. Ehhez könnyíti meg az utat és lehetőségeket a gyülekezeti élet, a szeretet és alázatosság gyakorlásában, a tanulásban, a békességre és áldozatos szolgálatra való törekvésben. - Ha ilyenre nevelhetlek fel benneteket, akkor nem esik ki a téglá, mert az Úrnak lesz gondja az övéire.

Most Isten veletek.

JOBB KÉSŐN, MINT SOHA?! (*)

Névtelen Szellem 1954. március 4-én

Az „elkésés” útjának egyengetése és a soha vissza nem térő alkalmak - Minden élet: új, ki nem számítható eshetőségek, alkalmak, lehetőségek sorozata = új próbák az új szerepben - Milyen a földi élet az isteni kijelentések ismerete nélkül? - A testöltésre várók nagy előkészítő tábora - Miért takarta el az isteni Gondviselés a jövőt? - A testöltéssel új, tiszta lapot ajándékoz a kegyelem

- *Aki rossz példával jár elől, az megbocsáthatatlan bűnt követ el*
 - *Akik felveszik az ezer fájdalommal átszőtt emberi testet, hogy segíthessenek* - *Nincs tévedésmentes ember* - *Az alázatos lélek megérzi: mit kell cselekednie*

Igen már régen várok rád az Úr Jézus nevében gyermekem. Az ember lelkének sorsa sokban attól függ, hogy ha valaki nem tehetette meg amit szándékozott, akkor elégedetlen önmagával. De ti, földi emberek, ezt még nem értitek meg teljesen, hogy t.i.: nem elég a jószándék - sokszor csak az utolsó pillanatokban -, hanem az embernek az egész életében ki kell tartani egy bizonyos szent elhatározásnál, hogy a legutolsó órában sikerrel zárhassa le azt a nagy feladatot, amelyet vállalt. Mint példát, látod ezt (Pátkai Pál halálával kapcsolatban előállott helyzetre céloz) magad előtt, hogy hiába volt minden igyekezete a jóra, mert már elkésett. Az ember nem akkor késik le az időben, amikor - mint ő is - akart és még sem sikerült, hanem az egész életében ennek az elkésésnek az útját egyengette. Ezt már elején kellett volna úgy intéznie, ahogyan azt a lélek az utolsó időben „akarta”, de nem tudta, mert már régen lekéste azt a kötelezettséget, amit később ismert fel. Azt mondják ugyan az emberek szólása szerint: jobb később, mint soha. Ez igaz; de sok szomorú áldozata van a jó útra való késői megtérésnek. Ezek a szomorú lelkek népesítik be a földi szférák igen messzire kinyúló országait, akik mind siratják elmulasztott alkalmaikat, amelyek nem jönnek vissza soha.

Igen soha, mert minden élet új alkalmakkal, új lehetőségekkel, fel nem ismerhető - ki nem számítható - eshetőségekkel tárul az emberi lélek elé, amelyben új próbák elé állítja sorsa az új szerepben. Az emberi lélek eltéved az új színek és az újonnan keletkezett új hangulatok, érzések között, és ha kedvezőnek látszik az új eshetőségek panorámájában megjelenő káprázat, hamar elfelejti alig elhagyott szenvedő állapotát, és visszatér a régi bűneihez, tévedéseihez, mert érdemnek tekinti mindazt, amiben a kegyelem részesíti. Ha pedig sötét eshetőségek meredeznek eléje, akkor megijed, fél a jövőtől, és kétségbe esik, mert nagyon elvetettnek és szerencsétlennek érzi magát. Nem mer hinni, mert fél a csalódástól. A szeretet, bár éhesen veti rá magát minden legolcsóbb lehetőségre

is, mégis elégületlenül tér meg a szellemi életbe, úgyszólván sikerek nélkül. *Azért nagyon szegény a földi élet az isteni kijelentések ismerete nélkül, mert nincs benne tartalom, nincs benne élet. Csak minden lépéssel a sírhoz; az elmúláshoz jut közelebb az a lélek, aki a Földön keresi a maga célját, amiért küzd, fárad, dolgozik - az elismerés, a jutalom elérhetése nélkül. Ezek azok a meddő életek, melyeknek semmi nyoma nem marad a szellemi én emlékezése számára, melyből meríthetne magának erőt, ambíciót, kedvet az eljövendő lehetőségek megteremtéséhez. Mert ezek nélkül nincs újratekzés, nincs folytatás, nincs mozgás, nincs villódzása a gondolatoknak, nincs hevülése a szívnek, nincs öröm, nincs lelkesedés. Nagy egykedvűség üli meg a lelket, fásultság és szomorúság, vigasztalás nélkül. Az anyagba való nagy beágyazása a léleknek - a hit és az isteni igazságok keresése és megtalálása nélkül - a Földön ilyen sivár, ilyen reménytelen és hosszú szellemi pangást hoz eredményképpen. A testetöltés lehetőségeinek ismerete teljesen el van zárva az ilyen szellemek előtt, mert akkor oly zsúfoltság lenne a Földön, hogy az élet lehetetlenné válna. Csak amikor azoknak az anyagi eszközöknek a szférákon keresztül való átvándorlása megkezdődik, akkor a tisztító vihar előbb a kevésbé bukottak, azután a mélyebben bukottaknak a felső rétegeit sodorja a fizikai sík felé, hogy a Föld természetes fluidumaiba öltöztetve megközelítsék a testben élők világát, és öntudatlan mozdulataik során mind erősebb vágytól üzelve tudatossá váljon lelkükben az élet utáni vágy: a javulási, tisztulási törekvés. A nagy, előkészítő táborokban sok az önzetlen munkás, aki a földi élet szépségeiről és a megpróbáltatások nagy előrevivő hasznosságáról tanítja őket. Betekintést nyernek a büntől megtisztult szellemek világaiba és azok életébe. Látják azoknak boldogságát és a saját életük nyomorúságát. Önkéntelenül összehasonlítják e kettőt, és mint elérhető célt maguk elé tűzik a javulást. Megtanulnak dolgozni. Az anyagi törekvések az anyagba vonzák őket, és minél többet és nehezebbet dolgoznak, annál erősebbek lesznek, és annál inkább tudják az életet értékelni és szeretni. Az élet megszeretése által egymás iránt is felébred egy bizonyos összetartó érzés, és egy-egy ilyen hasonlók között kifejlődött vonzalom a Földön élők lelkeihez kapcsolja őket. Egymás után*

tűnnek el a táborok lakói, hogy a földi életben majd, mint emberek találkozzanak. Ők azonban erről nem tudnak, mert ez a „tudás” felébresztené lelkükben az alacsonyabb bűnre és tévelygésekre hajló természetet. Idő előtt felismernék sorsukat, és az már, mint „befejezett ítélet”, ott lebegne lelki szemeik előtt. - Nem! Az isteni Gondviselés azért takarta el a jövőt a földi ember szemei elől, mert a gyenge lélek nem volna képes azt a maga elé tűzött célt még meg sem közelíteni, még próbálkozni sem merne. Mert felismerné a maga tehetetlenségét azzal a nagy hatalommal szemben, melynek szolgálatába szegődött a bűn elkövetése által.

A testetöltéssel egy új, tiszta lapot, egy minden kízó emlékezéstől megtisztított tudatot ajándékozott az isteni kegyelem az embernek. Ez lesz az új „én”, az új ember, az új lehetőségek és az új eredmények birtokosa. A szellemi énnel új hajtása, új ága, aki ha „jó gyümölcsöt terem”, az egész romlásnak indult fát megmenti a kivágattatástól. Bizony megbocsáthatatlan nagy bűnt követ el az, aki a gyermek lelkét beszennyezi akár cselekedetekkel, akár beszédekkel, akik rossz példával járnak elől és rossz irányba terelik a gyermek képzeletvilágának kialakulását. Azért *nagy előrehaladást, vagy mélyre zuhanást hozhatnak létre a tanítók, a papok, akik nemzedékek lelkiségét irányítják a jó vagy rossz felé.* Nagy felelősséggel tartoznak a szülők és mindazok, akikre a gyermek felnéz, aki előtte tekintély, mert a még ki nem alakult énből, mint a lágy viaszban az erősebb, a szilárdabb forma: úgy nyomódnak bele azok a hatások, melyeket a gyermeki lélek a maga fejletlen értelmével dolgoz fel és raktároz el, mint valóságokat, és sokáig megőriz. Sőt nemcsak a gyermek, hanem a felnőtt ember is nagy előszeretettel keres magának olyan ideálokat, akikben az ő lelkének kialakított elgondolásait, mint a jónak és igaznak megtestesített formáit látja, tiszteli és szereti. Azért mondja az Úr: „aki ezek közül a kicsinyek közül egyet is megront, annak jobb volna, ha egy malomkővet kötnének rá és a tengerbe vetnék”, (Máté 18:6) mert nagyobb bűnös a gyilkosnál. A gyilkos csak a testet öli meg, de az ilyen mind a testet, mind a lelket a gyehennára juttatja. Lerántja magával a mélybe, ahonnan talán ezer és ezer évek elmúltával juthat csak fel a világosságra, a földi

életen keresztül az isteni kegyelem vonzókörébe. Az ilyen lehullott lélekcsillagok mind hiányoznak az isteni szeretetnek lágy öleléséből, és fájó érzéssel tekint utánuk a boldogok világaiban élők sokasága. Mindig vannak, akik levetik fénylő szellemi köntösüket, és felveszik az ezer fájdalommal átszótt emberi testet, hogy akik eltévedtek a bűn rengetegében azokat az Istentől megjelölt, tévelygésektől megtisztított útra vezessék vissza. Minden emberlélek ilyen eltévedt gyermek, aki még nem találta meg az igaz utat, még akkor sem, ha netán bölcsnek, vagy éppen szellemi embernek hiszi magát, vagy talán éppen egy megtévedt, elmaradt istenszolgája ...

*Az ember csak ember, és nincs tévedésmentes ember a Földön. Azért az ember ne szégyellje a megalázkodást, a beismerést, ha tévedett. Járjon elől jó példával, hogy utat készítsen az utána jövőknek. Mert mindenki felelős tetteiért és mindenkiért. Mert mindenki hatásokat kelt másokban, és hatásokat fogad el, amelyeket feldolgoz a saját lelkében. És jaj, ha azok a hatások vádolják, melyeket másoknak kellett elszenvedni az „én” tévelygései és hibái miatt. Hiába az „én” magamentése, az igazság törvénye kiszabja a büntetést. A kicsiny, tudatlan lélek sokszor nem tudja, hogy göggyével, idétlen gondolkozásával mit cselekszik, mit von magához cselekedeteivel, milyen eredmények követik azokat a ténykedéseit, amelyeket könnyelműen - sokszor csak hányavetiségből - belevet a világba. Bizony mindaddig sokszor kell elszenvednie a hozzá hasonlóktól még nagyobb bántásokat, amíg meg nem tér, és be nem ismeri, meg nem bánja bűneit és tévedéseit. Minden megtéréssel, minden bűnének felszámolásával új lépéseket tesz előre. Az új lépésekkel új lehetőségeket teremt maga körül a megtérő lélek. Az új lehetőségekben új - talán nagyobb - próbák elé néz, de nagyobb kegyelem is segíti. Talán az új eshetőségek boldogabb utat nyitnak meg, és eléri azt, amit nem is remélt. Mindenesetre **az emberi lélek sorsa önmagában van elrejtve, de a megtért emberléleknek nincs leszögezzett „karmája”**. Az ilyennek sorsa az isteni Gondviselés kezében van. *Az alázatos lélek „megérzi”, mit kell cselekednie, mert Isten lelke vezérli. Az időben gondoskodik, hogy le ne késsen az isteni akarat megértéséről.**

Ez a titka az új életnek, hogy az ember ne maga akarjon, hanem az isteni akaratot engedje magán keresztül hatni és cselekedni. Most Isten veletek.

A JÖVŐ ALAKULÁSÁNAK ALAPJA: A FÖLDI ÉLET- BEN ELÉRT EREDMÉNY(*)

Névtelen Szellem 1954. március 18-án

A sátáni harc oka: a természettörvény hatályon kívül tétele - A torz igazságok, hamis képrázatok a cselekedetben - A bűnök rengetegében elveszett útirány - Az ember legelső, legfontosabb kötelessége: keresse a fény birodalmát, legyen engedelmes az isteni igazságokhoz - Életéből mindenkinek eredményt kell felmutatnia - A Tízparancsolat fontossága - A büntetés helyes értelmezése - A hit hallásból van Isten igéje által - Az ellentéttel való harcot hit nélkül nem lehet megküzdeni - Igazság és szeretet: ikerpár - A végső harcok fáradalmi és a békesség türes áldozata. Az Úr velünk van

Már eljöttem az Úr Jézus nevében, mert Lajos nagyon megkért, hogy nézzelek meg téged. Nem azt gondolja, csak sajnál téged, mert olyan sokat szenved a lelked. Nem kell ezek miatt sokat izgulnod, a sátán mindent kihasznál, és mindent amit tud mozgósít, hogy elintézzze a maga dolgát, és biztosíthassa az uralmát. De már úgy sem tart soká az ő hatalma, mert az emberek lelkei belefáradtak és kimerültek abban a hajszában, amit okvetlen fenn kell nekik tartani, amíg csak a legcsekélyebb mód van rá, hogy fenn lehessen tartani. Abban a pillanatban, amikor meglazul a megfeszített húr, máris dől össze az egész építmény, és temeti maga alá az építőket. Ez pedig már a sátáni uralomnak a végét jelenti, legalábbis egy időre, amíg a romok alól kiszabadítják az eszközöket, melyekkel új támadást intézhet a természettörvény igazsága ellen. *Mert ez képezi a harc okát: a természettörvény erejének a megtörése és hatályon kívül helyezése: ez a cél, amelyet el akar érni, és ehhez minden alkalmasnak vélt eszközt igénybe vesz, ami csak hozzáférhető a számára. Mindenesetre, az emberi lélek kifejlett*

és kifinomodott érzékenysége a legközelebbi és leghasznosíthatóbb eszköz ebben a harcban, mert *egyetlen rásugárzott gondolat árnyképe, az anyagban már meg is valósulhat a cselekedetek által.* Ilyen torz árnyképek valósulnak meg minden hazugsággal, minden hamis káprázatban, amik a beteg lelkek képzeletében kialakulnak, és megjelennek az anyagvilágban cselekedetek formájában, és torz igazságokban. Úgy néz ki, mint az igazság, de mégsem az, mert nem formázza az isteni elgondolások vonalát. Mindig kisiklik, mindig máshol köt ki, mindig mást „akar”, mint a tökéletes isteni bölcsesség rendjében az fel van állítva. Egyszerűen azért lesz más abból, amit „akar”, mert elváltozott lelke elvesztette az alkalmazkodó képességet. Azért nem tudja az ember soha megállapítani a zavaros gondolatok és eszmék tömegeiben, hogy mi az igazság, hol, merre van az igazság, mert ez a nagy próbája és végzete is, hogy elvesztette az útirányt, és eltévedt a bűnök rengetegében. Így hiába akarja a jót, a helyeset, amíg önmagából indul el, nem tudja helyesen feldolgozni és életében úgy felhasználni, ahogyan azt - az isteni igazság szerint - jól és helyesen kellene. Ezért van a rengeteg balfogás és csalódás, önmagával való elégedetlenség, mert eltért az emberi lélek a helyes iránytól. Ha ettől csak egy árnyalattal eltér, az eredményeknél már óriási távolságok mutatkoznak. Azért az ember soha sem lehet önmagában bizakodó, mert nem tudja megállapítani, helyesen vagy helytelenül fogta-e fel az igazságot, amely után elindult. Csak a későbbi eredmények mutatják meg mikor, miben hibázott. Mindenben van bizonyos fokú valóság és bizonyos fokú árnyék, mert a Földön mindent kísér az árnyék, mely a fényt kíséri. Az árnyék sokszor torz alakban mutatja meg a valóságot, de ez múlandó, mert fordul egyet a fényben mozduló, ténykedő lélek, és már az árnyék is mást mutat. De nem az árnykép a fontos, hanem az, hogy a földi ténykedéseken keresztül a fény át tudjon törni. Ezeket én valóban csak úgy szimbólumok alakjában mondtam. Az emberi léleknek legelső és legfontosabb kötelessége az, hogy keresse a fény birodalmát, az isteni igazságot, és legyen engedelmes ezekhez az igazságokhoz, bízza magát Isten gondoskodó szeretetére, és a „lélek” belesugározza mindazokat a megoldásokat

az emberi lélekbe, amelyek megoldása órá vár a történések világában. Mert mindenki bizonyos feladat elvégzése végett kapta a földi életet. *Életéből mindenkinek eredményeket kell felmutatnia, amely eredmények szerint alakul jövője, sorsa. Ezt a nagy munkát jól és kívánatos eredménnyel csak az isteni igazságokon kiépített természet-törvény útjain érheti el az ember. Tehát elsősorban igaznak, jónak és mindenekfelett engedelmesnek kell lenni az isteni törvények iránt, melyeket az emberek a Tízparancsolatban ismernek meg.*

Az isteni parancsolatok megrontói kilépnek a törvényből, és azon kívül élnek. A „kívül valók” magukhoz vonzzák mindazokat a büntetéseket, melyek a törvény megrontóit követik. *Nem azért büntetések ezek, mert „Isten haragja” üldözi őket, hanem azért bűnhődnek, mert az isteni kegyelem óvó, védő szárnyai alól kiszakították magukat, és a folyton dolgozó, tisztító és mindent rendbe állító természet erőinek a nyers, érzéstelenül munkálkodó sodrásába kerültek bele.* Mivel az ember nagyon mélyen esett tévelygő szellemcsoportok megtestesített formája, úgy ezeknek lelkében az igazság ismerete el van halványodva. Tehát *kell egy vezérfonal, mely őket az igazság ismeretére elvezérli. Kell egy külső törvény amelyet „hallásból” ismer* (Pál: Rómabelieknek írott levele 10. rész: 13-17. versek) *meg. Ha engedelmes a hallásból való „hit” befogadására, aszerint él és cselekszik, akkor az engedelmeseknek kijáró kegyes sors hordozza karjain, amíg az igazi és nagy áldozat értékét megismeri. Amikor kilép az isteni védőkörletokkal szegélyezett útról, a természettörvény hasonlót hasonlóval gyógyító és tanító kemény munkálkodó erejével találja magát szemben. Ezt a kemény igazságot takarja, palástolja és tagadja az ellentét, ezt akarja hatályon kívül helyezni, és mindenképpen megsemmisíteni, hogy mind önmagának, mind követőinek tűrhető, jobb sorsot biztosítson az alsóbb szellemi világokon, sőt hogy feljebb emelkedhessen, és újabb szellemi tömegeket hódíthasson meg a maga téves igazságának. Ezt a törekvését azonban csak a Földön élők között fejtheti ki. Azért aki a földi életben az isteni lenyújtott kegyelmet elfogadja, megtér hiábavaló bűneiből és elhagyja azokat, azt az isteni kegyelem kiemeli a külső világ sodrásából, és a törvényes rend világába helyezi át, ahol boldog*

pihenés állapotában tanulja meg a még hiányzó tudományt. Az *ellentéttel való harc és küzdelem képezi a nehéz megpróbáltatásokat, melyeket hit nélkül senki sem volna képes végig küzdeni.* De minden sikeres próba hatalmas erőforrásokat nyit meg a hívő lélek számára, és ha szemmel nem is látható, de eredményeiben mégis nagy dolgok és események előkészítőjévé válik az a lélek, aki végig megáll, és hűen kitart az igazság mellett. *Igazság és szeretet, ez két ikertestvére az Istent kereső léleknek. Nem lehet a szeretetnek részese az, aki nem törekszik az igazságra. Nem lehet része az igazság áldásában annak, akiben nincsen szeretet.* A szeretetben is, meg az igazságban is el lehet tévedni, amíg a „tökéletes” adománynak nem részese a lélek. De *a békességes túrés meghozza a maga engesztelő áldozatát,* és az Isten kegyelme beragyogja a lélek jóra törekvő igyekezetét. Azért *aki méltatlanul szenved a földi élet ostorcsapásait, az dicsérje az Istent jószívvel, mert az akkor vívja nemes harcát a Föld hatalmával.* Igen, a végső nagy harcok elárasztják az ember lelkét, de az Úr velünk volt és velünk lesz, és Ő harcol amikor már elfáradtunk.

Én biztosítalak, hogy keserű fájdalmat terem mindenkinek részére, aki az ördögi eszméknek és érzéseknek a hatása alatt cselekszik gonoszt azokkal, akik őket nem bántották. De a győzelem nem marad el, mint ahogyan diadalra vitte az Úr az ügyedet mindig, azonképpen diadalra viszi most is, azért legyél békességben, és ne mondjál keserű dolgokat, mert minden keserű szó megvalósul és többet jelent, mint ahogyan azt kimondod.

Most Isten veled.

A TÉKOZLÓ FIAK BELSŐ TÖREDELME ÉS MÁRIA, A HIT TÜNDÖKLŐ CSILLAGA(*)

Névtelen Szellem 1954. március 25-én

Hálaadással borulunk le a Mindenható előtt, hogy megkeresésünkre és megmentésünkre nagyon szeretett Fiát: Urunk Jézust elküldötte - A bűnös élet: nem emberhez méltó. A sátáni elvekből kiképződött lelki természetek ítélet alatt vannak - A száműzetés az időt nem ismerő végtelenbe: szellemi rangvesztés - A tékozló fiú

helyes megtartása: ezekért jött el az Úr - Mária a Szabadítót várók szelíd útjelző állomása - Mária az igaz benső hit virága - Higgyetek és reméljete a holnapot várva

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekekem, Akit imádunk és hálaadással borulunk le a Mindenható előtt, aki Őt a mi megkeresésünkre és megmentésünkre elküldötte a sötét bűnök világába, hogy az Ő isteni világosságával beragyogja a mélységeket, ahová mindazok leestek, akik engedetlenségükkel elszakították magukat az örökkévalóság Atyjától. Aki híven visszavárja mindazokat, akik megelégték a bűnök és bűnhődések világaiban való tévelygéseket és a szenvedéseket, melyek a bűnöket nyomon követik. Ezekért a tévelygő és magukbaszálló, gondolkozó bűnösökért küldötte el az Ő nagyon szeretett Fiát, hogy megkeresse, és megmentse mindazokat, akik már megutálták a bűn nyújtotta örömeiket, mert rádöbbsentek az igazság hatalmas és kérlelhetetlen törvényére, mely megmutatja és leleplezi, hogy ami jó van a világban, az mind csak az isteni igazság és szeretet ajándéka az emberek életében. Amikor az emberi lélek elpazarolja lelki kincseit, és a sátáni elvek tanácsán indul el a maga boldogságát keresni, csak a disznók eledelén tengetheti életét tovább. Mert nem emberhez méltó élet a bűnös ember élete. Az emberi méltóságot az Istentől való származás adja meg. Aki pedig elfordul az isteni parancsolatok betartásától, az ezzel megtagadta Istentől való fiúságát. Mert a gyermek függőben van szüleitől, mert tudja azt, hogy sehol a Földön nincs senki, akihez bizalommal lehetne, aki minden gondjában vele volna, és segítené őt. De az engedetlen, gonoszra hajló gyermek szívesen hallgatja a félrevezető csábítást, és vesztébe rohan. Ilyen vesztébe rohanó szellemek csoportja él az Atya kegyelméből a Földön, akik nem tudnak már semmit arról a fényről, amelyben éltek, de lelkükben olthatatlanul él a vágy a jó és szép után. Eltorzult ízlésük folytán ezt a vágyat bármilyen módon, de úgy akarják kielégíteni, hogy maguk körül mindent összetörnek-zúznak, hogy a romok felett ők uralkodhassanak. *Nem boldogítanak, de boldogok akarnak lenni, nem építenek csak rombolnak. Nem cselekednek semmit, ami jó, de mégis a jónak eredményét akarják élvezni. A lehetetlent akarják lehetővé tenni, mert*

a semmiből akarnak „mindent” előállítani. Istenek akarnak lenni, de még a legutolsó teremtmény kötelezettségét sem akarják ismerni. Az isteni kegyelem ajándékait nagymértékben elherdálják, ahol hozzáférnek, ahol erre nincs lehetőség, ott üldözik, ellenségéül szegődnek. Ezek a tulajdonságok mind a sátáni elvekből képződtek ki az ember lelki természetében, és amelyik lélek ezekkel megfertőzte magát, az mind ítélet alatt van. Az ítéletet önmagában hordja - magában a bűnben, a bűnös vágyban -, mely kielégülésre, megvalósulásra törekszik. A Föld atmoszférájában benne van ez az ellentétes törekvés, mert az ide irányított szellemek természete át- meg áthatja az éterikus világot, és a test ennek az éterikus világnak az anyagában formálódik ki. Az ember, - mint egy rövid időre szóló szerepben - megjelenik a Földön. Él, ténykedik a maga belső természetének megfelelően, és belesnyomja cselekedeteivel a saját lelki arcának formáját ebbe a Földet körülvevő éterikus - mondjuk - lelki-anyagba, amely formát ez időtlen időkhöz megőrzi. Hovatovább a cselekedetek és ezeknek következményei úgy beburkolják az emberi lelket, hogy körülötte egy kis világ képződik: az ő világa, melyet nem irányíthat a tudatos én, mert az a kis világ a természettörvény irányítása alá tartozik. Ez hordozza és vezeti, ez viszi előre a fejlődés útján az emberi lelkeket, és amikor mindent felbontott, mindent átminősített, és a tudatos én nem okult, nem tanulta meg azt a leckét, melyet minden öntudatra ébredt szellemi lénynek meg kell tanulnia, akkor következik a száműzetés, a szellemi rangvesztés. Ez a legszomorúbb és legsötétebb helyzet, amikor az öntudatos szellemi lény az anyag lassú felfejlődésének időt nem ismerő végtelenjében kénytelen vesztegelni, hogy minden kicsiny átváltozással a természettörvény minősítésével emelkedhessen feljebb árnyalatról-árnyalatra, amíg az ellentétes természet a lassú fejlődés által átalakul, hogy ismét felemelkedhessen a tudat legalsó fokáról az emberi tudatig.

Mert semmi, ami bűn, ami az isteni törvénnyel ellentétes, az meg nem állhat, mert semminek nincs önmagában élete, csak amit az isteni Lélek éltet, amit az visz előre, az Ő törvénye által.

Az emberiség bukott szellemi lények csoportja, akik az isteni harmóniából kiléptek engedetlenségük folytán. Azonban az isteni

szeretet kegyelem formájában kíséri őket, hogy ha egy is visszafordul az úton, és megbánva tévedését és felismerve bűneit és tetteit önmagában elítéli, a tékozló fiúval együtt beismeri, hogy „vétkeztem Atyám, méltó vagyok a büntetésre, méltó vagyok, hogy a sertések eledelén éljek, de ha kegyelmezel, ha nem is fiadnak, - mert arra méltó nem vagyok -, de a béreseid közül egyhez tégy hasonlónak”. Az ilyen magát igazán megalázó lélek nem követelőzik, nem hivalkodik, nem akar semmit, hanem várja, hogy az ő Atyja megbocsát-e, maga elé engedi-e hogy mindezt elmondhassa. Éhezve, szomjazva, sebektől borítottan, fáradtan elindul az úton hazafelé. Nem várja, hogy fogadják, nem számít semmire, mert tudja azt, hogy „nem méltó” semmire.

Ezekért a haza kívánczó lelkekért jött el az Úr, hogy hazavezesse őket. Ezeknek gyújtotta meg a menny fáklyáját, hogy megvilágítsa a szenvedő emberiségnek a fejlődés útján mindazokat a veszedelmet rejtő tévigazságokat, melyek nem Istentől valók. Bekapcsolódott a világba, hogy világosságával rést üssön a bűnök sűrűn beszótt szövevényén, mely mint egy sötét kárpit elfedte az isteni igazság világosságát. A hívó emberi lelkek, akik várták a Megváltót, a Szabadítót, érezték ezt, hogy a menny közeledett a Földhöz, az isteni kegyelem lehajolt az emberekhez, lenyújtotta a kezét, hogy aki várja a szabadítást, azt megtisztítsa és felemelje ez a segítő kéz: az Isten kegyelme. Aki imádkozva és ébren várta azt, meg is tisztította, fel is emelte, de akik elmerültek a bűn álmában azokat nem. Mindegy, hogy kik voltak: Pilátusok, Kajafások, vagy egy szám a sok közül, akik „feszítsd meg”-et kiáltottak. Mária, a Messiást, a Szabadítót várók csendes, szelíd útjelző állomása, aki hűségesen és bizalommal várta, hogy eljön a nagy, a várva-várt isteni Küldött, lélekben kicsinynek érezte magát. De mint egy esdeklő tekintete a szenvedő földi világnak, sűrűn kereste imádságában a mennyei Atya ígését, hogy meg tudjon nyugodni abban, amit az örökkévaló Isten az Ő törvényét betartó népének ígért. És amikor már csak a hit örökmécse világított, amikor kívülről semmi nem mozdult, akkor a belső világa kitágult, és az angyal egészen közel hozta ígéréteiben amit évezredek óta hiába vártak. Őbenne ment véghez, Őáltala lett valósággá az isteni ígélet, mert Móriában lett testté az Ige. Nem gondolkodott

erről, nem várta, nem remélte, legkevésbé sem számított rá, és az isteni kegyelem őt választotta eszközül, az Ő nagy céljának kiteljesítéséhez. Az egyszerűség, az alázatosság, a hit, az Istenben való bizalom és megnyugvás, az Isten akaratának való magát-átadás örök eszménye Máriában lett teljes. Az igaz és benső rendíthetetlen hit virága, tündöklő csillaga ő, akihez az Isten Szentlelke kapcsolódott - az Istenhez visszatérő lelkek példaképe.

Ilyen kicsinynek, ilyen egyszerűnek és ilyen alázatos hívőnek, Isten akaratában megnyugvónak kell lennie annak, akin keresztül az Úr akaratát kiteljesedhetik. Az emberiség zsong, hisz, kételkedik, készül, fogadkozik, reménykedik, lemond, kétségbe esik, de nem gondol senki arra, hogy mit tartogathat az Isten a szabadulására. Aki csendesen vár, és Istenben bízva hajtja le fejét, hogy a holnapot várja, az lesz a legközelebb a szabaduláshoz. Azért ti is gyermekeim, higgyetek és reméljétek, ha így várjátok a holnapot, akkor ti is megtaláljátok az ígéret beteljesedését.

Isten veletek.

A TERMÉSZET LELKE AZ IGAZSÁG PONTRÓL- PONTRA VALÓ BETÖLTÉSÉNEK TÖRVÉNYE(*)

Névtelen Szellem 1954. április 1-én

Az emberek lelkét foglalkoztató különféle fontosságú kérdések - A legnyomorúságosabb szegénység - Az Istentől való eltávolodás következményei - A természettörvény vasfogója - A célt a kirendelt fordulatok ideje alatt kell elérni - A növényi és állati réteg okvetlen befutja kiszabott pályáját: nincs szabadakarata, nem tud gondolkodni - Az állati és az emberi világ között nagy hézag van, amit a természetszellemek töltik ki, mint átmenet - A természet a jóért jóval, a rosszért rosszal fizet - A természet lelke az igazság pontról-pontra való betöltésének törvénye - Az emberi test a lélek produktuma - Lelkileg és szellemileg felfejlődött világban az isteni törvényben hasonló rendnek kell kialakulnia. Ez az Isten akarat: előkészítő iskola a magasabbrendű életre és utolsó állomás a kárhozatba zuhanás előtt - Hihetetlen sokat ad az Úr azoknak, akik az isteni akarat irányát választották

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem. - Nem fontos, hiszen úgyis elég gazdag az életed azoknak a kérdéseknek a váratlan és hívatlan felmerülésében, amely nemcsak a te lelkedet foglalkoztatják, hanem az emberek kilenctized részének lelkét. Mert az emberek lelkei nagyon egyformák abban a tekintetben, hogy a lelki kérdések kevésbé érdeklik őket, - akkor is, ha meg vannak elégedve sorukkal, akkor is, ha az élet szorongatja őket. **Pedig a szorongatás is azért van, mert annak idején nem gondolkodtak azokról a kérdésekről elég behatóan, amelyek mindennél fontosabbak.** Hiába az anyagi jólét, hiába a bőség, ha az emberek nem gondolnak a szükség éveire, mert azok is eljönnek minden korban. Ez csak példa, de vannak nagyobb hiányosságok is az emberi életben, amelyet nem lehet az anyagi gazdagsággal betölteni: a léleknek az Istentől való eltávolodása, amikor nem érzik szükségét annak, hogy az isteni akarat után érdeklődjenek. Ez minden gazdagság mellett is, nyomorúságos szegénység. Ez a szegénység nagyobb szenvedéseket hoz létre, mint a késői fagy, vagy a sáska, ami mindent megemészti még csírájában. *Ennek az Istentől való eltávolodásnak a következménye a világok pusztulása, lélekmilliók kárhozatba zuhanása, mert minden jót, amit az isteni kegyelem adott a világnak, elpusztít, és minden létlehetőségtől megfosztja a bűn, az emberiség tévelygése. Az élet a Földön, a kárhozatba zuhanó lelkek utolsó állomása. Itt, mint egy vasfogóba, úgy préselődik bele okozati törvényükbe a természet-törvény igazsága.* Azonban a felső világ kegyelmi törvénye nyhületet adó, felemelő, megtisztító hatásával készen áll minden lélek részére, hogy segítse, gyámolítsa, erősítse a kemény igazsággal szemben, mely nem alkuszik, nem enged, csak a pusztaság szerint osztja ki sorsát annak, aki szembehelyezkedett vele. Ezek szerint senki sem számíthat semmiféle engedményre, vagy elnézésre, hanem mindenki kárhozatra van ítélve, aki vétkezett, aki a bűnnel magát megfertőzte. Ez a törvény az, ami az emberben és minden Földön élőben benne él, vezeti a fejlődés vonalán előre, a különböző állomásokon keresztül, közelebbi vagy távolabbi célok felé, melyeket a kirendelt fordulatok ideje alatt el kell érnie mindennek. *A növényi és állati lélek okvetlen befutja kiszabott pályáját, mert szabadakarat hiányában nem tud megállni,*

nem tud természet szabta céljától eltávolodni, nem tud önkényesen a más pályákon zavart okozni, mert nem tud gondolkodni ön-maga sorsa felől. Alárendelt állapotában nem ura végzetének, nem változtathatja meg, mert szorosan a természettörvény pontjai szerint megy teljesezésbe minden benne és körülötte. Az állati világ és az emberek világa már egybefolyó és sok tekintetben egymást kiegészítő, mégis e két világ nagyon nagy távolságban van egymástól. Az állati lélek, bár testi megjelenésében az emberi fejlődés alacsony fokán lévő szellemlényektől alig különbözik, mégis nagy hézag van a kettő között a szellemmé ébredt lélek és az állati lélek között. Ezt a hézagot a természetszellemek töltik ki, akik már az öntudat magasabb fokozatáig jutottak el. Ez az öntudat magasabb a közönséges anyagi életet élő ember öntudatánál, sőt többet jelentő még a magukat bizonyos tudományokban kiképzett emberek öntudatánál is. Mert ezzel az öntudattal előre látnak, és a haladottabbak már következtetnek, megsejtenek dolgokat, melyek „előre vetik árnyékukat”, de az emberek, akik ezeket létrehozzák sem nem gondolkoznak ezek felől, sem nem sejtenek semmit az elkövetkezendők felől. Ugyanis az egészen anyagi emberek lelkei elkoptatták, elerőtlenítették ezt a természetes réteget magukon. Az emberi és állati lélek között a természet-szellemek rétegei töltik ki azt a hézagot, amely átmenetet képez a kétféle lélekvilág törvénye között. A természet-szellemek világa egyszerű, és könnyen áttekinthető a felfejlett emberi szellemeknek, de eltéved benne az, aki még csak a testi ember céljait látja maga előtt. Azért nem is találok szükségesnek, hogy bővebben ismertessem ezt a réteget, de annyit azonban megmondok felőle, hogy a szeretetben és igazságban előrehaladott emberek szellemi és lelki erői nagy munkát végeznek itt, ebben a világban öntudatlanul, akaratlanul, és ez a világ hálás ezekért. Még a szellemi életben is híven szolgálják ezek a természeti erők, mert könnyebbé és gyorsabbá teszi ezeknek a lényeknek a felfelé emelkedését. A természet a jóért jót fizet, a rosszért rosszat. Magától értetődő, hogy a jóban, amit az ember cselekszik, több a boldogító hatás, amely minden rétegben megkönnyíti az előre haladást, míg a rossz mindenfelé nehezebbé, terhesebbé teszi a kibontakozást. Emberek, akik nem szeretik a természetet, csak azt szeretik, amit

a természet az ő testi kielégülésükre, mint eredményt kitermel, nem, vagy csak nagyon nehezen tudnak a lelkiekben előrehaladni. Bár ismerik az igazságot, szeretnének is az igazság áldásaiban részesülni, de nincs hatással kérelmük, mert nem szeretik a természet „lelkét”. *A természet lelke az igazság pontról-pontra való betöltésének törvénye.* Nem az, aki elhatározza, hanem ami - aki véghez viszi. Ez a gazdag, sokoldalú és mégis egyszerű világ az ember világa.

Az emberi lélek fejlődését előre gördítő törvény világa, benne a legmagasabbra fejlett eredménye az emberi test. A lélek produkuma, melyben az ébredező szellem lassan megismeri az őt körülvevő természet erőit, és mint hatalomhoz jutott „úr” igyekszik mindezekon felülemelkedni. Ez a nagy igyekezet igénybe veszi minden erejét és minden megszerzett tudását, és felületesen tör előre a fejlődés útján. Nem tudja és nem akarja megtanulni a nagy természet törvényét, amely arra tanítja az embert, hogy ne csak azokat az erőket kutassa és keresse, melyek segítségével ő maga emelkedhetik, de csak a mások legázolásával, hanem az az emelkedés olyan legyen, ami minden Földön élőknek az emelkedését elősegíti. Az isteni igazság ismeretével, egy isteni törvénynek - azaz egy bizonyos fokban már isteni törvényhez hasonló rendnek kell kialakulnia a lelkileg és szellemileg felfejlődött világban, mely lefékezi a gonoszban megrögzött lelki kilengéseket, és segíti a jóban haladni kívánó embereket.

Ez az Isten akarata a földi világgal. Előkészítő iskola ez a magasabb rendű szellemi életre, és utolsó állomás a kárhozatba zuhanás előtt. Nem olyan kicsiny dolog emberré lenni, szenvedni, küzdeni a megismert jóért és igazért. Azért az isteni kegyelem mindazoknak, akik az isteni akarat irányát választották és benne élnek, abban munkálkodnak önmagukon és másokon, bűneiket legyűrik, nem engedik érvényre jutni és cselekedetté válni, azoknak az Úr hihetetlen sokat és nagyot ajándékoz abból a kegyelemből, mely őket előre viszi, most már a szellemi fejlődés útján, hogy az Istennek tökéletes népet adjon a Föld, és az Isten új világot adjon nekik boldog örökségül.

A FÁT GYÜMÖLCSÉRŐL, AZ EMBERI LELKET CSELEKEDETÉRŐL ISMERNI MEG (*)

Névtelen Szellem 1954. április 8-án

Az ellentét mindent a maga hatalma alá akar hajtani, de Isten minden tisztulni, javulni vágyó lelket segít, gyámolít - Akik előre mennek és világítanak az úton - A bűnös hajlamú ember készenléte a sátáni eszme munkájára, de egyszer csak megakad: a törvény maga alá gyűrte - A bűn gonosz hatalma fogvatartja a rabszolga lelkeket - Aki a gonosszal benőtt világban a világosság és igazság fáklyájával útnak indul, az nem számíthat békére és sikerekre - Harc és küzdelem a földi élet, de az elszámolásnál az egyik felemeltetik, a másik lesújtatik - Gyümölcseiről a fa - cselekedeteiről az ember ismertetik meg - Az ember gondolatai, érzései, cselekedetei benne maradnak a természet puha, lágy erőiben, sokszínű hatásuk vágyat ébresztenek a jó és szép után - Júdások még Krisztus közelében is vannak - Az Úr igaz követői csillagfények az éjszakában

Már Itt vagyok és várlak gyermekem az Úr Jézus nevében. Az Úr mindenről tud, ami az övéivel történik. Számon tart minden megnyilatkozást, ami azokból a lelkekből feléje száll, akik erős nagy próbák alatt vannak. De ha te tudnál ezeknek a hátterébe látni, te is másképpen gondolkoznál. Ez és minden ezekhez hasonló történések nem más, mint viaskodás a sátánnal és az ő eszközeivel, mert ezek a sátáni elgondolás szerint az egész Földön való uralmat akarják megszerezni. Az ellentét mindent és mindenkit a maga hatalma alá akar hajtani, hogy őt szolgálja, az ő céljait segítse előre. Isten, az ő maga igazságában megáll mindörökké és semmit, ami tisztátalan, nem enged magához közel, de minden tisztulni, javulni vágyó lelket segít, gyámolít ebben a munkájában. Azért ha az emberi lélek megérett a magasabb, a szellemibb igazságok befogadására, kisebb-nagyobb megbízatásokkal elküldi a Földre az egészen kiközösített emberlelkek csiszoló műhelyébe. Ahol a hasonlók a hasonlókkal addig morzsolódnak, amíg csak belefáradva a harcba, békességre és pihenésre vágya-

kozva megkeresik azokat a lehetőségeket, melyeket az isteni kegyelem előre elkészített azok által, akik előre mennek az úton, hogy világítsanak azoknak, akik majd utánuk jönnek. Természetes, hogy ezeknek a világító eszközöknek nem könnyű az úton való járásuk, mert a bűnnel benőtt vad bozótban mindenféle veszedelem leselkedik rájuk, melyet a sátáni akarat a saját természetén keresztül állít azonnal munkába, amint egy nem egyszerű lelki rezgés közeledtét érzi, és jelzi a lelki készenlétben álló esz-köz. Márpedig ilyen lelki készenlétben van minden bűnös hajlamú emberlélek, aki ezektől a hajlamaitól üzelve az isteni parancsolatok ellen cselekszik. Ezek mind a sátáni eszme munkásai, sokszor csak kis, értéktelen koncok miatt, sokszor súlyos bűnhődésekért cselekszenek gonoszt, mert ha az igazság kemény, védekező törvényével ütköznek össze, akkor csak nagy szenvedések árán tudják magukat valahogyan megtartani. Az isteni törvény nem hirtelen ítélkező: (103 Zsolt. 8. vers) „késedelmes a haragra”, de amikor már több és nagyobb intések után is a gonosz elvek szolgálatában marad meg az ember, akkor egyszer csak nem tudja miért és hogyan: megakad az útban, mert az isteni törvény haladása elé állt, és maga alá gyűrte.

Nem tudja azt senki, hogy ez mikor áll be egyiknél-másiknál, de amikor legkevésbé sejtik az emberek, akkor találják szemben magukat az isteni törvény mindent felbontó és újjáalakító hatalmas gépezetével. Különösen az ilyen nagy fordulók idejében, amikor az eszmék harca ilyen nagymértékben vívja küzdelmét a jó és rossz irány között. Az ember nem tudja, mert nem látja azt, hogy a gonosznak minden diadala egy elmarasztaló ítélet azok felett, akik ebben a harcban részt vesznek, és a gonosznak engedelmes szolgálóivá szegődnek. Mert a gonosz elv minden győzelme, amit az igaz felett arat, azoknak a lelkeknek a szenvedtető eszközévé válik, akik magukat hitvány bérért eladták. Ezek már eladott rab-szolgák, ezek már nem számítanak. Újakat kell betörni a szolgaság jármá alá, ez a cél. A bűn gonosz, varázslatos hatalma fogvatartja a rabszolga lelkeket a testen keresztül, még akkor is, ha már nem akarja a gonoszt szolgálni a lélek, mert érzi azt, hogy az igazság kérdőre vonó hatalma elől el nem menekülhet. Akkor a go-

nosz büntet, sújt és a kétségbeesésig gyötri alattvalóit. Sem kegyelmet, sem irgalmat nem ismer, még a leghívebb szolgálóival szemben sem, ha az az igazság előtt meghódolt. Mert a gonosz csak gonosszal fizet, mert jóval nem rendelkezik. Azért aki a gonosszal beszótt világban a világosság és az igazság fáklyájával a kezében útnak indul a járatlan, vagy akár a járt úton is, az nem számíthat békére és boldog sikerekre az életben, mert minden elhódított rabszolgáért külön szenvedés és megpróbáltatás jár ki a földi világban. Azok, akiknek a lelkében csak a gonosz van túlerőben és támadnak, azok egyenesen a sátáni erők hordozói. - De az isteni hatalom is megkeresi azokat a lelkeket, akiken keresztül véghez viszi az ő akaratát. Tehát harc és küzdelem a földi élet, de az elszámolásnál (Máté: 24:40-41) az egyik felemeltetik azok által az új eredmények által, melyek minden cselekedetben és minden igaz és jó törekvésben megújulnak, tökéletesebbé, jobbá és igazabbá válnak. A másik lesújtatik, mivel - gonoszabbá és sötétebbé sűrűsödve - nem tud kitérni az igazság előbbre vivő, minden gonoszt felemésztő, hatalmas átalakító törvényének tisztító gépezete elől. Mely a föld mélyébe is benyomul, és vasfogával megőrli mindazokat az eltévelyedett eszmeáramlatokat, melyek az isteni akarat elé gátló akadályokat állítottak az emberek lelkében. *De megőrli ezekkel együtt azokat is, akik szívesen hajoltak a gonosz csábító szavára, és ideig-óráig való dicsőség és anyagi előny kedvéért szívesen elpártoltak az isteni igazság törvényétől, és az istenhitet mint egy elnyűtt lelki ruhát elvetették maguktól, hogy minden gátlás nélkül adhassák át magukat a gonosz szolgálatra.*

De vannak mások is, akik becsempészik az isteni törvények közé a sátáni eszméket, és helyet készítenek ezzel a hitben élők lelkében is a bűnnek. Azért akik az Úr szavait szívetekben hordjátok, az isteni törvények ellen ne cselekedjetez még akkor sem, ha nagyon csábít is az alkalom, mert e napok nagyon gonoszak, és csak az állhat meg, aki végig hűségesen kitart, és igaz marad minden csábítás, minden fenyegetés közepette, és mindennek ellenére megőrzi hitét a jóban és igazban. Mert nagy az Úr hatalma, és nagy az ő kegyelme azokhoz, akik hűségesen szolgálják az igazságot.

Azért éppen azt akarom mondani: *a gyümölcseiről ismertetik meg a fa, és cselekedeteiről ismertetik meg az emberi lélek.* Mindenki itt hagy valamit magából, amikor már földdé vált teste szerint még az emléke is elfakult, megszűnt. A cselekedeteivel, érzéseivel, gondolataival a természet puha, lágy erőiben benne marad az ő emberi életének képe mindaddig, amíg ő maga meg nem semmisíti. A gonoszt nem semmisítheti meg, mert azt csak a jóval lehet feloldani, a jó pedig a világ törvényébe beleolvadva dolgozik tovább a jónak érvényesüléséért. Ezek maradnak fenn, és ezek hirdetik a jónak és igaznak örök hatalmát. Boldog az, aki ilyen emléket hagy el maga mögött. Ezek azok a nagy világtalalkító eszmék, melyek akaratlanul is hatnak és folynak szét a természet lelkében. Formát, színt, illatot képeznek ki, és az emberek lelkében vágyat ébresztenek a jó és szép után. Az eszményi szép és jó győz az anyagi felett. Épít, formál, nevel akkor is, amikor már a földdé vált testhez nincs semmi köze a léleknek, de a testet szolgáló erők tovább végzik körforgásukat, és az az irány, melyet a lélek követett, a testi erőket is nemesebbé, tisztábbá, magasabbrendűvé, - vagy alantasabbá változtatják. A földi élet sokat számít nemcsak az egyéni lélek, hanem a lélekcsoportok számára is, mert azok, akik megharcolják a nemes harcot a sátáni erők hatalmas támadásaival, azok területeket hódítanak meg az igazság érvényesülésének részére. Eszközt adnak és lehetőségeket teremtenek azok részére, akik utánuk következnek.

Ne csodálkozzál azon, ha téged gyűlöl a gonosz emberfajta. Nem azért van az, mert az Isten elhagyott volna, hanem mert a gonosz mindenkit gyűlöl, aki az igaz ügy szolgálatában áll. Vannak júdások még a Krisztus közelében is a Földön. De megtörik hatalmuk, mert a gonosz eszme harcosai csak addig élvezik hatalmukat, amíg a gonoszt egy pillanatra a hullám felemelte, de amint a hullám más utat vált, már lent vannak a mélyben. És ezen a mélységen nem uralkodhat a csalódott emberi lélek. Minden megszűnik, minden lecsendesedik, és a gonosz erők a tenger mélyébe süppedve bánkódnak meg nem vigasztalható bánkódással. Aki pedig nem szerzett magának lelki terhet, az a csendes víz tükrén békeségesen lebeg fenséges, és magas mennyei célja felé.

Az idő múlik és az élet megy tovább. Az egyik csillag lehullik, a másik az égen tájékozódó utat mutat a földi élet vándorának. Az élet a Földön új csillag ragyogása, új gondolatok, eszmék megvalósítása. Egyik elfakul a büntől rátapadt foltok miatt, a másik új fényben ragyog. Emberek, rajtuk múlik, hogy milyen pályát futtok be, mi marad utánatok: fény vagy homályos köd, mely emléketeket befogja.

Az Úr igaz követői, mint csillagfények az éjszakában, a múlandóságban, utat mutató, tájékoztató bizonyosságok az örökkévalóság felé vezető úton. Azok nem hálnak meg, csak a test válik le róluk. Azért várjátok az Úr kegyelmét ébren virrasztva, mert Ő tud rólatok, szemléli küzdelmeteket, és segít mindnyájatokat, hogy meg ne fogyatkozzon a ti erőtök, hanem diadalt arathasson a jó és igaz a ti életetekben.

Isten veletek.

NAGYCSÜTÖRTÖK(*)

Névtelen Szellem 1954. április 15-én

Szűklátókörűség, felületesség: az igazság elhomályosításai - Nincs út ok nélkül - Az élet feltételei: kiindulás, célhoz érés, beteljesülés - A bűn mibenléte - A megvilágosodás: a megkülönböztetés képessége - A menekülés egyetlen útja - A születés tiszta fehér lapja - Mi a legnagyobb, amit ember elérhet? - Krisztus nagycsütörtöki szenvedésének célja. Ígéret - „Adjunk hálát mindnyájan...”

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Minden léleknek része van abban, hogy az isteni igazságnak ellene állt, és ellene cselekszik, egészen addig, amíg csak az egészen tiszta szellemi légkörökben nem tud elhelyezkedni. Mert maga az a létlehetőség, melyben élni kényszerül, ezeket a szellemi és lelki erőket sugározza ki magából. Ezek képezik a természetet körülötte és benne. Így sokan mondják a Földön is: „nem tehetek másként ilyen vagyok, mert ilyennek születtem”. A tévedésekben odáig is elmennek, hogy azt mondják „ilyennek teremtette az Isten, nem tehet róla”... A szűklátókörűség és az igazságot nem kereső lélek

felületessége teremti meg ezeket és az ehhez hasonló következtetéseket, ami persze mindig az igazság elhomályosítását hozza létre az emberi lélekben. Ha ez így volna, nem lenne az emberi életnek semmiféle értelme, sem célja, mert az egész fejlődés gondolata és leszögezett igazsága csak emberi önámítás és képzelet volna. De a gondolkozó ember, aki nyilván már szellemi tudatára ébredt, lelkületében benne hordja az igazságnak bizonyos tükröződését, az már keresi, kutatja a rejtett okát mindennek, mert „rájön”, hogy amit lát, érez, tapasztal, az mind már csak okozat. Tehát okozat maga az élet is, mert a „cél”: az „ok” - ami elindította. Az ok, ami célt tűzött ki az élet elé, egybeforrva elválaszthatatlan a létezésben. *Cél ok nélkül nem lehet, tehát szükséges a létezés, a mozgás, a ténykedés, a fejlődés, a kibontakozás, a megvilágosodás. A létezés végső „oka”: az isteni akarat, az isteni elgondolás, amit minden teremtett léleknek ki kell magából bontakoztatni bármikor, bármilyen körülmények között, és bármilyen akadályok ellenére, mert ez a „cél”, amit el kell érnie és valósággá kell tennie.* Az ellentétes - mint akadály - a nem tudás, a nem akarás, mint homály, mint sötétség áll ott a háttérben, mint lomha mozdulatlanság, mondjuk a nemlétezés, a halál, a semmi. A végső és legnagyobb „ok” az isteni akarat, mozgásba hozza ezt a „semmit” és létezővé „teremti”. Egyben célt tűz eléje és ez az „élet”. *Az életben benne van: a kiindulás, a célhoz érés és beteljesülés minden feltétele. Magában hordja minden létező ezt a hármas egységet.* A természet megmutatja azt a maga egyszerűségében és könnyű áttekinthetőségében. **Az ember, az anyagi világ eme legmagasabb fokára eljutott produktuma az életnek (mivel a fejlődés csúcspontjánál át kellene lépnie a szellemi tudat törvényének világába) - a benne rejtetten meghúzódó „semmi” felé fordul.** Értelmének felfejlett világosságával, mellyel a körülötte képződött élethullámozásban felvetődött életjelenségeket megismerte és a maga akarata alá hajtotta, **önmagában látja, és akarja megtalálni a vég-okot, a kiindulási pontot, és tagadja Istent, mert a benne rejtetten hatalomra jutott „semmi” a sötétség, a halál felé vonzza és mozdulatai, életmegnyilvánulásai ebben az irányban jutnak kifejezésre. Ez bűn.**

Amíg az ember nem tudatosan cselekszik, mert szellemi homály borítja értelmét, addig minden visszafelé történő mozdulatára a természet fájdalommal, szenvedéssel felel. Azonban az értelem a természet titkait is felderíti és, ha nem is mindent, de sok részét, a maga ellentétes céljai szolgálatába állítja, hogy urává lehessen annak a világnak, mellyel együtt kellene felemelkednie és szellemesülnie, hogy elhagyhassa az „ember” a sötétség és a homályba bukás lehetőségeit. *Amíg az ember értelme idáig megvilágosodik, hogy a jót a rossztól, az igazat a hamistól érzése szerint tudja megkülönböztetni, és természete szerint a jó és igaz felé fordul, addig az isteni kegyelem lágyan dajkáló karjaiban hordozza.* Amikor már valamennyire megerősödött a jóban, kisebb-nagyobb munkára küldi ki a bűnösök és tévelygők közé, hogy életével, cselekedeteivel megbontsa és megerjessze azokat a kemény és szenvedtető bűnöket és tévedéseket, melyeket mint gátló akadályokat dobnak az emberek e fejlődés törvényének útjába. Mert nem tudják és nem akarják tudni azt, hogy minden cselekedetük visszahatása reájuk hull és azokra, akik érzésben és gondolatban, vágyaikban és törekvéseikben egyek lettek azokkal, akik azokat a bűnöket megvalósították.

Így a szenvedés és nyomorúság tölti el a világot, a világi élet ezernyi bűne ugyanannyi fájdalmat terem, ami elől nem lehet kitérni, sem előle el nem lehet menekülni, mert akinek a lelki természetében ezeknek a bűnöknek a csírái lappangva megvannak, azok már a bűn ítéletét is magukban hordozzák. De az „ember”, aki még nem ébredt fel szellemi tudatára, nem is tud az ellen sikeresen védekezni. Mert *csak egyetlen út van a menekülésre, a védekezésre: az isteni törvények ismerete.* Azok az emberlelkek, akik ezzel a lelkükben felírt nagy vágyakozással születnek meg a Földre, azok keresik azokat a lehetőségeket, hogy az isteni törvények igazságával megismerkedhessenek. Azok, ha értelmileg fejlettebbek is, szívesen adják magukat a szolgálatra olyanok mellé, ahol módjuk és alkalmuk lesz az előrehaladottabbak csoportjához tartozhatni. Áldozatot hoznak a földi életben, hogy lelki és szellemi törekvéseikben előbbre juthassanak. Ezek a boldogok, ha földi életükben csak lemondás és mellőzés is a részük, mégis bol-

dogabbak, mint azok, akik terhelt lelkük miatt sok ütközést szenvednek el, mert nem tudnak a törvényes, Istentől megmutatott úton haladni, mert rossz hajlamaik minduntalan lesiklani kényszerítik őket. Ezek majd mindig azt hiszik, hogy az Isten „ilyen”-nek teremtette őket. Nem! Születésével minden ember tiszta fehér lapot hoz magával. A tudatban még nincsen emlékek nyoma. Ő maga írja tele azt a fehér lapot cselekedeteivel, melyet a testi halál után magával visz a lélek, mely emlékek „én”-jének egy részét képezik majd, kitörölhetetlenül, megmásíthatatlanul. Ezek azok, akik még gyengék a jóban és igazban, bár óhajtanák a jónak és igaznak áldásait elnyerni, mert az kívánatos volna részükre, ugyanis lelkükben élnek a szellemi életben való szenvedéseknek sajgó nyomai, de még erős bennük a rosszra való hajlandóság. Az ilyenek mellett csak nagyon erős hittel és Istenbe vetett bizalommal lehet némi haladást elérni. De minden eredmény nagy érték, amit a földi életben ki lehet csikarni az ellentét kezéből, mert **lelkeket megmenteni a tévedések és bűnök világában: a legnagyobb, amit ember érhet el.**

Azért a mi Urunk is ezt a nehéz és minden áldozatot felülmúló nagy, szeretetből hozott áldozatot hozta azokért, akik küzdve harcolnak végig a földi életet, hogy lelküket megmenthessék a kárhozattól az ellentét hatalmától. Ezen az estén szenvedte végig lelkében a bűnös emberiség minden gyötrelmét, ami a bűnösökre vár. - Az elhagyatás és megnemértés kínos magárahagyottságában küzd az emberlélek által elérendő istenfiúság nagy, hatalmas és távolinak látszó valóságáért, hogy azt átadhassa, és itt hagyhassa a küzdő, szenvedő embernek ígéretül. Mely ígéreten keresztül *a hívő lélek összekötését szerezhet hit által a mennyei hatalmasságokkal*, akik megsegítik, megerősítik a bűn hatalmával szemben. Hogy akik hisznek el ne vesszenek, hanem az örökélet boldog várományosaként állhassanak meg a halál utáni létben, a bizonyosságban, ahol minden bűn és tévedés, mint kirívó szennyfolt éktelenkedik a lélek ruháján.

Igen, ezektől a bűnfoltoktól tisztította meg a hívő és engedelmes lelkeket, és tisztítja meg ma is mindazokat, akik teljes hittel hozzáfordulnak irgalomért és bűnbocsánatért. Azokat,

akik megtisztulni akarnak földi életükben minden Isten törvényével ellenkező vágytól, gondolattól, érzéstől és cselekedettől, hogy a földi test levetésével elfelejthessék azokat. Ezekért imádkozott, ezekért vette vállaira a keresztet. Azért aki Őt követi és követni akarja, az ha súlyos is a kereszt, amit a bűnösök ácsoltak - vegye fel jószívvel, és hordozza Istenbe vetett hittel, mert ez a keresztthordozás, bár nehéznek és hosszúnak láttatja a golgotai utat, de dicsőséges megszabadulás és felmagasztalás következik, és örökre való felszabadulás a bűnöktől és az azt követő kárhozattól. Az ember, a vétkező ember sorsa a szenvedésekbe vezet. A megtérő, bűneit elhagyó emberlélek sorsa, a megpróbáltatás viharain keresztül, a megaláztatás nehéz terhét türelemmel és megadással viselve a kiengesztelt igazság, az isteni kegyelem által készített boldogság világaiba vezet el. Azért mindnyájan, akik átérzitek a nagy isteni áldozatnak kimondhatatlan hatalmas értékét, tegyétek félre emberi igazságaitokat, és boruljatok le lelketeket átadva az isteni, mindent felülmúló szeretet előtt.

Adjatok hálát mindenért, amit utatokon, mint fájdalmat éreztetek, mert mindent a ti javatokra fordít - az alázatosoknak - az az isteni szeretet, aki értetek és értünk végig szenvedte a bűnösök halálát, hogy előttünk járjon, és utat mutasson az örök üdvösség felé.

AZ ÜTKÖZÉSEK CÉLJA(*)

Névtelen Szellem 1954. április 29-én

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében gyermekem. Látom a te lelked nagy válságon keresztülment érzéseit, és mondom azt, hogy mindenben veled érzek, mert **a földi embernek a legdrágább kincse és gazdagsága a lelki békeessége.** Ha ez nincs meg, akkor lehet a legnagyobb hatalma, vagy gazdagsága, szegényebb az útszéli koldusnál. Igen gyermekem, ez igaz. Azonban ezt a nehéz utat te vállaltad abban a boldog tudatban, hogy az út végével mindentől megszabadulsz, ami téged lenyűgözött és emelkedésben gátolt. Azért azt végig jártad hittel és az Úrban való bizalommal. Ez természetes, hogy a lélek mindig azt várja, ami legjobban hiányzik az életéből. A szomjas embernek hiába kínálsz

a legjobb ételt, az a víz után sóvárog. A lélek is elhasználja azokat a készleteit; melyekből talán feleslege volt, és így indult útjára. Az út végén már aggodalmaskodva tekint a cél felé, vajon bírja-e erővel? Sokszor éppen az út végén veszti el reményét, mert nem tudja felismerni helyzetét, és amit még messze gondol, az már közel van, csak egy sövény állja útját, hogy ne lássa meg mi van azon túl. Te is így vagy gyermekem, egy sötét szövedék előtt állsz, és nem látod a további utat, mely már nem a tüskékkel benőtt zavaros bizonytalanságok között vezet tovább. Hanem a szépen tisztára rendezett úton, ahol már újra megtöltheted útításkádat azokkal a lelki és testi erővel is, melyekkel az utat meg sem érzéd, észre sem veszed. Mert az már nem teher, és nem a fárasztó munka, hanem a lélek vágyainak a beteljesedése lesz.

Az emberek a szárazság idején a legveszedelmesebbek. Amikor szeretnének valamit és nincs, akkor ezek a vágyak megnövekednek és szörnyekké dagadnak. Ez nem egészen az ő bűnük, hanem azoké is, akik azt az éhes vágyat nem engedték semmivel csillapítani. De nem marad ez így, csak egy kis idő kell még, amíg elrendeződik az út a részedre, és akkor már minden ilyen szörnyektől távol leszel. A szörnyek hadd vájják éles fogaikat egymás húzába, neked ez már nem fáj, mert úgy a térben, mint az eshetőségben te már messze leszel tőlük. Nem szándékozom nagy felvilágosításba bocsátkozni még ma, mert általánosságban már beszéltem neked ezekről, de most újra mondom, ne félj tőlük, mert mire odaérsz, már egészen más gondjuk és bajuk, aggodalmuk lesz azoknak a felduzzadt lelkű szörnyeknek, akiktől most te szenvedsz. Megszelídülnek és szűkülve keresik a menekülés útját, hogy szemrehányó tekintetedet elkerülhessék, mert ez is mint vád, ellenük szól majd.

Azért legyél nyugodtan, a jó Isten nem hagyott el, és nem fog elhagyni. Ezek mind a sátáni elveknek előre vetett árnyai, melyek a bizonytalanságban megnőnek, félelmetessé válnak, de amikor a lélek a maga hitével és Istenbe vetett bizalmával bátran szembenéz velük, akkor átlát a sötét ködökön, és látja a teljes valóságot. Látja az Úr segítő kezét a dolgok rendezésében, mely a ködökön túl is épít új romolhatatlan jövőt emberek és szellemek

részére. És minden másképpen alakul, mint azt te is és más is gondolja. Minden nagy fordulónál valami új jön, és a régi megy. Nem egyszerre alakul át, lassan, részenként történik, és az az alakulás sok olyant hoz, ami nektek kedvez. Soknak bizony nem hogy kedvezne, hanem veszedelmére lesz. Erre az időre céloztam én sokszor, hogy „amikor itt lesz az idő, fel legyetek készülve”. Mégis sokan lemaradtak az együvé tartozók hajójáról, pedig megmondtam előre, hogy mindenki szedje tele a táskáját elegendő táplálékkal, mert hosszú út áll előttetek, és nem tudtok venni majd, és megéheztek. Megmondtam, hogy lesznek majd, akik csak pusztá lelküket fogják megmenteni, de nem hittétek el. Ez még nem múlt el, amiről te beszélsz, de ez nem egészen úgy lesz, mert egy kis színváltozás lehet. Vannak az Úrnak egészen bizonyos és vannak elváltoztatható jövőképei. Embereknél nem, de tömegeknél biztosabb, hogy előre, vagy hátra fognak menni. A tömeg lelke lassabban halad, és sokszor megáll, stagnál, bizonytalankodik. Az ellentétek találkozásából mindig nagy események, nagy leszámolások születnek, és nagy bomlásokat hoznak létre. Úgy hatnak ezek a szellemi téren, mint valami robbanás. Szétbomlik elemeire az ütközés által, az erősebb győz, és a gyengébb alámerül. Majd meglátod te is, milyen nagy mennyiségű erő válik szabaddá ezáltal. A hasonlók nem bomlanak szét az ütközés által, mert találnak még akkor is felületet, ahol megtapadhatnak, de az ellentétek igen. Az egész az ellentétek ütközését célozza. Ilyenkor befejeződik egy korszak az egyik és a másik részére is. Innen vagy lejjebb zuhan, vagy feljebb emelkedik a lélek. Az Úr születésével egy csillag keletkezett, vagyis új világtest ébredt életre. Ez az új világ nagy események előhírnöke volt, nemcsak a Földön, hanem a szférákon is, és a megjelenésével nagy vonzást gyakorolt a többi égitestre. Ez mondható annak az új Földnek, mely majd magához vonzza a bűntől megtisztult emberek lelkét és anyagát, hogy ott fejlődjenek tovább, és nagyobb tökéletességre tegyenek majd szert. Ez is az ellentétek találkozásából született. Bomlást, újulást hoz létre úgy az emberek, mint az erők világában. Az emberek világában is robbanásokat okoz, mert mind a fájdalom, mind a kitörő öröm a lélek erőinek a mozgását jelenti. Valami oka van egyiknek is, másiknak is, tehát ezt az okot kell

megszüntetni, mely ellentétet hozott létre. Ha ez rossz, akkor erejétől kell megfosztani. Ez a természettörvény nagy feladata. A törvényben kell dolgoznia a rossznak is, de tévedés azt hinni, hogy a rossz cselekedetre szüksége van az isteni hatalomnak, vagy a fejlődésnek, hogy haladjon. A rossznak is megvan az ő maga feladata, hogy nálánál rosszabbat oszlassa, pusztítsa, hogy a robbanásszerű felbomlásban veszítsen erejéből, oldódjon fel, és a molekulák szétváljanak. Azért a természetben megtaláljátok ennek a törvénynek a kifejező másolatát. Ahogyan ott van, úgy van a szellemi világ titkos műhelyében is. Itt rendeződnek el a háborúk, a forradalmak, a tömegszerencsétlenségek okai és következményei, hogy egy másik korban, jobb és igazabb formában jelenhessenek meg. Itt vannak az ok nélkül való szenvedések elszámolásai, és a jóban való felhasználhatóság számtörvénye szerinti új nyereség, vagy veszteség pontos adatai. Azért van a Földön az átmeneti életben a jó a rosszal összekeverve, hogy mindegyiknél bomlás álljon be. Így keverednek, tapadnak a fluidok és erők az ütközések által. Így tesznek szert a jóban előbbre haladottak erőkre és eredményekre, a rosszban pedig szenvedésekre. Azért érdemes az igazságért szenvedni, mert a folytatása az lesz, hogy aki ma szenvedtet, holnap már hasonló szenvedést vonz magához, és ő szenved attól, mert az igazság ereje abban szaporodik, hogy az ellentétes erőket vonzza, és az is kénytelen szolgálni az igazságot, mert bomlik és nem tud ellene állni a vonzásnak. De ma nem mondok többet pihenj, felkereslek álmodban.
Most Isten veled.

A SZÁMADÁSOK IDEJE IS ELJŐ (*)

Névtelen Szellem 1954. június 21-én

A gonoszság világából nehéz utak vezetnek ki - Az Úr bőséges áldása lesz a hűséges őrség életén - Mindenkinek a maga fegyverével kell legyőznie, ha azt az igazság ellen emeli fel - Az Úrtól jön minden kegyelem.

Már itt vagyok végre az Úr Jézus nevében gyermekem. Nem, azt nem szabad így venni, vannak az életnek is szép és kívánatos

mozzanatai, és vannak sötét árnyékos, sőt sokszor félelmetes sikátorai, ahonnan nem látszik kivezető út, csak a kellő időben és alkalommal felhasználható rés kihasználása segít, amely részt az isteni kegyelem üt a gonosz hálóján, amellyel körülfonja áldozatait. Ilyen nehéz utak vezetnek ki a gonoszság világából, gyermekem. És ha az isteni kegyelem nem jönne segítségül az igazság útján járóknak, senki sem menekülhetne meg a gonosz bosszújától. De az Úr megkötözte a bűn hatalmát, és aki teljesen átadott lélekkel tör magának utat a bűn rengetegében, az lehetetlen, hogy ne találkozzék a kegyelem segítségével. Az isteni kegyelem nem hagyja magára a küzdő embert, és nem engedi elesni, ha segítséget kér. Ez - amit te panaszkodsz - a lélek kifáradása. - Tudom, és én megértem a te egész állapotodat. Egyben azonban nem szűnök meg téged biztatni és vigasztalni, hogy tarts ki a reménységben, mert *nem lesz az hiábavaló sem a te részedre, sem a más részére. Mert az Úr bőséges áldása lesz mindazoknak életén, akik a nehéz időkben nem vetették el a hitet és a reménységet, habár áldozattal, de hasznos munkát végeztek azzal is, hogy ott álltak a maguk helyén, a maguk őrségén vigyázva, hogy a gonosz ne tudjon a lelkek belső területein magának helyet szorítani.* Mondom, ha áldozatba kerül is, mert az első benyomulása a gonosznak azzal kezdődik, hogy megkísérli, csalogatja, ígéretekkel és káprázatokkal téveszti meg a lelket. Ha ez nem használ, akkor megfélemlítésekkel, rémképek vázolásával ijesztgeti. Ha ezekkel sem ér célt, akkor komoly fenyegetésekkel, melyek már magukban hordják a valóra váltások előjátékait is. *De ha az emberi lélek valódi benső hittel fordul Istenhez, akkor ezek a nyomorúságok nem fokozódnak, hanem az emberi élet apró fordulóin átcsúszik azon a szűk ajtón a nehézség az elhordozása előtt, melyet neki a segítő kegyelem kinyitott. A gonosz éberén őrködik a maga elgondolásainak a megvalósítási lehetőségei felett. Mindent elkövet, hogy ezt biztosítsa magának, de mivel emberi eszközei vannak, és az emberek hullámzó kedélyállapotuknál fogva a jóra, és a jónak látszatára szintén befolyásolhatók, ennél fogva van esély a jónak megvalósulásához is.* Tehát ha valami, ami pozitív értéket jelent, és elő van irányozva valaki életében, - ha késve is - de annak meg kell

történnie. Nem lehet azt elmulasztani, sem kitörölni az eshetőségeiből. Azt végig kell küzdeni, ha ezer akadályt gördít is a gonosz annak útjába.

A te egész életed gyermekem küzdelem a gonosznak ezekkel a megtévesztő akadályjaival szemben, melyet elibéd gördített, hogy feladatodtól eltérítsen, és munkádat meghíúsítsa. Ezért volt az a nagy ellentét még azoknak lelkében is, akik különben hozzád tartoztak. De mindenkinek a maga fegyverével kell legyőznie, ha azt az igazság ellen emeli fel.

Így látni fogod életed folyásában, hogyan teljesedik ki az isteni törvény igazsága azokon, akik ellene cselekszenek és beszélnek. Maga a jó és igaz vāj utat magának, mint a vízmosás, ha az ember az isteni törvényben élve annak az útját időben nem egyengeti. Nem mondom, hogy simán és egyenesen megy előre, hanem nyers erővel tör utat magának, és magával ragadja a jót a szépet is, meg a csúnyát, a kárhozatra valót is. Azért mondja az Úr, hogy mindenki idejében térjen az Isten útjára, mert a gonosznak is eljön az ideje a számadásra. Minden számadás keserves visszaemlékezés, és akkor mindenki igyekszik másra hárítani a felelősséget.

Boldog az, aki nem cselekszik hamisan, mert mindent pontosan megmutat az igazság tükre. Azért azt mondom, mindenki maradjon a helyén, amíg a vihar tart. Mindenki töltsse be azt a helyet, ahová az Úr elküldte. Szolgáljon nem földi haszonért, dicsőségért, hanem szolgáljon alázattal és igaz hűséggel az Úrnak, *mert az Úrtól jön minden kegyelem, minden felmentés és minden segítség mind a Földön, mind a szellemi életben.*

Én mindent megteszek amit lehet, hogy a te életedet elviselhetővé formáljam, de az Úré az erő és hatalom. Én tudom, hogy jön egy idő még, amikor boldog hálaadással emlékezel meg mostani szenvedéseidről, mert a bőséges jutalom elfeledteti veled ezt a sötét utat. De ezt is megmondtam előre, és azt is megmondom, hogy már lejár az is. Rövid már az út, és enyhülő, pihentető lehetőségekkel gazdag. Higgyél és bízzál, az Úr segítsége mindig közel van azokhoz, akik azt hittel kérik. (Most egy kis ideig fájdalmaid lesznek, de megenyhül.) Isten legyen minden erősséged és oltalmazó gyermekem.

Isten veled.

AZ IMÁDSÁG HATÁSA AZ ESHETŐSÉGEKBEN(*)

Névtelen Szellem 1954. június 24-én

A Földön nem lehet megállapítani ki az alulról és ki a felülről jött lélek - Csak önmegtágadással, hősies étellel lehet utat vágni a bűnök rengetegében - Gondolkodás - cselekvés = következmény - A cselekedetek mindig a belső én irányításából származnak - A helyes ítélőképesség fontossága - A „karma” rossz értelmezésének következményei - Csak a kegyelem nyithatja meg a lélek szemeit - Az alázatosság szükségessége - Mindenkor imádkozzatok, hogy a kegyelem vezetésével felismerhessétek, mikor mit kell cselekednetek

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében és várok rád gyermekem. Nem gyermekem, a gonoszság az marja önmagát is, hiszen drágán fizeti meg a gonosz lélek minden kis látszólagos nyereségét, mert amikor nyerni látszik, mindig veszít, mindig kisebb térre szorul az ő mozgási lehetősége, mert az igazság szörnyű ereje megsemmisítően hat rá. Azért az ember, ha végigküzdötte, végigszenvedte a Föld alsóbbrendű erőiben, vagy erőitől ezeket a megpróbáltatásokat, és nem hódolt meg a gonoszság hatalma előtt, akkor már nem kell neki újra és újra végigszenvedni ugyanazokat a nehéz próbákat, mert urává lett azoknak. A Földön nem lehet megállapítani sem a sikereiről, sem elhelyezkedéséről a világban, sem a tudományáról, hogy ki az alulról jött lélek, és ki az, aki felülről való. Mert nagyon sokan egészen alantas számításainkkal sokkal inkább sikeresen végzik áldatlan pályafutásukat, mint akik magas, nemes eszmék és igazságok szolgálatába szegődtek, és annak a világban való meggyökeresítéséért öltöttek testet. *Minden magasabbrendű eszmének és törekvésnek hősies, önmegtágadó étellel lehet csak utat vágni a bűnökkel beszőtt rengetegben.* Ellenben vadul burjánzó növényként terjed el a rossz, a testnek kedvező elgondolás, vagy a lélek hibáinak szabad utat biztosító gondolat. Csak akkor eszmél rá az emberek nagy csoportja az ilyen tévedésre, amikor már a következmények terhe rájuk szakadt. *Az emberek nem szeretnek, és sokan nem is tudnak*

gondolkozni, mert minden gondolkozást cselekvésnek kell követni, a cselekvésnek pedig következményei vannak. Ezeket el kell hordozni. Az ember pedig mindentől irtózik, amit nem ismer, mert nem bizonyos az, hogy ami jön, kedvező eredményt hoz-e részére. Azért sokszor a színleges békességet még a hazugságok árán is hajlandók elfogadni, csak azért, hogy cselekedni ne kelljen. Azért a sors sokszor nagyon kíméletlenül és keményen hajszolja őket bele azokba a nem kívánt cselekvésekbe, melyekre a tömegeknek szüksége van, hogy a felületes életből kimozdítva, gondolkozó, töprengő állapotukban az igazság keresésére indítsa őket. Nem lehet azt megállapítani a Földön az emberi testben, hogy ki miféle szellemi csoporthoz tartozik, csak a cselekedetei után lehet némi következtetéssel valami irányt feltételezni, mert *a cselekedetek mindig a belső én irányításából származnak. De ez is megtévesztő lehet, ha még kiforratlan és bizonytalanul kapkod ide-oda a lélek, mert még a tapasztalatok hiánya folytán nincs helyes ítélőképessége.* Az isteni kegyelem nem egyformán ragadja meg a lélek irányt kereső vágyakozását, az egyiket előbb, a másikat később emeli ki a földi élet alacsonyrendű törekvéseiből, hogy új utat mutasson a léleknek. Sohasem tudhatja senki azt, hogy mi a célja vele a jó Isten törvényének. Azért nem lehet és nem szabad a „karma” rosszul értelmezett igazságával vakon vagdalózni az értelmetlen embereknek, mert akkor oda jut, ahová a keleti vallásokon alapuló kasztrendszeren felépült világnézettel gondolkozó tömeg. A szeretetlenség, a kíméletlenség, az igazságtalanság megtalálja a kimagyarázását, a helyénvalóságát. **Az emberek nagy tömegei eszmékbe zárt lélekrajok, akik alig tudnak zárkaikból kiszabadulni.** Ha egyikből ki is szabadul nagy nehezen, a másikba téved bele, mert amíg az isteni kegyelem meg nem szabadítja, és fel nem emeli, addig nem képes felfogni a nagyobb világosságot, mert lelki szemei vakok. Csak a kegyelem nyithatja meg a lélek szemeit, hogy lásson mindent, amire haladásához neki szüksége van. Sokszor csak egy csekélység az, ami az emberi értelmet rávezeti az igazság felismerésére. Azonban ez a kicsiny, jelentéktelen dolog késik, mert a lélek érzelmi világában még mereven ott ragadt valami súlyosan befolyásoló helytelen érzés, valami keménység, ami az értelemben is

- mint elzáró akadály a világosság elé, - sötét árnyékként vetődik, és a lélek nem képes felismerni a neki kedvező „jót”, hogy azt elfogadja.

Azért szükséges az alázatosság, hogy az ember bízva rá magát teljes hittel az isteni kegyelem vezetésére, és okoskodásokkal ne álljon ellene annak, amit az Isten neki ad, vagy adni akar. Mert: (Máté: 13:12, 25:29, Márk 4:25, Lukács: 8:18, 19:26) „annak, akinek van, adatik, és akinek nincsen, az is elvételik tőle, amivel bírni vél”. Sokszor az emberi sorsokban egyes embereknek is oly közel vannak eshetőségei a jóra, de mivel nehezen ismeri fel mi az, ami neki való, így nem használja ki azokat az alkalmakat, amit neki végzete ajándékozott. Azért *mindenkor imádkozzatok, hogy a kegyelem vezetésével mindig felismerhessétek, mikor mit kell cselekednetek.* **Mert aki az életében az isteni akaratot, az isteni törvényt engedi cselekedni, az felül van a „karma” törvényén, aki pedig felül van, az ura és irányítója annak.** Bármilyen sötétnek látszó úton világosságban jár, mert a Szentlélek világosító ereje besugározza az utat, és kilép azokból az „eshetőségekből”, melyekkel találkoznia kell, de a kegyelem más eshetőségeknek készít utat. Így sokszor az időben és térben egyszerre találkozik a két eshetőség, de az egyik, a romboló eshetőség már alul marad, nem találkozik vele a lélek, mert az isteni kegyelem felemelte onnan. (1969. november 9-én megköszöntem kedves Vezetőnknek, hogy a férjem egy karcolás nélkül szabadult meg egy halálosnak induló autóbalesetből). A gonoszok, akik ezeket az eshetőségeket megteremtették, okvetlen szembe találják vele magukat, bármilyen furfangosan akarnak is útból kitérni. Aki gonoszt cselekszik, annak azt el kell fogyasztani. Aki pedig cselekszik jót, ha azon időben tán a gonosz miatt szenved is, de fordul az idő, és az alkalom, a jó meghozza a maga áldását, ahogy gonosz cselekedet is a maga átkát. Mert a gonosz elvettetett az Úr szemei elől, örök száműzetésre ítéltetett, és aki cselekszi a gonoszt, az egy a gonosszal, és a sorsa is közös. **Ne tévesszen meg senkit a gonosznak látszatos szerencséje, csak tűnő villanás az időben, és el nem múló gyötrelme a valóságban.** Azért gyermekem, ne légy lehangolt a te hosszúnak látszó szenvedésedben, ami már hamar véget ér, még egy kis rövid kísérlet, és mint a rossz álom, elmúlik.

Mondom, már a végén vagy mindennek. Az Úr megőriz és megtart az övéi között, és még nagyon örülsz, hogy ezekben a nehéz időkben nem a vigadozók között, hanem a szenvedők között voltál beosztva. Most az Úr őrizzen meg gyermekem, és szentelje meg a te türesemet azzal a szent felemelő érzéssel, mely mindenkor felismeri az ő akaratát, és mindenkor kész az engedelmességre. Most elbúcsúzom tőled, legyél jó és békességes. Isten veled.

HINNI, BÍZNI, VÁRNI TUDNI! (*)

Névtelen Szellem 1954. július 15-én

Az állandóságról: amint odafenn, úgy idelent - A korszellem és az igazságra törekvők küzdelme - Minden eszmének vannak élődíjei - A testnek élő emberiség próbái - Az emberi lélek magában hordja a valóságot, a saját sorsát - A kölcsönzött szerep betöltésének fontossága - Hinni, bízni, várni tudni!

Már az Úr Jézus nevében várlak gyermekem jó ideje. Nem tesz semmit, így van ennek a sorja, csak pihend ki magad, amíg az idő engedi. Jön - de ez már nem annak a folytatása lesz - más valami - amit most még nem lehet nyilvánítani, csak ha már itt van, és az idők bizonyítják azokat a megígért, és sokszor kételkedéssel fogadott biztatásokat, melyekért sokan igaz imádságokat küldtek az egek Urához. Minden jel arra mutat pedig, ha kicsit figyelmebben tekint az ember azokba a forrongásokba, melyek az emberi szívekben és elmékben véghezmennek, akkor okvetlen rájön arra, hogy az igazság felé való keresgélés nagyobb mindennél. Mert a világ elfáradt és kimerült a csalódásokban és a balsikerekben. Ezek ugyanis, mint eredmények, követik az emberi nagyotakarásokat, és követni fogják egészen addig, amíg az emberiség be nem látja, hogy önmagától semmire sem képes. Bűnös természetének tökéletlen kivetítődéséből, még amikor jót akar cselekedni, akkor sem képes a jónak az utánzatát sem létrehozni, annál kevésbé valódi jót, ami állandóságot tudna nyújtani az ő létrehozójának. Az állandóság lehetősége pedig megvan mindenben, a földi képletekben is, mert minden a megadott minta szerint

alakul. *Ami odafent, az idelent is:* ugyanegy - t.i.: azonos - forma után alakult, de az ember tökéletlensége folytán a maga hibás elgondolása szerint igyekszik azt átformálni, hogy az neki kényelmesebb legyen. Hogy elférjenek abban a formában az ő hibái és bűneiből származó téves igazságai, melyek szerint az ő testi életét minél kedvezőbb formában élhesse le. **Ezekből a megsonkított igazságokból alakítják ki azokat a kor szellemének megfelelő törvényeket, melyekkel a más véleményen lévők lelki és testi életét megnyomorítják.** Ez a megnyomorítás minden időben sújtotta azokat is, akik még nem tudtak belenőni azokba a formákba, melyekbe beleszülettek, és sújtotta azokat is, akik már kinőttek ezekből. Akik még nem érték el a lelki fejlődés azon fokát, melyben már világosan megérti a lélek, hogy mi milyen célt szolgál, azok nem ismerik fel hivatottságukat abban a korban, és ellene cselekszenek. Visszaélnék azokkal a kedvező alkalmakkal és előnyökkel, melyeket az ő koruk biztosít részükre. *Akik már kinőttek ezekből, azok meglátják mindennek a sötét hátterét, és azokat a felületesen átgondolt, és még felületesebben végrehajtott rendelkezéseket, melyek mögött a bűnös törekvések minden felelősség nélkül kiélhetik magukat.* Ezek ellen küzdött, és küzd folyton az igazságra törekvők tábora. De - amíg egyik oldalról ezek ellen folyik a küzdelem, a másik oldalról a diadalra várók már ennek a kihasználható előnyeire pályáznak, hogy a maguk részére azt megszerezhessék ... Minden kornak és minden eszmének megvannak a maga élődijei, akik mint a hajót követő kiismerhetetlen és megszámlálhatatlan felbukkanó és ismét alámerülő csordái a tenger élődijeinek, úgy követik az önzők, a kevélyek és a testnek élő hitetlenek hadai azokat a vezető eszméket, melyek már-már elfogadásra találtak a világot kitévő nagy átlagban. A világ szerinti előnyök és gyönyörűségek felettébb csábítják a testnek élő emberiséget, és éppen ez a próbája a léleknek, vajon meg tud-e elégedni azzal, amit az isteni gondviselés neki szánt? *Mert az isteni gondviselés nemcsak megengedte, hanem el is rendelte, hogy azok, akik vezető szerepet töltenek be bármi módon, azok az emberek elöljárói legyenek, megkülönböztetett megbecsülésben legyen részük, de illendő bölcsességgel töltsék be hivatásukat, és éljenek igaz és becsületes életet.*

Akinek nem ilyen sors jutott, hanem a sokak életéből egy szám csak, amelyet be kell tölteni, az ne irigykedjen és ne nézzen gonosz szemekkel annak életére, és ne keresse a hibát, amibe beleakadhat, hogy amazt leráncigálja magasabb polcáról, hanem a bölcs ember módjára a végső és legnagyobb igazság hordozójára bízza az ítéletet. Így az ő kicsiny bölcsességével nagyobb lendületet adott a fejlődés előrevivő szellemének, mintha ezer hibát fedezett volna fel abban, akit irigyelt. Mert minden csak ideigvaló és látszat, ami a világon van. A valóságot az emberi lélek magában hordja, így a saját sorsát is. A földi világ bezárul előtte - ki tudja, tán a következő órában - és az elkövetkezendő jövő azután alakul, amit lelkében hordoz. Ez nemcsak a halál után való életre érvényes, de erre a földi világi életre is. Mert a Gondviselés Angyalai a gonosz elvekben veszteglő világban is keresve keresik azokat az apró, kicsiny, világító szövétnékeket, akiket a jónak és igaznak előbbre viteléhez, kiteljesítéséhez felhasználhassanak. Minden jó és igaz gondolat vagy elhatározás, a jóhoz való kapcsolódás eldöntheti sorsát mind az embernek, mind a szellemnek, amíg itt van a földi életben, a kölcsönzött szerepben, amit jól vagy rosszul töltött be a mai napig. A holnap már az Isten kezében van, felemelhet vagy a mélybe sújthat ez a nagy felfoghatatlan Hatalom. Semmi sem bizonyos! De, aki Istenhez tartozik, nemcsak szóban, hanem igaz hittel, és neki szolgál, neki engedelmeskedik, az a bizonyosságban él! Az akár fenn tölti be szerepét a múlandó életben, akár lenn szolgálja az ő Urát igazságban és engedelmeségben, az mindenképpen fénylő pont a sötét bűnök forगतagában. Ezeket pedig felhasználják a Gondviselés Angyalai.

Azért bármilyen elveszettnek vagy kevés értékűnek látsszék is egy emberi élet, ha Istenben él, akkor nagy és értékes életet él, mert aki kicsiben elvégezi a munkát híven és becsületesen, az nagyra lesz hivatva. De aki a nagyban rosszul vizsgál, az könnyen lehull, mint a meteor, és nyomát sem találjátok.

Most, amikor a vihar szele megtépte a fák ágait, amikor szétszórta a virág szirmait, most vigyázni kell, hogy az éretlen gyümölcsöt le ne szaggassa. Most, amikor már erős gyökerei vannak a fának, és megküzdötte a viharokat, most az utolsónál még maradjon gyümölcs a fán, hogy érett és ízletes gyümölccsel léphessünk az

új jövődőbe. A hit és a kételkedés két ellentétes erőt fejleszt a lélekben. *Hinni, bízni és várni tudni*, a Földet előrevivő lelkek erőtartálya, és ezek mutatják meg azokat az értékeket, amiket az életben, mint pozitív eredményeket a magatokénak mondhattok. Mert a jó és igaz győzelme az a hatalom, ami fennmarad, és nem veszi el senki. A gonosz hatalma árnyék csak, ami megszűnik a fény rávetítődésével.

Higgyél és bízzál, az Úr látja, tudja minden éberem virrasztó őr-tálló dolgait, és megjutalmazza azokat, akik hűen várták a reggelt. Isten veletek.

A FEJSZE A FÁK GYÖKERÉRE VETTETETT! (*)

Névtelen Szellem 1954. augusztus 9-én

A világ halad lefelé a lejtőn - A terhes megpróbáltatások szükségessége - A megtéréshez kifejlett képesség kell - Beteg lelkek: nincs tartalma az életüknek - Kell a büntetéstől való félelem az embernek - Amikor a „só” megízeltlenedik ... - A jövő Isten hosszútűrésének fátýolában van ... - Az elválasztódás idejét elítélik ... - Utalások a Hegyi Beszédre

Már vártalak gyermekem az Úr Jézus nevében, kinek legyen dicséret, dicsőség és hálaadás, hogy a világban megjelent, és megkereste és összegyűjtötte az övéit a világ négy széléről, hogy el ne vesszenek abban a nagy szakadékban, melybe a világ rohan. Igen gyermekem, **a világ a maga útján halad lefelé a lejtőn, és jaj a világ fiainak és leányainak, akik nem tudják és nem akarják a rövid időt a lelkük megmentésére kihasználni.** Az embereknek egy kevés hányada valóban keresi a módot és alkalmat, hogy valamit megtudjon a lelke jövőjéről, mert emlékezetében van a hosszú szenvedésekkel telített múlt minden félelme és rettegetése, melyet kénytelen volt bűnei miatt elszenvedni. De amikor a földi testben ébredező tudatvilága kitarul az élmények keresése és befogadása után, akkor elfelejti azokat a fájdalmas fogadkozásokat, melyeket a szenvedések idején maga elé vett, hogy

ha még egyszer újra kezdhethné az életet, akkor más irányba terelné azt.

Ezért kellene a terhes megpróbáltatások, hogy az ember valamilyen szemlélődjön, és térjen az igazság útjára, mert látnia kell azt, ha eltér attól, akkor önmaga alkotta hurokban marad fogva, és ki nem jön onnan, amíg meg nem fizet az utolsó fillérig. Ezek azok a leghitványabb emberlelkek, akik a maguk kapzsi bírvágyát igyekeznek a pusztulás óráiban is kielégíteni. *Ezek azok, akik nem térnek meg, mert a megtérésre nincs kifejlett képességük.* Ugyanis a megtéréshez is el kell érkeznie a léleknek, mert a fejlettebb lélek, bárha elesik is, mégis igyekszik felkelni elestéből, és újra próbálkozik gyarlóságaitól elszakadni. Ez az isteni kegyelem segítségével sikerül neki, és ha valóban óhajtja, akkor el is éri a célját. Mert aki kér, annak adatik. (Máté: 7:7-12) **Boldognak mondom azt a földi embert, aki idejében feleszmél, és igyekszik bűneitől szabadulni, mert annak a részére még vannak eshetőségek.**

De boldogtalanok azok, akik minden segítő eszközt eldobnak maguktól, mert úgy gondolják, úgy sincs rá szükségük. Az ilyenek megtagadják az Istent, a hitet, a lelket, az igazságot, és vakon beledobják magukat az örvénybe, mely ott kavargog a világ szemfényvesztésében, és szédületbe ragadja azokat, akik még nem tudták levetni a testi és világi úgynevezett „jók” utáni vágyaikat. Ez az örvény sodorja mind mélyebbre és mélyebbre az emberi lelket, mert nincs semmi szilárd tartalom, amiben meg tudna kapaszkodni. Minden elsiklik mellette és körülötte, mert az élet kívánásainak megvalósítása és elérhetése lett életének legfőbb célja, és a halál így éri utol. És ha eléri is, már más vágyak, más törekvések sarkallják, melyek elérhetetlenek. Ezek a lelkek beteg lelkek, mert nincs tartalma az életüknek. Akikkel útjukban találkoznak, azokon igyekeznek uralmat gyakorolni. Ha sikerül nekik, akkor rövid örömet éreznek, de hamar betelnek ezzel is, és uralmukat még nagyobbra igyekeznek méretezni, mert ez egy meghódított terület a részükre, amelyen új lehetőségekre vadászhatnak.

Ezért van létjoga a földi igazságszolgáltatásnak, ha az nem is tökéletes, és nem is igazságos, mert mégis van egy fék, amely nem engedi a durva bűnöket végképp elhatalmasodni az összememberiség testén, ami teljesen a veszébe sodorná az egész emberiséget.

Bár a túlzók elvileg ellene vannak a tökéletlenül megalapozott emberi ítéleteknek, mivel legtöbbször visszaélnék ezzel az ítélő hatalommal, de mindamellett erre nagyon nagy szükség van. Ugyanis határvonalat kell felállítani a lefelé zuhanó és a felfelé emelkedő egyéniségek érintkezési lehetőségei között. Hiszen, ha ez nem így volna, akkor a sátáni nagy igyekezet - mely megnehezíteni, sőt lehetetlenné akarja tenni a felfelé haladást minden lélek részére, és minden igazságra törekvő lélekben legyőzni való ellenséget lát - elérhetné, hogy egyetlen emberlélek sem tudna a Földről békés megnyugvással elmenni, mert csak mint áldozatok és gyilkosok távoznának a Földről. Kell a büntetéstől való félelem az embernek, kell a fék, mely nem engedí idő előtti poshadásba menni azt az igazságot, amely megteremtette, fenntartja, és kormányozza világot.

Amikor ennek már nincs helye az emberi lelkekben, amikor ez a „só” teljesen megízetlenedik, és nem tudja tartósítani a földi emberek részére a világot, akkor ez a világ elemeire bomlik, vagy legalábbis egyes részei szétesnek, és bekövetkezik a pusztulás: Végső felszámolása a világot éltető emberszellemek által létrehozott fluidumoknak, és természetesen ezzel együtt azoknak az erőknél is, amelyek a világot, vagy a világtesteknek azt a részét alkotják, melyet a mélyen bukottak laknak. Az erővel és fluidokkal együtt természetes, hogy nemcsak a testek bomlanak szét, hanem a lélek különböző burkai is felemésztyődnek. A szellem pedig beburkolva az enyészetnek szánt eme súlyos és kínzó börtönébe, tehetetlenül kénytelen átszenvedni a pusztulás minden fázisán keresztül az „ítéletet”. Akkor már hisz, mert mindenről meggyőződött, de akkor már hitének gyümölcse a kárhozat.

Nagy szó ez, és félelmetes annak, aki látja és tudja, hogy mindez igaz és természetes, de ez a jövőben van, és a jövő Isten hosszú túrésének fátylába van burkolva. Amíg a végső szó ki nem lett mondva, addig még lehet remélni, addig lehet bízni, hogy ez az idők rejtelmes méhében nyugszik ugyan, de minden pillanatban megvalósulhat annak, aki mindig csak halogatja a javulást. A halál nem kitérés ezek elől, csak az Isten által megmutatott igaz úton haladás, az abban való gyümölcsök, azaz eredmények, melyeket

a lélek fel tud mutatni. Ezek azok a felmentő és megigazító, szabadulásra kiemelő bizonyságok, melyeket a Gondviselés Angyalai beváltanak minden pillanatban valóságra. Ezek a valóságok pedig mindent jelentenek, amire a szegény emberlelkeknek szüksége van, mind ezen a földi világon, mind a szellemi életben. Menedéket nyújt, erőt, táplálékot, békét és nyugalmat biztosít. Akkor jöhet bármi, az Úrnak gondja van azokra, akik az övéi.

Ennek az elválasztódásnak az idejét élitek most, azért ez a nagy feszültség, ezért van az a nagy bizonytalanság. A sátán minden erejét és minden ravaszságát igyekszik latba vetni, hogy az emberiséget elcsalja, és uralkodhasson rajta, de a fejsze a fának gyökerére vettetett, és vagy hoz érdemes gyümölcsöt (Máté: 7:16-20), vagy rothadásba menőt. Ezt érzitek mind, akik a Földön éltek. Én azt mondom: még meg van a remény arra, hogy ép gyümölcs lehetséges, de a hernyóktól meg kell tisztítani a fát. És ez el fog mihamarabb következni, ez pedig szükséges, hogy meglegyen, mert a hernyók és egyéb kártékony férgek nagyon elszaporodtak, és a gyümölcsöt hozó bimbókat rágják. Ez az ő ítéletük. Ezen gondolkozzon mindenki, hogy elhatározásra juthasson, mert a „só” kevés ahhoz, hogy tartóssá tegye a Földet és a rajta való életet. A só kevés, és mivel megízetlenült (Máté: 5:13), azért szaporodtak el a férgek. Az Úr azonban minden könyörgést meghallgat, és minden igaz jószándékot segít. Amíg nem késő, addig kérjétek (Máté: 7:7-8) és adatik nektek, zörgessetek, és megnyílnak az ajtók. Keressétek (Máté: 6:33) az igazságot, és megigazultok általa. És akkor mindig tudjátok, mikor mit kell cselekedni. Az ég sötét, de a Nap azért fenn van. Az élet minden rétegében változásokat hozhat a holnap (Máté: 6:34), nemkívántakat és örömteljeseket, kinek-kinek mit hoz a sorsa, de mindenkinek meghozza azt a jót, amire neki szüksége van. Azért imádkozzatok, hogy mindig mindenben felismerjétek a tinektek valót, és akkor ne féljétek, az Úr mindig és mindenben veletek van és lesz mindvégig. Most elmegyek, de ismét jövök. Isten veletek.

(A hivatkozások a Hegyi Beszédből valók)

A MINDEN OLDALRÓL VALÓ TAPASZTALÁSOK FONTOSSÁGA(*)

Névtelen Szellem 1954. augusztus 16-án

A földi élet eredményessége és annak mellézköngéi - Amikor a múlt bezárul a szellem mögött - Az igaz és hamis közötti különbségtevés döntő fontossága - A tapasztalásokra nagy szükség van - A próbák tüzeiben olvasztott arany.

Már igen, én vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Azt elismerem gyermekem, hogy elfáradtál, mert elég zaklatott korban folyt le az életed. És még más külön terhek is nehezítették a te életedet, de azt mondom neked, hogy minden tehernek megvannak a maga nagy és szép eredményei, melyeket ha most nem is láatsz, de eljön az idő, amikor nagyon fogsz örülni, hogy már betakarítottad a magad termését a Földről, mert mindent elvihetsz magaddal, amit megtisztított és megfehéřített részedre az Úr kegyelme. Nem minden élet eredményes a Földön élőknek, mert sokszor nagy sikerek és megvalósult vágyak középpontjába olyan hibák esnek bele, melyek megrontják és keserű emlékké teszik azokat a szépnek hitt életeket, melyeket az emberek irigysége kísért lépten-nyomon. Ezek a csendben elszenvedett apróbb-nagyobb bántalmak megóvják az emberi lelket attól az eltespedéstől, amely csak értéktelen napokká és évekké teszi a földi életet. És még mástól is megóvják: azoktól az *élődsi lelkektől*, akik az ilyen életek mellé szívesen szegődnek, hogy a maguk életét jobbá és kellemesebbé tegyék. A hízelgők és a mindent maguk részére lefőlözők hada ott lesi az alkalmakat, hogy a maga részére felfoghassa azt a hulladékot, amely az ilyen életkeretek között okvetlen lehullik.

Akik így élhetik át az életet, hogy a napfényes oldalon sütkérezve az élet szebb és jobb lehetőségeit élvezhetik, addig nem tudják megismerni az élet valódi célját, és nem tudják magukat feltalálni, mert nem ismerhetik meg az emberi lelkek elrejtett zugában meghúzódó veszedelmeket, melyek csak az alkalmakra várnak, hogy áldozataikat megrohanhassák. Mielőtt valaki a Földet elhagyná,

le kell szállnia a mélységekbe is, hogy ott is megismerhesse a bűnök romboló hatását, mely az „élet” ellenségeként követi minden szép és jó eszmének haladását. Meg kell ismerni az élet árnyoldalait is, hogy sikeresen tudjon a lélek úgy védekezni és munkálkodni ellene, hogy többé el ne tévedjen. *Mert tévedni lehet még a magasabb és tisztultabb régiókban is, ha nincs kellő ismerete és tapasztalata a Földet elhagyni készülő szellemnek.* Amikor a szellem már elkészült a maga életének feladataival, és önmaga céljait felismerve bele tudott illeszkedni az összesség nagy céljának az eléréséhez vezető eszmékbe, és ebben munkát tudott kifejtetni; *elérkezett ahhoz az állomáshoz, ahonnan már nem kell a maga apró kis megmozdulásaira figyelni, mert már nem eshet el.* Akkor a végzet egy határvonalat húz a sorsok egymásba olvadó és egymást kiegyenlítő folytatása alá, és *ezzel bezárul a múlt a szellem mögött* minden követeléssel, vágyaival és törekvéseivel.

Előtte áll az ismeretlen jövő a maga gyönyörű kilátásaival, eshetőségeivel és lehetőségeivel, színesen, gazdagon, de ebbe a gazdag és boldogságot ígérő jövőbe bele kell élnie és dolgoznia magát a szellemnek. Új világ, új életkörülmények nyílnak meg számára, és új kötelezettségek, új munkatér, és érvényesülési lehetőségek. És ezekre készülni kell. *Ez a meghúzott határvonal a régít eltemeti, megsemmisíti, mert a kegyelem segítő erejével kiemelkedett és megtisztult azokból a tévedésbe ejtő vágyakból, melyek az elhagyott világban felette uralkodtak, mert megismerte azokat veszedelembé és halálba vivőknek lenni,* de az új élet követelményeinek is meg kell felelni. Ismereteket kell gyűjteni, melyekkel munkát vállalhat fent és lent, hogy annak a világnak a követelményeinek megfelelhessen. *Itt van a határvonal nagy fontossága, hogy különbséget kell tenni a jó és rossz között, az igaz és hamis között.* Nem azok szerint, ahogyan elméletileg megtanulta, és a tekintélyek hatása szerint elfogadta az ember, hanem *ahogyan az az igazság a lelkében kialakult.* Erősen, tisztán, vagy homályosan, gyengén alakult ki, és amit ez egyéniségében létrehozott a lélek, majd azok szerint cselekszik. Ez teszi alkalmassá, vagy alkalmatlanná arra a munkára, melyet szeret és óhajt, de nem bizonyos, hogy be is tud tölteni. Ezért kellene a minden oldalról való ta-

pasztalások a léleknek, hogy mindenre meg legyen a felelet a lélek természetében, amely szerint minősítését és szellemi beosztását kapja. Mert nem akkor válik a szellem alkalmassá vagy alkalmatlanná az isteni törvény megvalósításához, amikor testét levette, hanem amikor még él a testben. Azért fontos az idejében való megtérés, hogy legyen a léleknek egy bizonyos tőkéje, melyre támaszkodva már egy bizonyos szinten mozoghat, és valami *munkát fejthet ki a földi szférákon. Minden munka szép, amivel az isteni akaratnak érvényt tud szerezni a lélek, de a szeretetmunka a legnagyobb értékű.* Osztogatni abból ami van, amit megszerzett a földi életében, *a próbák tüzeiben olvasztott aranyat...* Összhangot teremteni a tévedések zűrzavarában, és egybehangolni a széthúzó, de egy irányban haladni akaró lelkeket, ez már a magasabb tudományok közé tartozik, és ez a nagy feladat sok gyakorlatot és lélekbe-látást igényel. Felismerni azt, hogy kit mivel lehet megbízni, mire lehet felhasználni, hogy egymást kiegészítő egészet képezzen az az egység, mely különböző lélekcsoportok hibáival megterhelten érkezik meg, és helyet kér magának a haladni akarók között ... Ilyen és ehhez hasonló feladatok képezik a munkát, ami szép és nagy eredményeket ígér az ilyenfajta lelkeknek ... Most sokat mondtam.

Isten veletek.

AZ EGYESÜLET, MINT ESZKÖZ AZ IGAZSÁG MEGRÖGZÍTHETÉSÉHEZ (*)

Névtelen Szellem 1954. augusztus 19-én

A tapasztalatokból tanulni kell - A Föld a felszámolás előtt áll - Aki az utolsó időkben önzetlen munkát vállal az Úr szőlőjében - Két úrnak szolgálni nem lehet - Ember sem el ne bizakodjék, sem el ne csüggedjen - Az egyesület mint külső keret

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében gyermekem. Igen, most elég időben kezdesz, és én sietek ezt az alkalmat kihasználni. Nagyon igazad van abban, hogy az egész külső forma, *az egyesületi alakulat nem más, mint eszköz az igazság valamelyes megrögzítettségéhez*, mert az emberi lelkek nagyrésze nem éli a maga

lelki életét úgy, ahogyan azt kellene, és ahogyan azt maga elé vette az ő szellemi állapotában. A nagy része ezeknek, amikor a földi testben valamennyire öntudatra ébred, mohón veti bele magát a földi gyönyörűségek keresésébe, és minden eszköz jó ahhoz, hogy a vélt boldogságot elérhesse. Belefelejtkezik az élet követelményeinek minél fokozottabb mértékben való kielégítésébe, de a lélek követelményeivel keveset törődik. Mert a testi én nagyon lefoglalja. Nem mondom, hogy mindig az úgynevezett vétkek vágyak és akarások a domináló erők, melyek az embert a bűnbe vagy tévelygésbe viszik. Sokszor igen helyesnek látszó igazságok tévesztik meg az ember lelkét, és azt hiszi ilyenkor, hogy nagyon jól cselekszik, ha ezeknek a téves igazságoknak engedve a maga életét úgyszólván odadobja, hogy a vélt igazságnak érvényt szerezzen. Mindenesetre ez is egy gyakorlat, mely végeredményben bizonyos fájdalmas csalódások után megérleli az ember lelkét az igazság fokozottabb keresésére és a tanulásra, hogy az ilyen csalódásokat elkerülhesse, de ez nem célja az életnek, csupán szükséges tapasztalatszerzés.

Csak az a baj, ha az emberi lélek nem okul ezekből, és nem igyekszik hitét az igazságban megrögzíteni, akkor ugyanis nem tud meggyógyulni a csalódások okozta fájdalmaktól, és azután már végképpen elveszti hitét a jóban és igazban. Elkeseredik, és öszszeroppan. Sok időre van szüksége, hogy ismét fel tudjon izzani lelkében a lelkesítő tűz, hogy cselekedni képes legyen. Ezek a kerülő utak hosszú veszteglő állapotot eredményeznek, és nehezen lehet az ilyen csalódott lelkekkel előrevinni a fejlődés nagy feladatát a Földön. Azért most, amikor a Föld már a felszámolás előtt áll a maga érett és éretlen gyermekeivel, most az utolsó időkben aki még munkát vállal az Úr szőlőjében, nem földi előnyökért, nem dicsőségért, megkülönböztetett tiszteletért, sem pedig azért a bérért, amire a lélek minden vágyakozásával törekszik, hanem magáért a jó és igazért, hogy azt meggyökeresíthesse az igazságot kereső emberlekekben, az nem téved el a sátán útvesztőjében. Mert ha pillanatra meg is torpan a túlerő felismerésében, de nem csügged el, és nem hódol be a gonosz megtévesztő áligazságának. Az ilyen emberlélek, ha nem is áldozza fel az életét, csak csendben tűri a gonosz háborgatásait, és nem felel a gonosznak

gonosszal, csak védekeznek a kihívások ellen, az minden csendes feleletével kemény tanulságot ír bele a történések könyvébe. Mert minden léleknek meg kell tanulnia, hogy semmi sem esik hiába, és mindennek vannak következményei, melyeket senki más nem dolgozhat fel, mint maga az okozó. (Molnár László és társainak Eszterrel szemben való gonosz és igazságtalan fellépésére vonatkozik.) Ez a gonosz eszme csábításában van, hogy az emberi lélek „azt hiszi”, hogy ezekhez joga van, mert az alkalom így mutatja. De ez a tévhit kell, hogy csalódásba füljön, kell, hogy az ember megtapasztalja azt, amit a léleknek meg kell tanulnia, hogy neki mit kell, és mit nem szabad cselekednie, ha boldog akar lenni. Éppen ez az értékmérője az emberi léleknek: t.i. a *cselekedetei*. Ezek egészen mélyen alábuktak, nem mintha már magasabban álltak volna, de az ismeretük szerint, ha megerőltető lett volna is nekik, ennyire nem lett volna szabad véghezvinni. Mert az érzések tisztátalansága sokszor árnyékot vet ez ember cselekedeteire, még akkor is, ha erőlködve, de mégis az igazat akarja érvényre juttatni. Ámde amikor az ember nem is tesz egyetlen mozdulatot sem, hogy az igazságot megismerje, sőt egyenesen és szándékosan elzárkózik az igazság elől, ott nincs helye semmiféle hitre való hivatkozásnak. Mert a jóra irányuló akarat, ha nem bizonyos valami felől, akkor inkább felfüggeszti az igazságot, és vár a megvilágosodásra, sem minthogy igaztalanul cselekedjék. Mert az igaz ember tudja és érzi lelkében azt a nagy és súlyos felelősséget, ami az igazság megcsorbításával reá nehezedik. Jóllehet az emberek úgy gondolják, sőt magukat abba a szenteskedő képzelődésbe ringatják, hogy ők is az igazságot védelmezték veled szemben, mert nekik nem volt a kezükben semmi, amire a te igazságodat támaszthatták volna. Azonban maga azt a tény, hogy ahhoz volt kötve minden (Pátkai Pál végrendeletére vonatkozik), ami a te munkálkodásodból jött létre, ez az a súlyos igazság, ami ellenük szól. Éppen ezért kellett volna nekik a maguk igazságával elhallgatni, és kezeiket mosva a felelősséget Isten és az Ő törvénye előtt reád áthárítani.

Azonban nem így cselekedtek, hanem meg akarták ölni a te igazságodat, és a te egész lelki és testi megjelenésedet, mert te útjukban voltál, az ő gonosz elgondolásuk és akarásuk útjában akadály

voltál, és ezért eljátszották azt a jogukat, hogy ezek felett az igazságok felett ők rendelkezhessenek. Ez nem lesz, hanem *van*. Ez csak a külsőben, a látszatban van megerőtlenítve, de a lelkivilágban erősebben áll, mint azelőtt.

Bár nehéz próbáitok vannak - főképpen neked gyermekem - de most még többen vágyakoznak és fogadkoznak, imádkoznak, mint akkor, amikor a külsőben minden ment előre. Azt akarom ezzel mondani, hogy csak éppen az utolsó évtized volt az (Pátkai Pál munkássága: 1930-tól 1942-ig), amit az Isten megvilágosításul adott a hívő és kutató embereknek, hogy el ne tévelyedjenek. És sokan állnak is, mint a hajó árboca, amire majd a győzelem zászlóját felhúzzák. Mert az idő és a történések mind beigazolják azt, hogy szükség volt mindarra, amit az a kis lelkesedő csapat véghezvitt a cselekedetben. Végeredményben mindent jóra fordít részedre az Úr kegyelme, mert többen feltekintenek azokra az igazságokra, amelyekért a harc folyt, mintha békésen a csendes vizeken evezhettél volna. Akik még most előítélettel tekintenek felétek, a jövőben csodálkozva néznek fel reád és azokra, akik a szent tüzet nem hagyták eltaposni a sátán eszközeinek. Mert minden csak azon múlik, hogy az emberi lélek kinek és minek a szolgálatába adja életét. *Ha az isteni igazság szolgálatába szegődött, akkor szakítani kell a sátáni természetével, mert két úrnak szolgálni nem lehet.* Ha az isteni igazságot szolgálja, harcolni kell a gonosszal, mert az támad. Ha a gonoszt szolgálja, az igazság törvénye vádolja és ítéli el mind a földi, mind a szellemi életben. Egy kis odadobott konccal fizet ugyan egy kis időre, de ez sem mindig sikerül, mert amikor érte akar nyúlni, már letűnik a sátán uralmának ideje, és az igazság fizet sok fájdalommal és csalódással.

De aki az isteni igazságot szolgálja, annak biztosítva van a szolgálat eredménye örök időkre abban az áldásban, amely nem távozik el tőle még akkor sem, ha megbotlik és elesik is, mert fel tud emelkedni, és meg tud tisztulni lehúzó terheitől. Az Úr irgalmasága ugyanis nem hagyja elestében, hanem felsegíti és megerősíti a jóban és igazban, hogy újra munkába állhat, ha belátta és megbánta hibáját. Azért mondom ezt, **hogy az ember sem el ne bizakodjék, sem el ne csüggedjen, mert az Úrnak minden jóra**

és igazra törekvő lélekre szüksége van a Földön. *Akik az igazságot szolgálják azok engedelmesek legyenek az Úrnak, egymást szeressék, és egymást segítsék, hogy az Úr együtt megsegíthesse és megerősíthesse őket a jóban és igazban. Ehhez az együtt és egyben való szent munkához kell mint külső keret az egyház; az egyesület, de csak mint külső keret. A belső lényeg, a szent és igaz törekvés és az igazban való cselekvés, az az igazi erőforrás, melyben az isteni Lélek az ő akaratát kinyilvánítja. Ezelőtt minden emberlélek meghajol, és engedelmesen átadja magát az Őneki való szolgálatra. És megsokasodnak a csodák, melyek az emberi életekben hatalmas lendülettel ragadják magukhoz az irányt kereső lelkeket és emberi gondolatokat, hogy az Úrnak engedelmes népet neveljenek, akik majd diadalmasan vonulnak be az Úrtól kérésített országba. Ehhez mindenki hozzájárulhat a maga lelkének nemes és igaz törekvéseivel, mert mindenki a maga részét munkálja ezzel az igazság világában. Ez a jövő már itt van, és itt várja azokat a tűzön megpróbált lelkeket, akik alkalmasnak bizonyulnak az Isten országának építéséhez.*

Most sokat mondtam.

Isten veletek.

AZ ANYAGBAN LÉVŐ LEHETŐSÉGEK, MINT ESZKÖZÖK, A FORMA NÉLKÜLI ESZMEI IGAZSÁG MEGISMERÉSÉHEZ(*)

Névtelen Szellem 1954. augusztus 30-án

Tévelygés minden, amit nem az isteni igazságra épít az ember - A tájékozódási ösztönről - Az anyagban rejlő lehetőségek, mint a szellemi célok megvalósítását szolgáló eszközök - Az „anyag” maga: lomha teher - A munka szépsége, felemelő ereje és az összememberiség - Az emberi nemzetség lélek és test szerint Isten lelkének tükörképe - Az együvé tartozókat a „szeretet törvénye” kapcsolja egybe - A forma nélküli eszmei igazság megvalósítása - Az isteni szeretet Küldöttei - A Föld lakói nagy események előestéjén vannak

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Akit dicsér és magasztal a menny seregének megszámlálhatatlan sokasága. Csak a Föld homályba burkolt kis elesettjei fordultak el az Úrtól, merthogy elesettek, és a mélységben nem tudnak tájékozódni. Azért tombolnak és sűrűsítik maguk körül a homályt, mind jobban és jobban abban a tévhitben, hogy ők a maguk értelmével el fogják érni és meg fogják teremteni azt a rendet és békességet, amelyre minden elfáradt emberlélek vágyódik.

Az ősbukás oka is a tévelygés volt, és az ember - e lefokozott állapotban sínylődő szellem is - a megtévesztés szellemének árnyaiban időzve egyik tévedésből a másikba bukdácsolva azt hiszi el, amit az árnyak bizonytalan imbolygásából következtetve, a maga részére kedvezőnek gondol a jövőjére nézve. Pedig a jövő Isten kezében van mindenki részére. Nem meríthet a tudományok segítségével, sem az akarások erőszakosságával abból a bizonyosságból, amelyre építhetné hitét és biztonságát, mert minden, amit nem az isteni igazságra és kijelentett törvényére épít az ember, csak füst és pára, mely az Úr egyetlen tekintete alatt semmivé lesz, és vele együtt az embernek minden munkája, eredménye és hosszú küzdelemmel kivívott diadala az anyag hatalmasságán, pillanatok alatt elmúlik, és nyomtalanul szertefoszlik. Mert az emberek világa az anyag lassúmozgású törvényébe van bezárva, és ez tartja fogva, hogy göggyével és folytonos lázadásával nagyobb kárt ne tudjon okozni önmagának és a körülötte formálódott világnak, mely élteti, táplálja testét, amíg a lassan kibontakozó szellemi tudat léte felől tájékozódást szerezhet.

Ez a tájékozódási ösztön serkenti az újabb és mindig újabb felfedezések útján előre, hogy végre megismerve életének homályba burkolt célját, megérkezzen a szellemi szemlélet fokozatáig, és ott már céltudatosan dolgozhasson a saját boldogságának elnyeréséért. Ez már nem az anyag végnélküli birtoklásában van, hanem az anyagban rejlő lehetőségeknek, - mint a szellemi célok megvalósítását szolgáló eszközöknek - a homályból való kiemelésében van. Mert a nemtudás homályában vannak elrejtve azok az erők és azok a lehetőségek, melyek hatalmassá és nagygyá tehetik az embert, ha ezek felett okosan és bölcsen rendelkezhet már. Az anyag, mint lomha teher, ránehezedik az ember életére,

és a nemtudó ember kétségbeesetten védekezik az anyag terhének viselése ellen, mert azt hiszi, hogy csak az a boldogság, ha az anyagból a saját testi jobblétét, testének kedvező előnyöket learathatja. És minden erejével azon van, hogy ezt a lehetőséget megszerezhesse és kihasználhassa földi életében. Ezért küzd, harcol, hogy az anyagból előhívott jókban dúskálhasson, és ezekből még gyönyörűségeket is élvezhessen. De csak ő maga, vagy szorosán vett hozzátartozója, akit ő valamennyire szeret, vagy az ő érdekeit szolgálja - mert aki az ő érdekkörén kívül esik, az már idegen részére. Tehát az anyagot körülzárja az ő egyéni birtoklási vágyával, és leköti a saját érdekeinek szolgálatára. A földi élet pedig nem kedvez az önzés eme törekvésének, mert az anyag munka nélkül nem jelent semmit senki részére sem. Tehát csak munkával lehet a Földön az anyagból kifejtetni mindazokat a kívánatos jókat, melyek után sóvárogva tekint minden Földön élő ember, de a munkával járó fáradság, küzdelem és lemondás már nem kívánatos éppen azoknak, akik az anyagban találják meg a földi élet célját. *A munka szépségét és felemelő erejét csak a lélekben már fejlettebb egyéniségek találják meg az anyagban. Az ilyenek lelki természetében az alkotás titokzatos tüze éled fel,* és ennek mind nagyobb és messzebb világító lángja sugárzik át a tompa homályon, mely a tévedések útvesztőjében bolyongó emberi lélek elé új kibontakozási lehetőségeket tár. Ebben a nagy és titokzatos felfedezésben a lélek boldogságot talál, mert érzi, hogy a fejlődés útján új irányt talált, melyen a következő lépéssel már a cél felé közeledik. Ez a következő lépés: *az embertársai részére is hozzáférhetővé teszi a jobbat, az anyaggal folytatott küzdelem boldogító eredményét, a terhek megoldását, az élet könnyebbé tételét. A munka nagy és szép eredménye immár nem egy emberé, hanem az összemberiségé.* Az anyag titkát felbontotta az emberi lélek szorgalma, igyekezete, az alkotás izzó vágya és akarata. *Az Isten az embert úgy teremtette, hogy az egész emberi nemzetség egy természetben az Ő képére és hasonlatosságára legyen formálva lélek szerint és test szerint. Minden emberi lélek az Úr Isten lélekének tükörképe.* A tévedések és bűnök következtében ez a tükörkép meghomályosodott, és nagyon sok lélek torzalakká vált, úgyannyira, hogy az isteni vonások már teljesen elváltoztak, mert a

jónak és igaznak semmi nyomát nem lehet felfedezni rajta. Az ilyen lelkű emberek csak a saját testi érdekeiket tartják szem előtt, és önző törekvéseikkel mindent a saját szolgálatukba akarnak hajtani. Ezek azok, akik nem láthatják meg „Isten országát”, mert lelkük elkülönült attól az „egységtől”, mely az isteni tervben, mint alkotó gondolat és akarat a „szervezetben” nyert kifejezést. Ez a mindenek felett való szent és nagy törvény: a szeretet törvénye kell hogy összekapcsolja az együvé tartozókat, azokat, akik már megérték az isteni akarat megértésére. *A felfejlett, azaz értelmileg és érzelmileg kiművelt, kifinomult lélekben a szellemiség - mint az élet magasabb fokára eljutott, vagyis öntudatra ébredt éntudat - már nem találja meg természetének kielégülését az anyag nyújtotta gyönyörűségekben, hanem keresi a saját lelki és szellemi érzéseinek megfelelő hasonmását, a másik emberben, az egész természetben. Keresi a kiegyenlítődést, az összetartozást, a szeretetet. Mivel nem találja meg, - mert az emberi testben még a legjobbra törekvő embernek is vannak tévedései és gyarlóságai, - így nem tud boldog lenni a Földön, mert a hiánytalan boldogságnak nem a Föld a hazája. Az ilyen emberléleknek meg kell ismerenie a minden forma nélküli eszmei igazságot, és az életben, amennyire csak lehetséges, meg kell azt valósítania. Hogy ez a forma nélküli eszmény legyen az ő emberi életében az irányító, a vezérfonal, mely az anyag szellemesítésével - mint a földi élet végcéljával - befejezést nyerjen. Ezt a nehéz feladatot tűzte az isteni törvény az anyagi világból kibontakozó, az isteneszmét megértő és megérző emberszellem elé, hogy a homályt átvilágítva, mint megannyi üstökös, utat törjön a szenvedések és gyötrelmek hazájából a boldogság világába. A szegény, elgyötört emberlelkek sokaságából sohasem tudna senki önmaga erejéből kiemelkedni, ha az isteni szeretet nem küldött volna a jobb és tökéletesebb világokból tisztább, jobb és magasabbrendű szellemeket a földi világba testesülni, akiknek lelkében tisztán visszhangzott az isteni akarat tanító és intő szava az emberekhez. Legvégül az Ő egyszülött Fiát küldte, hogy az Istennek minden forma nélküli szeretet-igazságát hirdesse az eltévelyedett emberlelkek között. A Hozzá visszatérőknek kegyelmet és bűnbocsánatot hirdessen, a makacs elleneállókknak az ítélet megmásíthatatlan bekövetkezését adja tudtára:*

az anyagvilág erőinek felbomlását és felgöngyölítését, mielőtt a korszak lezárulna...

Ez a beígért folyamat már megkezdődött, a jelek előre mutatják, hogy nagy események előestéjén vannak a Föld lakói. A szeretet, az áldozat igazságát nem tudta a világ megérteni, az önzés hatalma igába hajtotta az emberi lelkeket. Az anyagi javak nem a szellemesítés nagy célját szolgálják, hanem a gonosz eszme mindent maga alá gyűrő hatalmi tobzódásának eszközeként, a lélek és szellem magasba törekvését a maga pusztító terveinek megvalósulására használja ki. Az anyag, mint eszköz az emberi lélek előtt megszűnt, de mint cél, felemelkedett. Nagy számadása megy véghez előttetek ennek a korszaknak. Minden tévedéséért meg kell fizetniük azoknak, akik nem vették figyelembe az Isten intését, akiknek az anyagi gazdagság nem vált szellemi feljebb emelkedéséül, de boldog az, akinek a maga egyszerűségében és szegénységében nem szállta meg a szívét az irigység, és nem cselekedett az isteni törvénnyel ellenkező dolgot. Mert mind az anyagi gazdagság, mind az anyagi szegénység egyformán a lelket elveszejtő próbát szerezhethet. **Az Isten igéje az a gazdagság, mely erő és hatalom annak, aki vágyakozik rá, aki megérti és lelkének táplálására tudja fordítani.**

Ti azért ne féljeteK, ne türelmetlenkedjeteK, nagy törvények rendezik el a maguk számadását nemsokára. Az Úr mindenben veleteK lesz, és nem lesz panaszra okotok. Ne is izguljatok, emberek nem határozhatnak, ha a magasabb törvények még nem intézték el. A jó Isten megóvjja és megvédi a benne hívőket és az Ő útjain járókat.

Isten veletek.

BŐVÍTSETEK KI KAMRÁITOKAT ÉS ÉPÍTSETEK MAGATOKNAK CSŰRÖKET, HOGY AZ ÚR ÁLDÁSA ELFÉRJEN RAJTATOK(*)

(Névtelen Szellem 1963. december 27. megnyilatkozásából vettük a címet)

Névtelen Szellem 1954. szeptember 6-án

Mindenkinek eljön a számadás ideje - A természettörvény nem tűri, ami vele ellenkezik - Az élet célja - A megtérés útja - Nincs elhagyva a hívő és imádkozó ember

Már tudom, hogy nem számítottál rám, és én mégis eljöttem, hogy a te lelkedet megerősítsem, mindazokkal a sok kellemetlen rosszszakkal szemben, amiket oly nagyon megérezel és félsz tőlük. De én azt mondom, ne félj, mert ezek csak átvonuló felhők a te életed egén. Ez sem lényeges, bárha egy-egy pillanatra úgy látszik is, mintha valóság lenne, de a következőben már eloszlik minden, ami félelmetes és rossz, mert ezek csak a felszínre vetődött árnyak visszfényei, ugyanis a valóság más, és nem egyenértékű még azal sem, ami látszik. Ne félj tőlük, a gonoszság hatalma nem tud lenyűgözni téged, még a legnagyobb erőfeszítésével sem. Nem, ez nem sikerül, mivel az utolsó pillanatban is megakadályozza az igazság ereje. Azonban ez nem is az „utolsó pillanatban” történő valami, hanem az „idejében belépő” segítség. Mindezeket azért mondom, hogy tudjad, és ne legyél elkeseredve, ha a látszat szerint ellened szólna is az egész történet. Legyél békeséges türelessel, még akkor is, ha minden úgy lenne is, hogy már minden készen van, csak ÉPPEN megvalósításra vár. Az nem a „muszáj”, a „kell” törvényét jelenti nálad, hanem a gonosz vállalkozó erejének a kihívása ellened, hogy ledöntsön, hogy megsemmisítse a lehetőséget, amelyet a te földi megjelenéseddel a világba szórhat a kegyelem törvénye. Mert te magad is egy olyan lehetőséget képviselsz, amelyen keresztül nem ennek a világnak a törvénye érvényesülhet. A te beállításod ebben a világban is csupa ellentmondás, csupa magyarázatra szoruló kérdés. Az egész életed folyása egy nagy kérdőjel, miért van így?

Éppen azért, mert hitványabbak és bűnökkel terheltebbek, azért a „sors” kényen-kedven tartja őket, hogy tanuljanak, erősödjenek meg a reájuk nehezedő terhek elhordozására, mert senki sem veszi le róluk bűneik terhét, amíg a megtérés útjára nem lépnek. Persze az ilyen felületes, tudatlan lelkek készek az ő kiváltságos életüket érdemeknek tekinteni itt a Földön, de *mindenkinek eljön a számadási ideje*, amikor az ilyen kis elbizakodásokból kinőnek, mert látják, hogy a felfelé emelkedéssel egy lefelé merülés is jár. A sátáni erők nem engedik őket megnyugodni, amíg csak hasznavehető munkát végezni tudnak a számára. Amikor már kimerülnek és elfáradnak az önokozta - és hozzájuk hasonló okozta - terhek és következmények elhordozása, elszenvedése alatt, és megadják magukat nemkívánt sorsuknak, akkor már ők is „el vannak használva”, nem érdekesek többé, és mint kiselejteztettek, legfeljebb telhetetlen irigységgel szemlélik a még kezdők úgynevezett „szerencséjét”. Ezeknek a sajnálat volna a részük, de amíg az élet napfényes oldalán sütkérezve élvezik gonoszságuk nem mindig időre érett gyümölcsét, addig az árnyoldalon szenvedők erősen igénybe vett lelki erőiből kevés jut részükre. És ez így van rendjén.

Az éhező nem sajnálhatja a pazarló jóllakottat. A kifosztott, nyomorulttá tett ember nem sajnálhatja azt, aki őt kifosztotta. A meggyilkolt, ártatlan áldozat nem sajnálhatja az ő gyilkosát, bármilyen tisztán látja is részére az elkövetkező akasztófát. A természetörvény nem tűri azt, ami vele ellenkezik. Az Isten megalkotta törvényen nem emelkedhet felül senki. A szeretet igazságát nem csúfolhatja meg senki büntetlenül. Ha Isten az ilyen szigorú határokat fel nem építette volna önmaga és az övéi körül, a gonoszság már a mennyet is a maga prédájává tette volna. De az ember fertőzött képzeletvilágában nagyon jól összefér a tiszta, a szent eszme, a bűnös, tisztátalan elgondolással. Ezért nehéz a Földön egészen megtérni. Ezért nehéz az árnyék nélküli világosságot diadalra juttatni az emberek világában, mert sok szenvedéssel és áldozattal jár, mégcsak annak közlése is. De te ezt vállaltad Krisztus iránti szeretetből. Amit adsz, azt jószívvel adjad, mert eljön az idő, amikor lesznek sokan, akik megértik és magukévá teszik mindazt, amit az emberi értelmén és felfejlett érzelmen keresztül

felszívni, és magukévá tesznek nemcsak elméletben, hanem gyakorlatban is az emberek. És akkor látni fogod, hogy minden szenvedésen és megaláztatáson keresztül érdemes volt élni, mert a te szenvedéseidből drága mennyei értékek, igazgyöngyök képződtek.

Mert én az emberekből nem gyarlóságokban megrekedt kis játékszereket akarok nevelni, hanem világos látású tisztaságra, igazságra és szeretetre törekvő lelkeket, akik ismerik a múltat, és a jövőbe tekintenek erős sasszemekkel. És látni fogják azt, hogy az a boldogság nem olyan messzeségben van, amelyet el nem érhetnek - majd csak egyszer, valamikor az örökéletben - hanem itt van velük és bennük. Abban az igazságban, amit megértenek, abban a szeretetben, amit átéreznek, és abban az engedelmisségben, amit az isteni törvény betartásával önmaguk hibázó és bűnre hajló természetével szemben érvényre juttatnak.

Mert ez az élet célja. Ilyen egyszerű, ilyen egyenes, ilyen mindenki által megjárható, és mindenkit a győzelemhez juttató a megtérés útja. Így születik meg az új ember, az Isten gyermeke, az örök élet jogos tulajdonosa.

Természetesen ezt tanulni és gyakorolni kell, amíg húsává és vérévé válik a földi embernek. És akkor mind az emberek világának, mind a szellemvilágnak értékes polgáraivá válnak a jóra törekvő, igaz emberek. Ehhez a nagy küzdelemhez az Úr kifogyhatatlan kegyelme és segítsége járul hozzá a kérő és imádkozó emberi lelkekhez. Mert *nincsen elhagyva a hívő és imádkozó ember*. Az Úr vele van a szenvedő emberekkel, segíti, gyámolítja a jóban és igazban mindvégig. Az ilyeneknek bűnei megbocsáttatnak és letakartatnak, hogy előre haladhassanak.

Azért te is legyél bizalommal, mert az Úr veled van.

Isten veled.

NAGY TÉTEK FOROGNAK KOCKÁN(*)

Névtelen Szellem 1954. szeptember 16-án

Eljön az igazságok közzétételének ideje is - Amiért most a játék folyik: az örökélet üdvössége, avagy a kárhozata! - A helyes felismerés hordereje - Az élet: kincsek tárháza az utolsó szívdobbanásig - A gondolat teremtő erő - A szabadakarat: drága ajándék - Miben áll a „rossz” feldolgozása? - Az imádság nagy ereje - Isten egyszülött Fia megszentelt teste megdicsőült és meggyőzte vele a világot - Az embernek küzdenie kell - Játzsma több, mint életre/halálra - A szellemi igazságok kijelentésének, nagy szerepének nagy és fontos munkájához munkásokat keres az Úr

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében gyermekem. Tudom, hogy nehéz az életnek ezer akadályokkal teleszórt útján járni, még akkor is, ha a lélek hite által bizonyosságban tudja magát az Úr kegyelmében, de mivel nem láthatja az elkövetkezendőket, és nincs módjában, hogy védekezessen ellene, a félelem úrrá lesz lelkén és menekülni szeretne előle. Mert még nem volt itt az idő, és azok az események, melyektől te félsz, nem fognak a te életedben bekövetkezni. Éppen, mert hogy azt a sok rosszat, végigszenvedted, a jobbat, az enyhébbet könnyebben fogod elviselni, amíg az Úr akaratát teljesezésbe vihetjük. Az Úrnak célja és akarata van a te életteddel, azért adta a meghosszabbítást annak idején, mert magadra vállaltad a szellemi munkában való részt. - Éppen most állítottam, hogy célja van a te életteddel.

A gonosz éppen ezért támad olyan erősen, mert tudja azt, hogy nagy hézagokat vágunk az ő gondosan körülhatárolt területein azokkal az igazságokkal, melyeket ugyan most nem lehet közzétenni, de amikor eljön ennek is az ideje, akkor nagy gondolkodók fognak eltűnődni azokon. A sátáni elvben dolgozók nem gondolkoznak, mert az önzésen keresztül olcsóért eladják lelküket és testüket, de akik már bent vannak a lélek börtönében, azok már szeretnének kiszabadulni. Most még az egyszer kiszabadulnak, most még az egyszer rájuk süt a szabadság napja, de ha a következő fordulónál még mindig az anyaghoz való nagy ragaszkodás uralkodik lelkükben, akkor már letűnik a kegyelem napja a részükre.

Nagy próbák folynak most gyermekem.

Nagy tétek forognak kockán. Az örökélet üdvössége, vagy kárhazata az, amiért folyik a játék. Mert játék ez, egy nagy színjátás, melyben a Gondviselés Angyalai osztják ki a szerepeket azoknak a lelkeknek, akik már elbuktak fent is, lent is, de még mindig nem tudott a lelkük mélyéig hatolni az az igazság, mely őket bukásukban feltartóztathatná. Mert elbukhat a lélek a királyi bíborban és koldusrongyokban egyformán, ha nincs, ami az emberi állapotában egyensúlyban tartsa. *Ez a nagy titka az emberi életnek, hogy felismerje a lélek, mikor, mit és hogyan cselekedjen, hogy azzal se magának, se másnak ne ártson,* mert minden ártás visszatér oda, ahonnan elindult. Mert nem tudja az ember micsoda hatalmat hordoz az étellel magában, micsoda teremtő erők birtokosa, és mivel nem tudja hogy mi felett rendelkezik, így értékelni sem tudja az életet. *Az élet nagy kincs, nagy lehetőségek és eshetőségek tárházának ajtaja nyílik meg minden testbe öltözött lélek előtt, és ez tart egészen az utolsó szívdobbanásig.* Az emberi lélek úgy él a gondolatok, eszmék, érzések, vágyak és megvalósulások hullámzásaiban, mint a vízínövények a tavakban, vagy a tengerben. Körülötte él, mozog az az elem, mely létének alapját képezi, de a növény nem bír róla tudomással, mert az részére annyira természetes és létével annyira egy, hogy el sem lehetne választani egymástól. És mégis, ha elkövetkezik az, hogy valamiképpen vagy a növény tépődik ki, vagy a víz távolodik el róla, elkövetkezik a halál, az élet megszakadása. A gondolatok, érzések, eszmék, vágyak tengerében élő emberi lélek a körülötte hullámzó élet-erőkből kénytelen magába felszívni valamit, hogy az életet - ezeknek a benne okozott hatása nyomán - folytathassa, feldolgozott cselekedetökké alakítsa át. És azok a cselekedetek ismét más lelkekben hatásokat váltanak ki, és tovább, mindig tovább gördülve, hogy újabb és újabb eredményeket hozzanak létre. *A gondolat teremtő erő!*

De jaj, ha ezek a gondolatok nem boldogító, nem enyhítő, békét, nem előre segítő, hanem szenvedést, fájdalmat, az életet nehezítő ütközéseket, és a jó terjeszkedése elé akadályokat okozó helyzeteket és állapotokat teremtenek. Az élet fejlődési útját eltorlaszolja a gonosz céltudatos létesítményei, melyek feltorlódnak, és a

friss, tiszta teremőerők útjába állnak, hogy azok ne érvényesülhessenek. *Itt a földi világban a szabadakarat drága ajándékának birtokában az emberi lélek választhat a jó és rossz között. Ez a választási lehetőség az a nagy kincs, ami fel a mennybe emelheti, vagy a kárhozat poklába sújthatja le a lelket, ha szabadakaratát nem a jóra, hanem a rosszra használja fel.* Tehát az élet nagy felelősség is egyben, mert minden léleknek el kell számolni cselekedeteiről, vagyis azokról a további hatásokról, melyeket magában jól, vagy rosszul feldolgozott, és tovább gördítette a történesek lavinájában. Ez az elszámolás annyit jelent, hogy át kell tekinteni azokat a hatásokat, melyeket okozott, s ha valahol fennakadt a jó és igaz terjedése az ember hibájából, akkor újra le kell merülni a tévedések és bűnök megsűrűsödött torlódásaiba, és fel kell dolgozni, fel kell részleteire bontani, hogy feldolgozva a rossz eredmények helyett jó és igaz hatásokat váltson ki a lélek maga körül.

A rossz feldolgozása abban áll, hogy elszenvadni a rosszat, és helyébe jót adni, mert a békén elszenvedett rossz hatások nyomán enyhület, megbékélés és a jónak terjeszkedéséhez való alap létesül az isteni kegyelem folytán, melyre tovább lehet építeni.

Ez az emberi élet szabad választásának az Istentől adott nagy, - mindenek felett való értékű - ajándéka. Teremt új lehetőségeket, új életet, amikor elhagyja a bűn útját, és felveszi a bűnre hajló természetével a harcot. Megkezdí ezzel a rossz alapjainak lebontását, és egyben építi az igaz jó alapjait a saját lelkében. Aminek következtében az a gondolati és érzelmi áramlat, amely addig nyitott ajtót talált a tévelygések és bűnök részére, már alig-alig tud befolyjni a gondolatok és rezgések világába, mert a tiszta és igaz felé törekvő érzések töltik be a lélekben azt a helyet. Az egyéniség önmagában nagyon kicsi és nagyon gyenge az ilyen hatalmas és nagy munkához, még csak el sem kezdheti, mert a megtévesztés szelleme erősen hatalmában tartja azokat az erőket, melyekkel a „világ” országútján járókat tereli, hajtja végzetük felé. *Csak az imádságnak nagy ereje tudja eltéríteni azokat az erőszakos ráhatásokat, melyek a jó és igaz felé hajló, megtérni akaró lelkek elé sokszor elháríthatatlan akadályokat állítanak.* Az ember önmagában - minden vágyával és akaratával - semmi és senki ahhoz,

hogy harcot kezdhessen ezzel a hatalommal, a „világ” fejedelmével, a megtévesztettek lelkéből egymás felé irányított gonosz áramlattal, mely mindenféle bűnök áramlataival telítve nyomul előre, és fertőzi az emberi lelkeket tovább.

De az Isten egyszülött Fia, a mi Urunk, Aki felvette a bűnök menedékét, az emberi testet, megtisztította azt, és megszentelte a halálának adott áldozattal. Ez a megszentelt test megdicsőült, és meggyőzte vele a „világ” hatalmasát, uralmat vett felette, ezzel megnyitotta a mennyet azok számára is, akik Őt követik. Az ember az Ő útján járva, az Ő igazságát követve, az Ő parancsolatait megtartva, Neki engedelmeskedve kiemelkedhet a bűnök áramlásából, és nem tapad hozzá semmi, ami lehúzhatná. Az embernek is küzdenie kell, mert a gonosz támad, de győzelmet nem vehet felette. Amint a gonosz ereje gyengül, siet szabadulni, mert az isteni erők feloldják és megsemmisítik.

Ez már folyik erősen, de persze az anyagi hatások sem maradnak el. De akik bármilyen súlyos megpróbáltatást szenvednek is, azért el nem vesznek, mert a kegyelem megkeresi és megtalálja őket. *Azért ez a nagy játék több, mint élet-halálra megy,* mert a gonosz követői mind az életben, mind a halálban vesztesek lesznek. De az Úr nem dob el magától senkit, aki segítségül hívja Őt. ***Az embernek a korszak végére hagyott megtérésében nagy szerepe lesz a szellemi igazságok kijelentésének, és ez az a nagy és fontos munka, amelyhez munkásokat keres az Úr.*** Ennek a munkának a szenvedő hőseként te is nagy szerepet töltesz be, azért támad az ellentét, de amit Isten elvégzett, azt a sátán meg nem változtathatja. Emeld fel a fejed, és tekints előre. Az idő múlik, az ellenség törik, mert a múlandóban minden lejárja magát, a jónak és a rossznak is elmúlik a szerepe. A jóban jól eljátszott szerep után a jó jutalma érdem szerint és a kegyelem ajándékéval megtoldva lesz. A rosszul lejátszott szerep után a „jutalom” csak az érdem szerint adódik. A rossz szerepét sem hagyja fizetetlenül az igazság törvénye, ki miben foglalatoskodott, attól kapja a bért. A gonosz csak gonosszal fizet, mert jóval nem rendelkezik. Az Istennek adjunk dicsőséget és hálaadással magasztaljuk Őt, hogy a világosság ajándékát adta nekünk idejében, és megóvott az eltévelyedéstől.

Azt hiszem megértetted, mit akartam ezzel mondani.
Isten veletek.

AZ IGAZSÁG LELKE(*)

Névtelen Szellem 1954. október 7-én

A kiharcolt cél és eredményeinek nagy kérdése - A hit, ami áldozatot tud hozni - A szeretet: igazság, az igazság: a legteljesebb szeretet - Mikor kedves, szép és szeretetreméltó az emberi lélek?

Már itt vagyok és várlak az Úr Jézus nevében gyermekem. Nem, ezt nem okozhatta volna, mert bár te sok fájdalmakon mentél keresztül, de veled volt az Isten kegyelme, aki téged bár - mint a holdkórost az ő külön természete - veszedelmes helyzeteken vezetett keresztül, de megóvott a leeséstől, mert nem tudtad, hogy milyen mélységek terülnek el lábaid alatt.

Az ember sohasem tudja azt, hogy milyen magasságok felett milyen mélységek vannak, mert ha tudná azt, nem volna sem ereje, sem bátorsága ahhoz, hogy azokat megjárja, amelynek csak a napsugaras csúcsait látja. És ezek a magasságok vonzzák sokszor ellenállhatatlan erővel felfelé, mert még nem ismeri azokat az akadályokat, amelyeket le kell győznie és az útból el kell távolítani, hogy lábainak helyet tudjon biztosítani, mielőtt egyensúlyt veszítve a mélységbe zuhanna. Mert bármilyen kívánatosnak látszanak azok az eredmények, melyek a kiharcolt célhoz érésnél várnak a lélekre, mégis, amikor már rálépett az útra, ott az első akadályoknál minden lélek megtorpan. Mert minden léleknek van nemcsak egy, hanem több sebezhető pontja, amelyen keresztül az ellentét támadja, amíg csak vagy le nem győzte. Vagy az ember áldozatul adja önmaga egyéni életét azért, hogy azt a nagyobb és igazabb célt elérhesse, amelyet életénél drágábbnak és kívánatosabbnak tartott.

Mindenkinek valamit oda kell adni önmagából, az életéből az áldozati oltárra, hogy a mulandóból az örökkévalóba átmenthesse. *Tehát azt, amit szeret, amit értéknek tart, amit az élet neki adhat, amit úgy érzi, hogy lelkének kedves, azt adja oda, hogy az az áldozat felemelje a csúcsra, szellemi vágyódásainak magaslatára.*

Hogy ott egy új világot megismerve, mindent megtaláljon, amiről lemondott, amit odaadott szívesen azért, mert elhitte, hogy Istenben, Istennél mindent és mindenkit megtalál, akihez tiszta, igaz érzéssel vonzódott. Ez az a „hit”, ami cselekedeteket tud felmutatni, ami áldozatokat tud hozni, a megismert isteni jóért és igazért. Ha már áldozatot tud hozni a lélek, akkor már szereti is azt az igazságot, mert hisz benne. Ha hisz benne, akkor már nemcsak szereti és vágyja az ebben való tevékenységet, hanem reméli is annak a valóságban való kiteljesedését, győzelmét.

Tehát pozitív értéket jelent a részére már akkor is, amikor még csak a lelki szemeivel tekinthet bele ezekben a lehetőségekbe. Ezek már vannak - mint bizonyságok - a részére, mert az isteni megvilágosodás ezzel már megajándékozta az ember lelkét. Az Isten Szentlelke megvilágosította azokat a „miérteket”, melyekkel a szenvedő emberlélek színültig meg van töltve földi életében, amíg a teljes hithez el nem jutott. *A teljes hithez csak az igazság megismerése és a szeretetből való áldozat útján juthat el az ember. A szeretet és az igazság addig mint két egymásnak ellentmondó hatalom, úgy van az ember értelmében egymástól elkülönítve.* Az egyiket óhajtja, a másiktól fél, mert bűneinek tudatában érzi, hogy az igazsággal szemben elkövetett cselekedetei csak rossz következményeket hozhatnak részére. De reménysége a szeretet mindent megoldó és jóvá alakító tevékenységében bizalmat kelt a lélekben. Magához vonzza, és messzemenő ígéretekkel új utak felé tereli, új lehetőségeket teremt, melyekben új, sikeres próbálkozások után talán egy-két lépéssel előbbre juthat a lélek az „igazság” felé, hogy azt megismerve, az élet legfontosabb alapvető feltételéhez érkezzen el. Ahonnan már nincs kitérés, vagy eltérés, mert ebben a felismerésben már benne van a kezdet és a vég, benne van a múlandó, és egyben az örökkévalóság törvényének kulcsa. *A szeretet is igazság, és az igazság a legteljesebb szeretet, mely örök szépséggel ragyogja be a szeretet minden formában való megjelenését.*

A szeretet változó köntösökben jelenik meg. Hol így, hol úgy hevíti fel a lélekben azokat a vágyakat és törekvéseket, melyekkel egy-egy hézagot kell betölteni, egy elmulasztott kötelességet kell helyrehozni, ahol egy nagy, halálos sebet ütött a lélek, azt kell

meggyógyítania. Vagy valaha, valamikor egy fejlődésnek indult hitet és reményt ölt csalódást okozott az a boldogságot kereső, de azt egy földi életében soha el nem érő lélek vágya, hogy megtalálja lelkében azt a pontot, ahová boldogtalanságának gyökerei nyúlnak le. Az igazság aranysugarai bearanyozzák azt a szeretetérzést, ami egyszerre vezet vissza a múltba, de előre is, és fényesen megvilágítja az utat felfelé a magasba.

Az igazságnak fénylenie és ragyognia kell, hogy a szeretet is el ne tévedjen. Az igazság szép és ragyogó minden megnyilatkozásában, amíg az emberi lélekben a jóra való törekvéseket, és ha botladozó, - de tudatlanságból származó tévedésekkel tarkított hibás, de jónak hitt - cselekedeteket mutat is az igazság tükre, amikor a lélek abban a fénylő sugárözönében megjelenik.

Az emberi lelket minden hibájával és tévedésével együtt szépnek, kedvesnek és szeretetre méltónak mutatja meg, *ha igazságra törekvés és szeretet van benne.*

Az „igazság lelke” nevel, oktat, erősít, bátorít, és a boldogságnak bizonyos előízével, az élő hittel és hervadhatatlan reménységgel hatja át az embert, és különös képességekkel ruházza fel, hogy az előtte álló vándorúton el ne fáradjon, hanem mindig friss és buzgó hittel és rendíthetetlen bizalommal Istenben kezdjen minden jóra való munkájához.

Ez az ajándék az, ami gazdaggá teszi az ember életét, és minden szenvedései közepette is bizonyos boldogságot érez. A magasba lép fel, mert lelki szemeivel mindenek felett szépnek és kívánatosnak látja a magasban reá váró életet, és vállalja a nehéz utat, de minden lépésnél ingadozó, omladozó talajt talál, mert az igazságnak összetartó ereje hiányzik. Ezt az omladozó utat a bűnök minden fajtája tölti meg. Hol kígyókkal, hol skorpiókkal, hol harapós ebekkel, farkasokkal és egyéb ragadozó fenevadakkal vannak ezek a mélyedések benépesítve. Ezek lesben állnak, hogy a felfelé törekvő emberlelkeket áldozatul ejtsék. De ti ne féljete! Az Úr veletek van, és veletek lesz, amíg az Ő útján haladtok. Tekintsetek fel, és akkor, ha hisztek Őbenne, nem estek le a nehezen járható mélységek felett vezető útról, mert látni fogjátok, hová kell lépni, hol biztosabb a talaj, hisz utánatok úgy is beomlik ismét az a lépésnyom, és maga alá temeti azokat a ragadozókat,

amelyek ott meghúzódtak. - Azért te se nézzél vissza arra az útra, amit elhagytál, mert fancsargó kígyók és üvöltő farkasok néznek odúikból utánad, de nem árthatnak, mert könnyű lépted nyomában nem követhetnek. Te fennmaradsz, ők lent várják azt az estét, amikor már nem tudnak tájékozódni. Azért bízzál az Úrban, Ő hazavezet a veszélyes úton a mélység felett is, mert ismer téged, te is ismered Őt. Hallod a szavát, és látod az ő igazságának fényét, mellyel megvilágítja utadat.

Én is veled vagyok, és mind, akik szeretnek és várnak haza, csak még egyet-mást eligazítunk, és a jól végzett munka után édes lesz a nyugalom. Erről majd máskor beszélünk. Ezt is meg tudod már nemsokára, és nagyon hálás leszel érte az Istennek. Majd legközelebb többet mondok. Most Isten áldását kérve reád elmegyek, de azért veletek vagyok, és ismét közeledünk nemcsak érzésben, hanem emberi közelségben is.

Isten veletek.

AZ ÉLETET ISTEN TÖRVÉNYE SZERINT KELL ÉLNI(*)

Névtelen Szellem 1954. október 11-én

A belső összhang fontossága - Az alkotás nagyszerűsége boldog meglegedettség forrása a szellem részére - A törvényen kívül élők elégedetlensége és türelmetlensége - Az emberré lett szellem nagy elhivatottsága: tanulni és tanítani - Mindenki cselekedhet jót anyagi javak nélkül is - Az igaz jó ismeretének megszerzése - Akiket meg lehet menteni - Az Úr Jézus élete, halála, igazsága, szeretete, tanítása az igaz út

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében gyermekem. Tudom és mindenki tudja, aki az ilyen és ehhez hasonló életeken és átéléseken túljutott. Az emberi lélek is éppen olyan hasonló egymáshoz, mint az emberi test. Ugyanúgy érez, és ugyanazon az érzés-skálán megy át az egyik, mint a másik, - csak az egyik alaptermészete lassúbb, a másiké hirtelen robbanó. Azok a különböző bűnre hajlások nem a természetnek a magával hozott sajátosságai, hanem a szellemi énben feltorlódott, homályos foltok, amelyeket igen

nehéz ismét fénylővé és áttekinthetővé tenni. A lélek ennek a kifejező formája csak, amely bizonyos kiszögélő pontokon újra és újra ütközéseket szenved, hogy a lélek érzéseinek minden része lesimuljon és letisztuljon, hogy a szellem a maga értelmi és érzelmi határain belül összhangzatos egészet képezzen. *Ez a belső összhang* azután már a külső világgal és a teremtett mindenséggel is egybefolyó egészet igyekszik létrehozni. Ez teszi alkalmassá a szellemet arra a munkára, mellyel sorsa és rendeltetése összefügg. Ez hozza létre a különböző világokat, a szférákat, melyeknek örökös polgáraivá válhatnak, ha megértik és átérzik velük és általuk az isteni tervet és akaratot. Ebben dolgozik mindenki a maga megszerzett tudása és képessége szerint. Az alkotás nagyszerűsége, határtalan nagy örömök és boldog megelégedettség forrását jelenti a haladni kívánó szellem részére, melyet életcélul tűz maga elé minden lélek, aki az isteni nagy törvényben él.

A törvényen kívül élők is érzik ezeknek az eredményeknek a hiányát, és szegényes életükkel folytonos elégedetlenség és bizonyos türelmetlenség jár együtt. Nem tudnak megnyugodni szegényes sorsukban, és mivel a lélek természetében *a cselekvési vágy hatalmas, domináló erőt képvisel*, így ők is cselekszenek. Mivel a cselekvés mikéntjét nem tudják és nem akarják elfogadni, így csak romlandót és újabb ütközést okozó eredményt érnek el minden újabb alkotásukkal, amit létrehoznak. A törvényen kívül élőket a saját tevékenységük által létrehozott „anyagga” vált erők újra való feldolgozása céljából a saját világaikba küldik munkára, ahol - abból az anyagból szabaddá vált fluidok áttelekesített erőiben testeket éltetve - a lélek fokozatának megfelelő megjelenési alakot formálva jelennek meg, mint emberek. (Ez nem azt jelenti, mintha a tetszetős külső okvetlen egy magasabbrendű szellem burkolata volna, ez csak a fajokban való elhelyezkedést, és az abban való munkálkodáshoz alkalmas eszközt jelenti.) Mert minden vállalt munkához szükséges a valamennyire kiképzett összekötő fluidum. Ezeket az összekötő fluidokat cserélgetik, felosztják és ismét egyberakják a testöltéseket vezető hatalmak, hogy ezekben a levetett fantomokban latens pihenő érzés- és gondolatformák már, mint kész terveket alátámasztó, és a kivitelezéshez előkészítő, serkentő erők az emberré lett szellem életében ott álljanak.

- De ugyanúgy ott állhatnak a megrontott erők is, melyek megtisztítás céljából a haladottabb szellem részére, mint munka és feladat van elébe tűzve egy-egy földi életben. Minden a közért, az egységért az összesség előrehaladásáért van így elrendezve. Az erősebb segíti a gyengébbet, a fejlettebb értelmű az elmaradottabbakat kell hogy segítse és oktassa, a jobb és igazabb törvények megismerésére. Ez a lemerülés a harmónia világaiból a zűrzavaros összhangtalan világba, mindig nagy áldozatot jelent, de minden visszhang, ami ennek nyomán támad a szenvedések világában, nagy örömet és boldogságot teremt, mert a szeretet isteni nagy teremtőereje hatja át az egész mindenséget.

Azért az emberré lett szellemek nagy elhívása az egyik részről, hogy tanítson, a másik részről, hogy tanuljon. Tanulja meg azt, hogy hogyan, miképpen cselekedjék az ember, hogy a szenvedések helyett öröm és boldogság legyen cselekedeteinek eredménye. Tanulja meg az áldozatot, a lemondást azokról a dolgokról, melyeket Isten törvényétől kimért sorsa nem adott meg neki. Tanuljon megelégedni azokkal, melyeket végzete adott földi életének útjára. Ha pedig ez a végzet kegyelmes volt hozzá, és gazdagon elárasztotta áldásaival, nyissa meg a szívét az elesettek, a szenvedők sorsának enyhítésére, és ne sajnálja soha, amit látszólag hiába cselekedett valakiért, mert a jótétemény nem veszett el, csak annak a részére, aki azt nem tudta megbecsülni. Mindenki cselekedhet jót vagyon nélkül és anyagi javak nélkül, mert az anyagi javak elmúlnak, felhasználódnak, de a lélek javai, amit a világban bőkezűen elszórt az ember, az túléli az alkalmakat, a földi életet, és a halált. Az, amit az ember igaz jóakarattal tesz, akár a testi, vagy lelki felsegítésére annak, aki, vagy ami arra rászorul: az pozitív érték mindenben keresztül. Mert az nem rombol, hanem épít, az nem a halálnak, a megsemmisülésnek, hanem az életnek dolgozik. Az élet pedig Istené.

De mi a jó, és hogyan cselekedhet jól az ember, amikor a maga javát sem tudja munkálni, mert a bűnös kívánságoktól eltorzult lelkéből már az igaz jónak ismerete is kihalt? Tehát ezt is meg kell tanulni. S hogy az ember megtanulhassa ezeket, végig kell járnia azokat az utakat, melyeket a gonosz tévelygéseinek termé-

keivel telehintett. Végig kell kóstolnia azokat a fájdalmakat, csalódásokat és szenvedéseket, melyeket hibás, elferdült érzelmeivel és téves elgondolásaival a világba behintett. És ezzel megfertőzte a mások gondolatait és érzéseit, melyek nyomán ezek az életben, mint következmények megvalósulhattak. Mivel ezek a következmények vannak, számolni kell velük, és fel kell dolgozni minden zúgolódás és panasz nélkül. A megoldást Isten kezébe kell tenni, mert csak Ő tudja a nehéz terheket leoldani a hozzá forduló lélekről. Az életet Isten törvénye szerint kell élni, hogy a törvényen kívül élők sorsára ne juthasson az emberi lélek. Azok, akik felismerték helyzetük tarthatatlanságát, a bűn következményeinek elhordozhatatlanságát, azok keresik a szabadulás lehetőségeit. Azok tanulni akarnak, hogy az igaz életet hogyan kell élni, vezettetésre vágnak, mert ott állnak a meredély szélén, mely őket elnyeléssel fenyegeti. Azok már érzik, hogy eltévedtek. Őket lehet megmenteni. Ez a megmentés azokra vár, akik már tudják lelkükben az igazságot, hogy az Úr Jézus élete és halála, az Ő igazsága, az Ő szeretete az egész világnak szóló áldozata volt. Az Ő tanítása az az igaz út, mely a bűn következményeinek terhétől feloldoz és erőt ad, hogy a gonosz csábításainak ellene állva igaz és jó cselekedeteivel hinthesse tele az ő környezetét és a körülötte élő világot. Ezeknek az élete minden szenvedések mellett is szép és harmonikus, mert az isteni akarat teljesedik be rajtuk keresztül a világon, és áldásává válnak a világnak, mert a teremtett világnak minden élője érez valami jót, valami enyhületet. Csak a gonosz hajlamú lelkek ellenszenveznek vele, mert a sötétség szellemei nem állják a világosságot, mert akkor az ő gonoszságuk nyilvánvalóvá, láthatóvá lesz.

Azért ne féljete azoktól, még ha üldöznek, akkor sem, mert nem árthatnak. Az Istennek vannak szolgáló lelkei, akik nem engedik a gonoszt végbemenni. Bízatok, és ne féljete, az Isten kezében van az Ő útjain járók sorsa.

Isten veletek.

A MEGTÉRÉSHEZ ILLÓ GYÜMÖLCSÖK AZ EMBER KÜLSŐ ÉLETÉBEN IS MEGISMERHETŐK LEGYE- NEK! (*)

Névtelen Szellem 1954. október 21-én

Nem olyan egyszerű és kicsiny jelentőségű a földi élet - A kornak lezárásához közeledik az élet - Az ember énjének legbelsőbbjében a célt Krisztus igazságának kell viselnie, fel kell mutatni a Krisztusi igazságok szerinti életet - A salakhoz takarítandókat a világtest kiveti magából - Hit nélkül nincs remény; remény nélkül nincs cselekvőképesség, enélkül pedig nincs áldozatra lelkesítő erő: az pedig szükséges minden nemes munkához - Minden bűn, ami nem a szeretet és igazság szerint történik - Nagy és szép ígéretet hagyott itt az Úr az Őt követőknek

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Igen, ez nagyon szép és nagyon helyes, hogy erről az oldaláról fogtad meg ezt a dolgot, mert valóban az Úr kegyelmétől várhat az ilyenfajta ember minden jót és minden enyhületet, de ezekről én még beszélgetni fogok veled. Nem most, mert ma már rövid az idő ehhez, mert ennek lesz még egy nagy erkölcsi haszna is, amikor eljön ennek az ideje, hogy felfedhessem neked a te egész életed nagy feladatát.

Igazad van, az ember nem tudhat semmit, amíg a Földön él, mert nagyon erős léleknek kell lenni annak, aki vagy a félelemtől, vagy az elhivatottság örömétől meg nem tántorodik. A félelmek hatalmas kitérítő erőket sugároznak a földi ember lelkébe, mert az élet maga is bizonyos küzdelemmel jár. Az anyaggal folytatott nagy harcban az erők nagy mennyiségét égeti el az a súrlódás, ami ember és ember között, valamint az elemek között, a folyamatos megújulásban megy véghez. Mert mind a testek, mind a testeket éltető erők, és az ezt körülvevő természeti erők folytonos, átalakító mozgásban vannak. Ezeket a mozgásokat a gyorsabb lelki erők kormányozzák, melyeket a központi szellemi irányítások vezetnek. Nem olyan egyszerű és kicsiny jelentőségű a földi élet, mint azt a felületes földi emberek elképzelik - vagy el sem kép-

zelik -, mert ha egyáltalán a legkevesebbet gondolkoznának felette, nem tudna a sátán olyan győzelemittasan mosolyogni a lélekhalászat gazdag zsákmánya felett. Pedig nagyon szomorú látvány az az isteni világosságban tájékozódó szellemeknek, amikor látni kell azt a valóságot, amely az emberek világában - minden áldozat ellenére - egy-egy korszak után, mint eredmény, lezáródik.

Ilyen lezáráshoz közeledő korszak végében éltek most gyermekeim. Ilyen nagy számadás fejeződik be nemsokára, és sajnos sokan vannak a kívül maradók között olyanok, akik ismerték elméletben a legtisztább igazságot, a krisztusi tanokat - és a kegyelem asztalánál bőséges áldásokat élveztek -, és mégis nem a felfelé vezető utat választották maguknak, hanem a mélységbe vezető úton haladtak és haladnak, amíg egy fordulónál elvesztik a világosságot és már nem tudják, hogy hová lépnek. - *Az egyházak egy dogmába zárt igazsághoz mereven ragaszkodva - mint egy védőbástya mögött - biztonságban érzik magukat a bűnbocsánat mindent elmosó és megtisztító kegyelmi tényében, és mindvégig erre támaszkodva hirdetik a bűnök bocsánatát, a Krisztus vérében kiengesztelt isteni igazságot. Azonban elfelejtik azt hozzátenni, hogy az embernek megtéréshez illő gyümölcsöket, azaz eredményeket is kell teremnie még földi életében. Fel kell mutatnia a krisztusi igazságok szerinti életet. Az életet magát, az életben magában a krisztusi szellem átformáló erejét, mely nem a beszédben és a külső, úgynevezett fényes „Isten-tisztelet”-ben van, hanem a hívő lélek legbensőbb enjében kell, hogy éljen, és az „embert” olyanná formálja lélekben, hogy az ember külső életében is megismerhető legyen, hogy ki ő, hova tartozik, miféle eszmék vezérlik? Mert minden életnek van egy célja, amit elérni, megvalósítani akar az életében. Ez a cél az, ami értéket ad az egész életének. Ezek azok, amelyek szétválogatják az „élet”-re valókat, vagy a salakhoz takarítandókat - ahhoz a salakhoz, melyet a haladó világtest kivet magából, hogy az életrevalóknak jobb, boldogabb létállapotot biztosíthasson. Ebben a jobb légkörben szabadabb mozgásuk és gazdagabb lehetőségeik legyenek, amelyeket nem kapkodnak el azok az önző és a gonoszságban nagy gyakorlattal rendelkező lelkek, akik terhessé teszik az igazak és a becsületesek*

életét. Megnehezítik a jobb és tisztább eszmék terjedését, mert kívülről ugyan mindent szépnek, jónak és igaznak, sokat ígérőnek mutatnak, de megvalósulásban csalódás kaszálja le azokat a lelkeket, akik „hittek” valami jobbnak az elkövetkezésében. A csalódás a legerősebb bódítószere a sátánnak, mert akkor elernyed a lélek, és nem tud, nem mer semmiben sem hinni, nehogy újra a keserű csalódásban merüljön el, és hiábavalóvá váljon reménykedése. Mert *hit nélkül nincs reménység. Reménység nélkül nincs cselekvőkészség. Cselekvőkészség nélkül nincs áldozathozatalra lelkesítő erő. Pedig minden nemes munkához szükséges az örömmel hozott áldozat*, mert ez az a mozgató erő, ami képes szembe szállni a gonosz csábításával és leküzdeni a vágyat, ami a test önző érdekein keresztül oly szépnek, igazságosnak és jogosnak tünteti fel a „bűnt”: az Isten törvényéből való kilépést.

Mert bűn minden, ami nem az igazság és szeretet törvénye szerint történik. Az igazság törvénye a bűnök világában merev, kemény, szigorú és hajthatatlan. Aki, vagy ami ezzel ellenkezik: önmagán tapasztalja meg annak fájdalmas hatását, mert nem lehet a valóság ellen semmit sem cselekedni, hogy ott folytonossági hiány ne támadna. Ezt a folytonossági hiányt a hazugsággal igyekszik pótolni a tévelygő lélek, mert nem tudja azt, hogy önmaga fejlődését, tökéletesedését nem végeztetheti el mással. Gondolkozik, rászokdik, hogyan pótolhatja az önmaga elmulasztott kötelességét létének törvényében valakivel, vagy valami mással, mert minden lépésénél, amit előre akar tenni ilyen be nem töltött hézaggal, ilyen tökéletlenséggel találkozik, ami a hozzá hasonló lelkű ember cselekedeteiből, elveiből és ennek eredményeiből áll elő. A tökéletlenül sikerült eredmények zavarják az ember összhangra és békés előrehaladásra beállított lelki vágyait és törekvéseit. Bosszankodik azon, hogy az a másik ember nem segíti őt az ő céljai elérésében, hanem az szintén a saját akarata és vágyai szerint igyekszik cselekedni. Itt van a külön igazság összeütközése, a harag, a bosszú, az ellenségeskedés. Amíg az emberi lélek eljut odáig, hogy a másik lélek éppen úgy hozzátartozó része az életnek és az élete boldogságának, mint önmaga, addig sokat tévelyeg és sokat szenved, mert csak ezen a szenvedésen keresztül tudja megtalálni a kiengesztelődő, végső igazságot; a szeretet igazságát.

Aki ezt lelkében átérzi, és ő maga nem vétkezik ellene, hanem igyekszik a saját lelkében megértett és természetévé vált szeretet igazságával azokat a folytonossági hiányokat kipótolni - tehát tud áldozatot hozni, le tud mondani a test önző igazságáról - az nem ütközik össze az isteni törvénnyel.

Ezzel nem azt mondtam, hogy az önzésükben elvakult emberek közelségében nem kell szenvedniük, de ez a szenvedés már áldozathozatal. Tisztító munka, átalakító, világformáló, új fundamentumokra építő, új eget és új Földet szülő fájdalom, melynek pihenést nyújtó kihagyásaiban az új világ napsugaras, boldogító közelségét érzi a Föld lakója. Ez a közelség már érezhető azoknak lelkében, akikben visszhangzanak az Úr szavai, Aki előre ment és maga után nyitva hagyta a menny kapuit, hogy azokat magához vonzza, akik az „Ő beszédjének hittek”, és úgy élték le a földi életet, hogy nem háborgatták meg az igazság törvényét, nem cselekedtek gonoszt. Azok nem csalódnak meg reménységükben, és nem vonja őket felelősségre az igazság törvénye. Mert azoknak tévedéseit - még életük folyamán - jó irányba tereli az isteni kegyelem, engesztelően lehajol hozzájuk, és kivezeti őket a bűnök világából. Nagy és szép ígéretet hagyott itt az Úr az Őt követőknek, és Ő betartja ígéretét. Amiért magasztaló hálaéneket zeng, dicsőítet és dicsőséget adva a megváltottak boldog serege. Most Isten kegyelmébe ajánlva téged, én is elbúcsúzom tőled. Pihenj és készülj valamire, ami jó lesz. Isten veled.

KERESSÉTEK AZ ISTEN ORSZÁGÁT ÉS ANNAK IGAZSÁGÁT! (*)

Névtelen Szellem 1954. október 25-én

A szellem egyéniségének értékét a tudatossá vált ismeret adja meg - A szellemmé lett ember megpróbáltatása: emlékei, amelyeknek át kell változniuk bizonyos bölcsességgé - A lélek érzékeny szerveinek meg kell gyógyulniuk; a szellemi életben is vannak gyógyuló helyek, gyógyító szférák - A kötött öntudatú, „kibontatlan” szellemek - A „tisztá” számításról - A történések könyve és a kö-

vetkezmények a természettörvény szerint - A tudatlanság a gonoszság talaja - Krisztus igazsága: a belső valóság megismerése - Keressétek az Isten Országát és az Ő igazságát: a többi megadatik nektek! - Egyedül csak Isten igazságának legyen helye az emberi szívekben

Már itt vagyok gyermekeim az Úr Jézus nevében, akit imádunk és kérünk minduntalan mi is, hogy erősen tartson az ő kezében, mert a mi világunkban is vannak borulatok, melyek elfedik a szellem előtt azt a messze való látást, ami a nagy cél, a nagy gondolat és az Istennek öröktől fogva való terve, akarata mifelőlünk, teremtettek felől. Vannak nagy távlatok tekintetünk előtt, de nem mindig látjuk tisztán mi sem azt, ha a mi kicsinységünkbe tekintünk bele, és ez a kicsinység is mérhetetlen nagyságnak látszik ilyenkor, mert a mi egyéniségünkön szűrődik át. A mi egyéniségünk is telve van rejtelmes, még ismeretlen valóságokkal, melyeket meg kell ismerni, ki kell kutatni és át kell minősíteni azzal a világszággal, melyet Istentől, mint tudatos ismeretet nyertünk. *Ez a tudatossá vált ismeret adja meg a mi egyéniségünk értékét*, ez szabja meg munkakörünket, ez irányítja cselekedeteinket, ez adja meg felelősségünket is, addig a fokig, amíg ez terjed. A felelősség annyit jelent ebben az esetben, hogy az isteni törvény szabja meg azokat a határokat, ameddig terjeszkedhet ható és cselekvő képességünk. Azokon a határokon belül minden jó és természetes, de ha ezeken túl „akarunk” menni, már külön gondot és bizonytalanságot találunk, és ez nem sima haladást és előrejutást jelent, hanem próbát, ami bizony erőmennyiséget emészt fel. A szellemmé lett embereknek a Föld vonzókörébe jutva mindig bizonyos megpróbáltatást jelent, ha elhagyott földi életük emlékeihez visszatérnek. Mert a lélek természetében elrendeződnek ezek az emlékek, és sokszor, mint az edényben leülepedett alsóbbrendű anyagok úgy rakódnak le a lélekben is ezek a fájdalmas, izgalmakat okozó, megtörtént, átszenvedett események emlékei. Felül - mint ezekből kioldódott következtetések - ott vannak azok a megbékélt és átszűrődött megállapítások, melyek bizonyos bölcsességgé alakulnak majd át, de amíg idáig eljut a lélek, addig azoknak az em-

lékeknek át kell változni. Meg kell pihenni a lélek érzékeny szerveinek, hogy meggyógyulhasson. A sebek behegedjenek, hogy érzékenységet elveszítsék. Ez a folyamat az, amit az emberek is kórházakban töltenek, megkímélve a veszélyeztettség lehetőségeitől. Azért a szellemi életben is vannak mindenhol ilyen vigasztalódó, gyógyuló helyek és állapotok, ahol minden kicsit is haladó lélek otthont talál - egészen a gyógyulás befejezéséig. Mert mindenkinek meg kell gyógyulni, mindenkinek el kell felejteni azt, ami fájt, és el kell felejteni aggodalmait, félelmeit, ha azok nem az egyéni lélek bűneiből, tévelygéseiből eredtek. Ezeket is megpróbálják bekötözni és megvizsgálni a fájdalmas panaszokat. De ha az egyén ragaszkodik bűneihez, nem tudja senki meggyógyítani. Azért vannak sokszor tévelygéseikbe beleragadt szenvedő lelkek az üléseken a földi emberek elé állítva, hogy a földi ember lássa meg ezeket az állapotokat, és tanuljon belőlük. Másrészt pedig az ő megismerése és hite alapján próbálkozzon a szellemnek a lelkében rokonszenvet és bizalmat ébreszteni, hogy az is lásson a még testben élők között is olyanokat, akik hitük szerint igyekeznek az anyagi élet tudatlanságából kiemelkedve szellemi célokért élni és dolgozni.

Ezek az alsóbbfokú szellemi szférák telve vannak ilyen, önmagukkal meghasonlott, kibontatlan szellemekkel. Azért mondom, hogy kibontatlanok, mert legtöbbje azt sem tudja, miféle állapotban van, tehát az öntudata kötött. Egy gondolat forog körül, egy cél nélkül való ide-oda cikázása a gondolatoknak, mert nem szokta meg a lélek emberi állapotában az isteni törvényekkel, az élet céljával való foglalkozást. Ez a szomorú állapot remény nélkül folytatódik sokszor életről-életre, mert nem képes magától senki felemelkedni, ha nincs mellette valaki, aki a maga világosabb látásával oly célok felé irányítaná tekintetét, melyet ha meglát és megszeret, már indul is, hogy azt elérhesse. A gyógyító szférák szolgálatot vállaló szellemei boldogító eredmények gazdag birtokosává válnak. De azok a szellemek, akik a testöltés nehéz szolgálatát vállalják, azért, hogy embereket - vagyis a kötöttségükből részben, vagy egészen felszabadított tévelygő szellemeiket - a Földön az Isten útjára vezessenek: azok hihetetlen nagy szellemi gazdagsággal térnek meg szellemi hazájukba. Eltaláltad

gyermekem. Igen, neked és mindazoknak meg akarom világítani ezt a munkát és ennek a munkának a szépségét, melynek itt, ezen a világon - a test világában - úgy látszik semmi értelme nincs, mert a gonoszban alámerült lelkek nem látnak tovább, mint az ő saját testük és testi érdekeik. Így mindent, ami ebben őket akadályozza, azt a maguk gonosz erőivel és lehetőségeivel legyúrni igyekeznek. A szabad akaratuk birtokában egy ideig meg is tehetik, de eljön egy idő, amikor a magukkal hozott eshetőségeik kifognak, és akkor minden igyekezetük kárba vész, mert már nem uralhatják tovább az eseményeket, mert amennyit a mérleg egyik serpenyőjébe beleraktak gonoszságot, a másik serpenyőt azzal a magasba emelték, és a gonosz alul marad. Nem árthat tovább annak, aki a gonoszt nem viszonzta. Ez a tiszta számítás.

A gonosz hajlamú ember csak gonosz marad, amíg meg nem tér, de amíg ez elkövetkezik, addig az erők körforognak, és viszik magukkal azokat az eshetőségeket és lehetőségeket, melyek nem jönnek többé soha vissza senki részére sem. Viszik magukkal a történések könyvében azokat a teleírt lapokat, melyeknek másolatait a természet-törvény írja meg azokkal a következményekkel, melyeket el kell olvasni, ezeken gondolkozni, és mellette cselekedni is kell, mert az élet sürgeti a maga követelésének a behajtását. Nem tud olyan könnyen a gonosz sem a maga adósságai alól kimenekülni még akkor sem, ha úgy látszik, mintha a szerencse kedvezne neki. Különösen nem az ilyen zajló események között. De aki az isteni törvényben él, és abban munkálkodik, annak a kegyelem biztosítja azokat a lehetőségeket, melyekben biztonságot találhat. A te részedre ez már kívül esik mindenben, de nem is ez a fontos neked, a te részedre más lesz a fontos, ami ezután következik. Mert már az események beleszólnak a ti életetekbe is, és egy kis rázkódás után már egyenesbe jutsz te is és mindazok, akik veled együtt kitartottak az igazság mellett. Most még nem egészen időszerű ez a gondolatod, de azután, ha minden elrendeződik, és te is kipihened a nagy izgalmakat és fáradalmakat, és némi előízét is megkóstolsz annak, ami lesz, akkor majd már beszélünk róla. Lehetséges, mert az jobb és kellemesebb, és az isteni kegyelem ezt így eszközli ki részedre, de ez idő szerint most még ne foglalkozzál vele, mert mint mondom még nem időszerű.

A tudatlanság a gonoszságnak a talaja, mert a tudatlan mindent elhisz, amit a sátáni suttogás a testen keresztül ígér neki. Elhiszi, hogy mindazt, amit óhajt és hajszol elnyerheti, ha letér az egyenes útról, ha nem engedelmeskedik a „törvény”-nek, ha elveszi a másét, ha hazudik, ha kitölti a bosszúját, stb. Elhiszi, és ebben a hitében csalódní kell mindenkinek. Mert ez a tévedések útvesztője, ahonnan senki nem tud kiszabadulni, csak aki ennek a csalódásokba vivő ferde utaknak a korlátait ledöntötte, és bevilágította a mennyei igazság világosságával. Aki a látszat szerinti igazságot erőtlenné tette a maga nagy áldozatával, melyet a tévedésekben veszteglő emberiségért hozott, hogy azokat megmentse a büntől és a bűn következményeitől: a kárhozattól.

Krisztus igazsága nem a látszatos jóra és igazra tanítja az embert, hanem a belső valóság megismerésére, mely újjá teremti a lelket. Hogy az újjá teremtett lélek új életet kezdhesen, új alapokon építhesse fel az új világot, mely már nem a látszatok világa többé, hanem a belső valóság, az isteni igazság kiteljesedése, mind a Földön, mind a szellemi életben. Amíg az ember ezt nem „hiszi”, hogy az isteni igazság az az egyetlen rendíthetetlen alap, amelyre építeni lehet és szükséges, addig folytonos szenvedésekkel teljes földi életek, és csalódásokkal, késői hiábavaló bánatokkal teljes szellemi életek következnek el részére, amíg a világtest elérkezik a nagy fordulóhoz, ahol felesleges terhétől megszabadítja a fejlődés törvénye. Ami abból áll, hogy a nehezen kezelhető, ellenálló egyedeket összetömörítve kiveti magából, hogy hosszú, időtlen időközön keresztül a legalacsonyabb életformákon keresztül egyszer ismét öntudatra ébredve találkozhassanak azzal az igazsággal, amelyet most a fejlődés magas fokán kigúnyolnak, megvetnek és ellene láznak. Éppen azért, mert tudatlanok, az Isten időt és alkalmat ad a megtérésre, a gondolkozásra, hogy a sötétségben a szenvedések, a félelmek és rettegések között keressék az emberek a kivezető utat. Keressék az Isten országát, és annak igazságát, mert ha ezt megtalálták, a többi megadatik nekik, mert minden kívánatos dolog ezzel vele jár. Ezt mindet adni akarja az isteni kegyelem az emberré lett szellemnek, mert aki a szabadakarat birtokában ezt a mindennekfelett való értéket választja földi életé-

ben, az nincs elveszve, mert a halál árnyékában is fénylő viláossággal világít feléje a kegyelem napja. Felsegíti, megmenti, fel emeli, és királyi palástot borít bűnöktől megtépelt lelki ruhájára. De hűséget, hitet, ragaszkodást, engedelmességet és alázatosságot kér mindezért cserébe, hogy megtisztíthassa, meggyógyíthassa és megigazíthassa a megtérő bűnöst, hogy egykor megszentelhesse és megdicsőíthesse.

Nagy, igen nagy dolgok ezek, és a földi ember értelmével alig-alig közelítheti meg odaadó hit nélkül. És ezért az Úr elnézi, megbocsátja az Ő gyenge gyermekeinek fájdalomban, szenvedésekben tett kifakadásaikat. De megenyhülve, megpihelve emelkedjete felül ti is panaszaitok tengerén, és lássátok meg a felkelő reggelt, mely már látóhatárotok előtt a béke szigetét világítja meg. Ez a jövő, melyre a hajótöröttek várnak, hogy biztonságban élhessenek. Az Úr vezeti az övéit a nagy, a szent béke kikötőjébe, ahol minden panasz és minden jaj elhalkul, és a nagy csendben hallik majd az Isten igéje. Tárjátok ki és ürítsétek ki szíveteket, hogy egyedül csak Isten igazságának legyen helye az emberi szívekben. Aki így tesz, az meg lesz mentve a további viharoktól, az védett helyen lesz, amíg az isteni ítélet véghezmegy.

Te pedig elégedjél meg azzal, amit én mondtam, nagy és szent ígéretet hordozol lelkedben, oda térjél meg ismételten, az Úr veled van.

Isten veletek.

MIT NEM AKARSZ MAGADNAK, NE TEDD AZT A MÁSIKNAK! (*)

Névtelen Szellem 1954. november 1-én

Megárt az egyoldalú tudásfölség gyakorlati kiképzés nélkül: a lélek csak a tapasztalati tudással alátámasztott ismeretet képes teljesen megérteni - Az önző, s részben közönyös lelkek: a keresztény emberek nagy többsége szerint: a köz javára tett cselekedet hálátlansággal találkozik - Az ember önmaga alakítja jövőjét, sorsát - Miért kell a szenvedés, a fájdalom? - Akiknek értelmi és érzelmi énjét vonzza a magasabb világok „hangja” - Áldozatok

nélkül nincs megújulás - A minden oldalról át- meg átfúrt és ki- kezdett igazság: a „szellemek” által különböző médiumok útján leadott „igazság” - Az utolsó idők rejtelmes homályában már a szellemek is éppen olyan bizonytalanságban lesznek, mint az emberek

Már itt vagyok végre az Úr Jézus nevében gyermekem. Köszönöm, hogy hűségesen vártál. Nem lesz okod erre a félelemre meg- látod, mert még van rá időd. Nagyon szép, hogy ilyen gondot for- dítasz arra a kötelező ígéretre, ami talán nem is egészen a te ma- gad elé vett munkád lett volna, hiszen ezt én nem szándékoztam a veled végzendő munkámba beiktatni. Ha kedved és lehetőség adódik, én szívesen beleegyezek. Igen ez szándékomban volt, de közben ezt a tárgyat részben már meg is valósítottam azokban az elvontnak látszó, csak a „beavatottak” részére leadott, részben meg az ilyen kis rövid tanításokban, melyek csak úgy adódtak ép- pen alkalmoszerűen. Azok, akik valóban kutatói az igazságoknak, megtalálják a rövid tanításokban is azokat, amelyek a földi ember részére fontosak.

Nagyon szép és üdvös a tanulni vágyás, de sokszor megárt a rövid lélegzetű földi életben, ha bizonyos egyoldalú tudásfelesleg hal- mozódik fel a földi ember lelkében, és hozzá elmarad a gyakorlati kiképzés. Ezt pedig nem bírja áthidalni a lélek semmivel, mert oly nagy tömegével nehezedik rá az ismeret, hogy nem bírja magáévá tenni teljesen, és a sok feldolgozatlan elmélettel nem tud mit kez- deni. *Az emberi lélek csak a tapasztalati tudással alátámasztott ismeretet tudja teljesen magáévá tenni, azt tudja a maga lelkének a tulajdonába felszívni és átdolgozni. Azért van ez már a testölté- sek elrendezésébe úgy beiktatva, hogy a próbák mindjárt levizs- gáztatják a szellemet.* Egyik embernek alig vannak akadályai az életben, és könnyen siklik át más emberek nagy megpróbáltatásai felett, mert még nem érinti a mások fájdalmas küzdése az élettel. Még nem érzi át azokat a nehéz akadályokat, melyek az enyhét- adó lelki-testi megnyugvástól elválasztják a másik embert, és így nem mozdítja meg a kisujját sem, hogy azokat az akadályokat se- gitse az útból elhárítani. Ha segíteni kell valahol, úgy érzi, hogy nem ő rakta az akadályt oda, tehát nem is köteles azt eltávolítani.

Ezek az önmagukat szerető, önző, és részben közönyös emberlelkek, akik kényelmetlennek tartják a legkisebb dolgot is megmástitani a másik érdekében. Azonban nagyon is elvárják, hogy az ő érdekükben mások még áldozatokat is hozzanak. A keresztény emberek nagy többsége ezen a fokozaton van. Kezdje más a javulást, kezdje más az áldozathozatalt, akkor majd ő is beleadja a magáét, mert úgy is hiába, egy lépéssel sem megy előre a világ sora, minek fáradjon, úgy is hálátlanság az eredmény. Ebben sajnos igazuk van az önzőknek, hogy hálátlansággal találkozik a Földön mindenki, bármit cselekedett a köz javára. De éppen ezért kell, hogy azt a tespedő gondolkozást felváltsa egy jobb, egy igazabb, az igazság benső értékének mélyebb megismerése, hogy felrázza a tespedő közönyből, és tettekre serkentse a földi ember lelkét. Ez az igazság az, ami megtanítja az embert arra, hogy amit más felebarátjának cselekszik, azt elsősorban önmagának cselekszi. Mert olyan erőket termelnek ki cselekedetei, melyek hatásaikban visszatérnek hozzá, és olyan lehetőségeket alakítanak ki, melyek őt úgy veszik körül, mint az önmagából kisugárzó élet melege. Az ember önmaga alakítja jövőjét, sorsát, boldog, vagy boldogtalanságát. Az ilyen önző lélek kifogy a kegyelem nyújtotta ajándékokból, és végül maga marad mindazokkal az érzéseivel, melyekkel nem tudott nyújtani semmi jót, csak szenvedést, csalódást és rideg közömbösséget a mások fájdalmai iránt. Sorsa a hasonlók társaságába vonzza, hogy felébredjen és gondolkodjon, keresse azt az igazságot, mely enyhületet és megnyugvást hoz lelkébe. Mert aki igazságtalanul cselekszik, az nem keresi az igazságot, aki önmaga szeretetlen, az nem értékeli a szeretet megértő részvétét, amíg a hasonlótól sebet nem kap. Tehát kell a szenvedés, kell a fájdalom, amíg a lélek meg nem gyógyul azokból az okokból, amelyek ilyen okozatokat hoznak létre. Meggyógyulva lassan-lassan megtanulja azt az igazságot, mely őt a jobb és boldogabb életlehetőségek közé vezérli. De ez nagyon hosszú útja a fejlődésnek, és nagyon elfárad a lélek a sok szenvedés elhordozásában. Haladó útján sok a visszaesés.

Azért küldött az Isten minden időben olyan lelkeket a Földre, akik nem sülyedtek le a tompaságba, hanem a lelkük megérező képességét tisztán megőrizték a test homályos tudatán keresztül is, és

ellenállhatatlanul vonzotta értelmi és érzelmi énjüket a magasabb világok felől jövő „hang”, mely az ő lelkükben visszhangzott. Ez a hang mindig a jobb és igazabb irányt mutatta meg az eltévedt embercsoportoknak, melyet, ha megszívleltek mindig az áldások bőséges esője következett. Ez természetes volt, hiszen az engedelmesség Isten törvényével szemben magával hozza a felemelkedést, a megtisztulást és az áldások kiteljesedését. De amíg a nagy tömeg magáévá nem tette ezt, addig annak az égi hang közvetítőjének sokat kellett szenvednie, mert az elfajzott, bűnökkel megtöltött lelkek nehezen mondanak le megszokott bűneikről, és ez mindannyiszor áldozatot jelentett annak, aki egy-egy ilyen közvetítő szerepet töltött be a Földön. Ezek nélkül az áldozatok nélkül nincs előrejutás, nincs megtisztulás és nincs megújulás. Ez a megújulás mindig elsöpri a régi elavult gondolkodást, amit azonban minden oldalról átalakított már az ellentét megkezdett ostroma, hogy befúrja magát az emberek által elfogadott igazságba, és azt erőtlenné, értéktelenné tegye.

Ilyen minden oldalról át- meg átfúrt és kikezdett igazság a szellemek által leadott igazságok sorozata, melyeket a különböző hivatott és nem hivatott közvetítők (médiumpok) útján egyre bővülő csatornán keresztül adnak a világba a „szellemek”. *Ezek a „szellemek” ritkán jutnak el az igazság forrásához, de az emberi nagyotakarások türelmetlen sürgetésére kénytelenek megszólalni, mert egymást túl kell harsogni, túl kell licitálni. És kénytelen-kelletlen megtörténnek azok a csendes félrevezetések, melyek a gyengébb szellemek bukását hozzák létre, mert nem tudták az emberek akarását, vágyát lefékezni, melyek a közvetítőkön keresztül érvényre jutottak. Ezért is kellene az arra vállalkozó és alkalmas lelki alkattal bíró szellemek, akik a földi testben vállalnak munkát, hogy az ellentét akarását feltartóztathassák az utolsó idők rejtelmes homályáig. Mert lesznek akkor sokan, akik megtöltődve ugyan jószándékkal, de felkészültség nélkül - látva a nyomorúságokat - kétségbeesve vetik bele magukat a vigasztalódásnak hitt forrásnak megdagadt árájába, de már akkor az is fertőzőtt lesz az ellentétes gondolatok által. És nem találnak kivezető utat a szellemek által sem, mert azok éppen olyan bizonytalanságban lesznek, mint az emberek. Azért most még, amíg a nap*

fenn van, szívesen állunk rendelkezésre, mert már nem messze van a lenyugvás kezdete. Aki még most megtér az Isten útjára, az még hazaér, az még látja az út porát, amint felszáll a karaván után, az még tud tájékozódni a sivatagban, de ha leszáll a nap, akkor már senki sem tud tájékozódni, mert az ellentétől megtevesztett csoportok tévelyegnek a pusztában, és a bűnök vad ragadozói elriasztják az útról azokat, akik nagy magabiztossággal indultak el a dicsőséget keresni.

Azért te csak maradj a helyeden. Tartsd magasra a világító lámpást, amíg az élet olaja táplálja a lángot, mert szükséges lesz ez nemsokára ismét. Nem múlik el az életed haszon nélkül, majd meglátod. Majd jövök és szólok hozzád.

Most Isten veled.

AZ ENGESZTELŐDÉS RŐL(*)

Névtelen Szellem 1954. november 15-én

Mindennek van utóhangja, utórezgése, ami átcsap az asztrál síkra és kapcsolódva van az ok-okozati törvény világával - Aki nincs a földi élet lehetőségének birtokában: az az érzésrezgéseket meg nem változtathatja, ha földi életében nem igyekezett jóvátenni, kiengesztelni a megbántottak érzéseit, azaz többé már nincs alkalma azt kiegyenlíteni - A fejlődés törvényének eleget kell tenni: „meg kell fizetni az utolsó fillérig” - A gőg nem tud engedni - Az Isten iránti engedelmisség óvja meg az ember lelkét az eltévelyedéstől - Az önző és irigykedő ember belátástalan, szívtelen - Akik meglátták a bűn véget nem érő veszedelmét - Akiket „ok nélkül” gyűlöl a világ - A legnagyobb valóság: Isten igazsága és az iránta való engedelmisség Krisztus: mindenben – minden.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Nem, az attól van, hogy az idegeidből az utórezgés most hozza ki azokat a lerakodott, rossz érzéseket, melyek a lelkednek egész más színezéseket adtak, és az érzéseidet felkorbácsolták. Ez az oka ezeknek a felszínre jutó érzéseknek.

Mindennek van utóhangja, utóíze, és ezért nagy hatást hagy maga után az ember a maga lelki és testi ténykedéseivel, mely még egy

darabig vibrál és rezgéseket vált ki a többi ember lelkében azután is, amikor már meghalt, és elhagyta a Földön való cselekvés tájait. Boldog emberlélek az, aki kedves utórezgéseket hagyhat maga után azokban az őt környező lelkekben, akik közvetlenül vagy közvetve érezték azokat a hatásokat, melyeket a testen keresztül az életében kifejtett. De nagyon szomorúak és lehangolóak azok az utórezgések, melyek mélyen felkavarták embertestvéreik lelkében mindazokat a letisztult és kiforrott érzéseket, melyekről már sokszor és szívesen el is feledkezett a javuló lelkű ember. Ezek a nem kívánt átélések nehezen ülnek el, és emlékeikben mindannyiszor kellemetlen rezgést hoznak létre. Ezek a rezgések nem maradnak meg a fizikai élet síkján, hanem mindannyiszor átcsapnak az asztrál síkra. És mivel kapcsolódva vannak az ok és okozati törvény egybeolvadó, és egymást kiegészítő világával, ezek az érzésrezgések nyugtalanító és kiegyenlítést sürgető elégedetlenséget okoznak annak a léleknek az asztrál erőiben, aki már nincs a földi élet lehetőségeinek birtokában. Nem tudja megváltoztatni semmiféle jóakaratóval, megbánásával sem azt a hatást, amit itt hagyott maga után. Sőt még nehezebben tehető jóvá az, ha egy nálánál jobb és igazabb lélekkel szemben cselekedett igazságtalanul valaki, mert bár az, akit megbántott, megbocsát, elnéz, de szenvedett ezek miatt, és ez a szenvedés talán teljesen érdemtelenül lett okozva. Bár idővel talán a földi élet folyamán már be is látta, talán meg is bánta valamennyire cselekedetét, aki ezt a szenvedést okozta, de nem igyekezett jóvátenni, kiengesztelni a megbántott érzéseket, mert addig nem tudott a megalázkodásnak arra a fokára eljutni, hogy gögjét feláldozza, és magát az igazság előtt meghajtva a kiengesztelődés törvényének alávesse. Itt ezekben a kínos esetekben a kicsinek látszó bűnök is hatalmasan nagy árnyékokat vetnek előre a jövőbe, melyek sokszor útját állják a nagy és szép törekvésekből kisarjadó cselekedetek megvalósulásának is, mert önmagával találja magát szemben a vétkező. *Azzal szemben, akivel elmulasztotta a földi életben kiengesztelni hibáit és bűneit, azt már nincs alkalma kiegyenlíteni többé*, mert az a lélek jóval magasabb fokú szellemi életet él, és már régen elfelejtette azokat a bántásokat.

A Földre nem jön többé, vagy ha jön, egészen más feladatok megoldása végett ölt testet, tehát csak egy másik lélekkel szemben nyílik lehetőség arra, hogy az elmulasztott engesztelődésre váró kötelezettségét teljesítse, ami több és nagyobb erőfeszítést igényel. De mégis meg kell tenni, mert a fejlődés törvénye nem ismer félig-meddig elvégzett munkát. Addig senki nem léphet egyetlen lépéssel sem előre, amíg az önmagában elhelyezett fejlődési törvénynek nem tett eleget. „Meg kell fizetni az utolsó fillérig” - hangzik az igazság szava. „Légy jóakarója a te ellenségednek, míg vele az úton vagy” ... mert a rosszakarat, a bosszú megkeményíti az emberek lelki érzéseit, és nem engesztelődhet, nem változhat át enyhébb adó szeretetté. A gőg nem tud hajolni, nem tud engedni, csak a nálánál nagyobb és gorombább erők behatása alatt törik meg. A letört gőg pedig csak a hosszú szenvedések, fájdalmak alatt lágyul meg annyira, hogy hasznavehető erőkké olvadjon meg.

De ki az, aki ebben a szenvedések olvasztó kohójában boldog tud lenni? Senki! Senki nem boldog, még a kielégített bosszúállás utóíze is keserű, mert az emberi lélek legbensőbb lényegében még a bosszúállásban is a megbántott igazságérzetét gondolja – tévesen - helyreállítani. Ez a tévedése bűnbe sodorja, mert amíg a másik embertársát elítéli és bünteti, addig önmaga felett is ítéletet mond ki, melyet a természet törvénye más, hasonlóan tévelygő emberrel hajt végre. Isten az embert boldognak és tisztának teremtette. Az utat is megmutatta, hogy a teljes boldogságot hogyan és miképpen érheti el, csak egyet kötött ki, amelytől nem szabad eltávolodni: az övele szemben való engedelmisséget. Ez az engedelmisség óvja meg az ember lelkét az eltévelyedéstől.

Aki Isten törvényének engedelmes követője, annak nem torlódik fel életében olyan problémák, melyek összeütközést hoznak létre a törvénnyel és az emberek világával, mert aki Istent szereti, az szereti embertársait is, mint emberi sorsának kiegészítő részeit. És együtt, egymással teremtheti meg minden egyes ember a maga egyéni boldogságát. Minden emberi léleknek megvan a maga helye, a maga feladata a teremtettségben, melyet, ha a legjobb akaratával, a legjobb tudásával betölt, és a reábízottakat elvégzi, bi-

zonnal kevesebb panasz hangzik el ellene, kevesebb rosszindulat ágaskodik és állja útját, mintha szembehelyezkedik mindenki-vel, és senkinek nem engedelmeskedik. A gőgös emberi lélek nemcsak a magasabb polcon levők között érezteti a maga fölényét, hanem lent, az egészen alacsony életszinten élők között is igyekszik ezt a maga részére kierőszakolni. Az önző és irigykedő emberlélek nemcsak aranyakat gyűjt, hanem mindenre ráveti magát, ami csak hasznot jelent a számára, mindent és mindenkit kihasznál a maga céljai eléréséhez. Belátástalan és szívtelen, ha valaki céljai elérésében akadályt állít eléje. Számtalan sebesültje van az Istentől való eltévelyedésnek, akik minden cselekedetükkel, minden szavukkal akadályozói az összemberiség békés fejlődésének és haladásának, mely a nemtudás homályából, az ismeret által a világosságra vezet el az embert, ahol minden titok zárja felpattan, és minden rejtett tudomány egyszerre közkinccsé válik. Ez a nagy tudomány azonban csak azoknak a részére adódik, akik már önmagukban lehántották magukról a tévelygések és bűnök sötét természetét, és felöltöztek az Istentől adott bölcsesség világosságába. Kinőttek a földi élet megtévesztő káprázatából, mert lelki szemeik megnyitkáltak, és meglátták a bűn véget nem érő veszedelmét, mely minden tévelygőre vár. Ezek a boldog emberek, akik elszakították magukat a világi élet hiábavaló törekvéseitől, mely a testen keresztül a valóság képzetét kelti és mutatja, ezek lemondanak azokról az előnyökről, melyeket nem az isteni végzet adott életútjukba. - Ha azonban azt az isteni végzetet úgy rendelte részükre, hogy hordozni kell azt a sorsot, mely ezekkel együtt jár, alázatosan tudják azt az emberiség javára fordítani, és belőle lelki hasznot hajtani az emberi lelkek felemelésére és megvilágosítására. A legkisebb, a legjelentéktelenebb életet széppé, áldásossá lehet változtatni, ha az isteni törvényt, az isteni világosságot az ember a maga életében vezetővé, irányítóvá teszi, és teljes hittel azt követi, annak engedelmeskedik. Nem mondom, hogy teljesen simán minden megpróbáltatás nélkül megy vagy mehet át az életen. Mert a gonosz elveket követők célba veszik, és igyekeznek útjában feltartóztatni, akadályokat gördítenek, szenvedtetik, mert a gonoszban tévelygő világ ellenséget lát benne, lázadót, aki más

elvet követ, más igazságot lát igazságnak, mint ők, és azért gyűlöli a világ ok nélkül.

Ez az ok nélkül való szenvedés türelemmel való elviselése teszi az embert érdemessé az isteni kegyelem áldásaira, melyet bőven hint a Gondviselés az élete útjára áldásként, melyet az Úr azért ad, hogy a pusztában járó emberlélek ne érezze magát elhagyva még akkor sem, ha a legsötétebb árnyakkal kellene is neki viaskodni, mert minden csak árnyék, semmi sem valóság. A legnagyobb valóságot a lélek magában hordozza: az Isten igazságát és azt az engedelmisséget, mellyel Őelőtte meghajol. Ezt a nagy és szent összetartozást nem zavarhatja meg senki és semmi, sem élet, sem halál, sem a jelen, sem a jövő, sem az örökkévalóság, mert benne él a lélek ebben az örökkévalóságban az Istenben.

Ha Istenben éltek, nincs hatalom, ami győzedelmeskedhetne felettetek. Ha azonban letértek az útról, és mellékútvesztőkbe tévedtek, már nem vagytok abban a biztonságban, mert a cselekedeteitek nem az isteni parancsolatoknak a betartásai lesznek, és eltévedtek a világi rengetegben. Nem tudtok tiszta emlékezést magatok után hagyni, mert nem a mennyei hang irányítja cselekedeteiteket. Azért nézzetek fel az Úrra, aki mindig mindenben tökéletes volt, és nem kell semmi külön tanulmány, mert Krisztus mindenben minden, Aki az ember előtt áll, mert Ő a legtökéletesebb „Ember”, Akinek neve áldassék mindenek által mindörökké. Isten veletek.

ÚT A BOLDOGSÁG FELÉ(*)

Névtelen Szellem 1954. november 18-án

Felkészülés, beoltás nélkül az ember még a legszebb és legjobb életkörülmények között sem tud a „jobb”-al hasonlítani - Az oltvány szerepe - Minden test mögött ott van a lélek a szellemesülés elérésére - A szenvedések és lemondások nagyhorderejű jelentősége - Az oltás: - nevelés - Az emberi lélek sorsa: küzdelem - Amikor az ember „lelki szemei” megnyílnak - Az utolsó idők rettenetes forgataga - A biztos irány - Az élet igazi célja: a világosság elnyerése - A hit győzelme

Már csakugyan vártalak gyermekem az Úr Jézus nevében. Meg kell, hogy dicsérjelek pontosságodért. Még ilyet kérdezhetsz?

Van az emberi léleknek sok nagyon szépen fejlett, előnyös oldala, és vannak visszamaradt részei is. Ezek bizonyos dolgokról nagyon is szóhoz jutnak, mert nem lehet ebben az állapotban két-színű játékot űzni. Az ember nemcsak lélekből, hanem sártestből is áll, de amíg a lélek ki nem hozza a maga virágait, és gyümölcsseit, addig nem lehet megmondani, hogy ki ő, hová tartozik. Ha rajta is van a sár a gyökerein, ha csúnya is az életbe való beágyazása, azért kihozhatja a legszebb virágot, és megteremheti a legízesebb gyümölcsöt a Föld légkörében is, ha arra a lélek már előre el van készítve. Azonban felkészülés nélkül, beoltás nélkül, csak a vad cserje erősödik meg mindig jobban, úgyannyira, hogy már a legjobb oltóágot sem fogadja be, és nem tud jobbat kihozni magából még a legszebb és legjobb életkörülmények között sem, mert nem tudott a jobbal hasonulni.

Az emberi lélek is ilyen átmeneti állapotban lévő palánta a Földön. A gyökereket elültetik a földbe, a sárba és onnan szívják fel a tápláló erőket, hogy az oltásig felerősödjön az anyag. Amikor az kifejlődött, azután már nemcsak az a feladata a növénynek, hogy ő magát táplálja, hanem önmagán keresztül az oltványt kell táplálnia. Az oltványnak kell erősödnie, hogy az hozza ki azt az értéket, amiért az egész növényi élet el lett indítva. Mindenki megérti azt, hogy az állati test, mely a lélek nagyszerű feladata nélkül csak a testiekből hozza ki a maga produktumait, nem lehet célja a teremtésnek, egyedül magában, mert akkor mi lenne a fejlődés, mi volna annak a célja? Minden test mögött ott van a lélek a maga céljaival, hogy a szellemesülést elérje. Amikor ezt elérte, akkor kezdődik a szellemi célok beilleszkedése a teremtő gondolatába és akaratába, hogy ott mint végcélt, önmagát megtalálhassa és felismerhesse rendeltetését, életbe hívásának nagy titkát. És ez a felismerés képezi az ő létének kiteljesedését, melyben már a legteljesebb boldogságot találja meg.

Nem mondom azt, hogy az Isten gyermeke ismer önmagára önmagában, mert ez talán némely emberlelket túl nagy önbizalommal és önhiúsággal árasztana el idő előtt, és a gyenge palánta túl-

nőné azokat a korlátokat és támasztórudakat, melyeket a Gondviselés biztonságot nyújtó támaszul adott melléje. De mindenesetre közel jár a valósághoz az, aki megérti emberi sorsában a szenvedések és lemondások nagy horderejű jelentőségét. Amiért azokat az Úr a földi emberek sorsában úgy helyezte el, hogy abból a lélekre és minden lelkiekre áldásthozó eredmény származzon. Az emberi élet a maga kedvező, vagy kedvezőtlen körülményeitől eltekintve csak olyan, mint a vad csemete kikelése a magból, amerre őt a szél járása elszállította. A gondozott kertekben, vagy a vadon növényekben egyaránt megfogamzik, de hogy hol érheti el célját ez az élet, ez már a Gondviselés Angyalainak kezébe van letéve. Ha nem odavaló, ahol kikelt, onnan kitépik, és ha értékesnek látszik, gondjukba veszik és ápolják, az értéktelent pedig, mint gatz, eltávolítják. A beoltásra nevelt csemetéket ápolják, gondozzák, ha eljön az ideje, beoltják és figyelik az oltás sorsát. Ha nem fogadta be az oltást, akkor újra próbálkoznak, de ha eredményre nem vezet, akkor kivágják és eltávolítják a gondozottak közül. Az oltott fák pedig meghozzák a maguk idejében a virágot és a gyümölcsöt, amelyről meglátszik, melyik milyen értéket képvisel. A vad alany a testi élet, melybe a lélek általánosan elismert értékeit a neveléssel oltják be a szülők és nevelők. Ha ez a gyermeklélek elfogadó, akkor jönnek a nagyobb értékű szellemi kincsek, melyre a belső én felfigyel, és megragadja azokat, hogy magáévá tehesse. Az élet folyik tovább. Az életúton folyton tart a küzdelem, hogy a szépet, a jót, az igazat megvalósíthassa a lélek, de a gonosszal vívott harcban sok sebből vérezve újra és újra próbálkozik, hogy a megismert jót diadalra vihesse, érvényre juttassa a maga életében. Az emberlélek sorsa a küzdelem a Földön, mert azok az eredmények, amelyekért harcolt, nem a Földön érnek meg a valódi értékük szerint, hanem a jó és az igaz a maga hazájába - ahonnan való - ott nyeri el a maga értékét.

A Földön a viharok, a megpróbáltatások nehéz idejét éli a lélek, hogy a testen keresztül megszerzett magasabbrendű szellemi igazságok birtokába jutva, azokat a maga lelkének nemesbítésére jobbá, igazabbá való alakítására használhassa fel. Mert a mélyen lesüllyedt szellem nem képes a maga erejéből jobbat és igazabbat

kihozni, mint az a fokozat, amelyen áll és megrekedt. Tehát szükséges a földi élet, ha még olyan sok és nehéz szenvedésekkel van is telítve, mert a szenvedések letépik a vad és törvénytelen lelki kinövéseket, és gátolják ezeknek az elburjánzását. Az enyhület, a megpihenés lehetőségeit keresve megtalálja azokat az igazságokat, melyekben csakugyan a lélek magasabb céljait ismeri fel. És a Föld szülötte, a tévelygések embere egyszer csak felismeri magában a magasabbra elhivatott „lelket”. Lelki szemei megnyilatkoznak, és meglátja a földi élet céltalanságát, elvágják a Földről, az ideiglenes életből, a szenvedések világából a biztosabb a valódibb életbe, de erre fel kell készülni. Ezt az életet meg kell tanulni, mert ennek az életnek kijátszhatatlan törvényei vannak, és ezek a törvények bele vannak írva minden teremtet lélekbe. Az idáig eljutott gondolatok már keresik, kutatják ennek az életnek az elérhetését, megszerzési lehetőségét, keresik Istent, és azokat az utakat, módokat, hogy Hozzá közeledhessenek. **Ezeknek a felébredt lelkeknek adta az isteni kegyelem a korszak utolsó végére a lelki segítséget és a bizonyosságnak azt a világosságát, amelyen keresztül a legközelebbi utat találhatják meg: a szellemi bizonyosságokat, melyeket még a legsötétebb anyagiasságba tévedt lelkek sem tudnak semmisnek nyilvánítani.** Az anyagnak úgyszólván minden titka feltárul az utolsó idők napjaiban az emberek szemei előtt. Sőt, a lélek világának előszobájában már ott bujkál a sátán, a hitetés szelleme, hogy akik hisznek, azokat megtévessze az álokoskodással kifundált magyarázatokkal, és azokkal a megtévesztő kijelentésekkel, melyeket a mindenáron felülkerekedni akarókon keresztül szór ki a hívő és hitre vágyakozók közé. Hogy ezek megcsalódjanak hitükben, és a tévelygés szelleme a maga nyereségéül kebelezhesse be őket.

Ezer és ezer szálból szőtt háló van kifeszítve a hitetlen világ egymást ölő és egymást gyűlölő, forrongó és tépdéső áradatában, hogy a sátán elvehesse a maga nyereségét a nagy leszámolás napján. De az isteni kegyelem is mélyen lenyúl azokért a lelkekért, akik ebben a rettenetes forgatagban Isten után vágyakozva megragadják a mentőköteleket, hitükkel azokba belekapaszkodnak és nem hagyják magukat elsodortatni az árral. Ezek meg lesznek mentve, mert Isten nem hagyja el a benne bízókat. A szenvedések,

a megpróbáltatások ne rettentsenek el senkit az igaz és egyenes útról, mert aki megáll az igaz isteni hit mellett, az megvásárolja magának sok életek elpazarolt gazdagságának kincseit. **De meg kell ragadni az utolsó nagy alkalmat, amivel vissza lehet vásárolni az elmulasztottakat.** A beoltott ágakról, ha nem is sok, de egészséges gyümölcs díszítse a mennyei szérűket, ahonnan új vetés indul útnak a Föld talajába, hogy gyökereket hajtszon a sárba, a csúnya fekete földbe, és kihozza majd a Nap sugarainak hatására a maga termését.

Ti már akkor nem lesztek itt, de nagy érdeklődéssel tekintetek majd meg, hogy azok amikor majd széttékinenek a világban, és keresni kezdik a miértekre a feleletet, örömmel fedezik fel az előttük elhaladtak lábnyomait, melyekbe beleilleszkedve lépteikkel a ti magatok életére ismertek majd rá. És azt mondjátok egymásnak boldog megnyugvással: hála legyen az Úrnak, nem hiába éltünk, nem hiába szenvedtük át az élet nehéz megpróbáltatásokkal terhelt éveit. Hagytunk magunk után egy utat és egy biztos irányt, melyen mi is haladtunk, és nem tévedtünk el, mert a mi Urunk gondoskodott világító lámpásokról, útjelző oszlopokról, akik a küzdelemben is megmutatták az irányt. És hálát adtok majd minden szenvedéseitekért, mert azok határokat vontak a túlzások köré, hogy legyen dicsekedésetek az Úr mindentől való megóvó kegyelmével. Mert aki csak nézi a küzdést, az nem érzi át annak minden gyötrelmét, de aki maga is harcol, az tudja minden mozdulatnak az okát és célját. Aki győzedelmes, azt az Úr megáldja és megszenteli, tehát nagyon nagy a tét: egy elhibázottnak ítélt élet áldásokban dús eredménye a küzdés jutalma. Az élet igazi célja a világosság elnyerése, a téveszthetetlen cél megtalálása. Az utánatok jövők áldása, és értetek való hálaadása, mert ha van gyümölcs, akkor nincs elveszett élet, nincs hiábavaló szenvedés, mert ne feledjétek el, a viharok próbálják ki, hogy az oltóág elég erős-e. Ha igen, akkor a vad cserje elvesztette hiábavalóságát, a testi élet alacsonyrendűsége elvesztette az értéktelenségét, mert azt is megszentelte az Úr a maga földi életében. Azért minden elszennvedett fájdalom, ami az igazság érdekében történik, út a megigazulás és megtisztulás felé, mert a lélek Istent kereső sóhaja és vá-

gya nyilvánul meg ebben öntudatlanul is, és ebben a vágyban kapcsolatok engednek fel, amik a lelket a tévedések világa felé vonták, akár tudatosan, vagy tudattalanul, amikor a lélek különböző rétegeiben húzódtak meg. De az Isten bőséges áldásával kárpótolja azokat, akik szenvedtek és szenvednek, mert minden elmúlik, de amit ezzel megszereztek az megmarad, - mint diadalmos győzelem zászlója lobog fenn. És hirdeti az isteni kegyelem mindenkihez lehajló segítségét, mert minden zörgetőnek megnyitja. Azért ti is minden bizonnal higgyetek, mert a ti hitetekkel meggyőzitek a gonosz erejét hamar.

Isten veletek.

A BIZONYOSSÁG FELÉ. ELVEK KORMÁNYOZZÁK A VILÁGOT(*)

Névtelen Szellem 1954. november 25-én

A lelki szellemi vonal irányítólag szól bele az ember sorsába - Miért van próba alá vetve a földi élet? - A nagy kérdés: mit és kinek higgyen a lélek? - Mikor jön el az új testöltés lehetősége? - Szabad választás jó és rossz között - Nem tudhatja senki: mire hívta el az Úr! - A hit bizonyosságának nagy ajándéka: a földi élet legnagyobb kincse - Elvek kormányozzák a világot!

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem. A lelki és szellemi vonal nagyon is beleszólhat irányítólag az emberek sorsába. Ugyanis, ha valaki jól elvégzi a reá bízottakat, akkor nem kell visszatérnie, hogy rajta tovább javítson, simítson. Így az ember is - ha a magasabb törvényben él - kell, hogy az alacsonyabbat is jobban betöltse annál, mintha alacsonyabb szinten mozogna gondolat- és érzésvilága. Így az eshetőségei is megváltoznak, mert már akkor eltért az előrelátható árnyékok hatásaival való találkozástól. A testiekben ugyan nagyon keveset, miután főképpen ezeken indul el a test kiképzése, de még itt is nagyon eltérhet az eredmény. Azért ez meg is fog maradni. Nem - éppen ez az, ami az embereket tévedésbe ejti. Ezért nem szabad az embernek a jövőbe látnia, mert egész más eredményre jutna el az ember, ha belátna a sorsfordulóiba. Vannak, akik úgy hagyják lefutni a történéseket,

hogy semmit sem tesznek a gonosz ellen, bár tehetnének, mert az ember élete azért van a szabadakarat ajándékával megáldva, hogy belátása szerint cselekedjen jót vagy rosszat. Úgy amint azt a lelkeben felhalmozódott természet diktálja, hogy a jóért jót élvezhessen, a rosszért pedig megkapja amit érdemel, hogy tapasztalatot gyűjthessen, amelyből végeredményben levonhassa a tanulságokat. Azért van próba alá vetve a földi élet, hogy a lélek a maga hajlamaival úgy intézkedhessen, mintha minden szabadna részére.

Ezt a szellemi életében nem teheti, mert a törvény korlátain belül nem élhet úgy, ahogyan akar, és mivel a hasonlók a hasonlók között élnek, nincsenek is a lehetőségek birtokában. Nem is igen nyilatkozhatnak meg a lélek hajlamai, csak a sóvárgó vágyak élnek ott lappangva, lesben a tudat alsóbb fokainál. A tudat magasabb fokán a jobb elérhetése a cél, mert látja, hogy azt elérheti, de hogyan és mikor: azt nem látja, mert az csak a magasabb síkokon bontakozik ki a lélek látása előtt. Azért éppen úgy szükséges a hit a földi szférákon, mint a Földön, mert aki nem tud hinni az nem tud előrehaladni. De hogy mit higgyen, és kinek higgyen a szerencsétlen lélek, az a nagy kérdés?!... Mert nagyon sok a megtévesztő lélek, akik visszaélnék a hívők bizalmával, és zsákutcába vezetik őket, ahonnan nehezen tudnak szabadulni. Azért a Földön is a legnagyobb bűnökhöz tartozik az, ha valakit félrevezetnek és a bizalmával visszaélnék. Az ilyen nem számíthat arra, hogy valaki is higgyen neki bármit.

Mondom, az emberi lélek azután a saját maga alkotta veremekben sínylődik, mint egy börtönben. De amikor elkövetkezik az érés ideje, és a lélek megérti a saját nagy bűnét, és kíván ettől szabadulni, akkor jön el a lehetőség egy új testöltésre. És bár nem tudja hogyan és miért, de a lélek nagyobb szabadságot nyer, és megkezdődik a tanulás és tapasztalatszerzés ideje. Hasonló esetekben, ha valamennyire jól megállta a helyét, és a tanításokból okulva nagyobb elhatározás lesz a lélekben a jóra, (hiszen sokat szenvedett) akkor a földi szférák testöltéshez készítik elő, ami abból áll, hogy mintegy félálomban már emberi alakban élnek, tesznek, vesznek azokban a lehetőségekben, amelyeket már magukban hordoznak. Látják a jövőt, de nem mint bizonyosságot, csak

úgy érzik, hogy benne élnek és cselekszenek. Ilyenkor már az al-sóbbfokú tudatból is felszivárog a vágy és a lenyomott természet. Látják magukat elbukni, de az mint álmokép figyelmezteti őket, nehogy valósággá váljon az, amit álmodtak. A tudat megirtózik, és ha erősen küzd ellene, már ott van a fék a tudat alatt, és nem úgy, hanem másképpen cselekszik. És lassan lehullanak a szellemi magocskák a földi testeket éltető éterikus erők világába, hogy ott - az új élet előtt - a testöltést rendező hatalmak bekapcsolják őt azokba a törvényszabta állapotokba, melyek jövője eshetőségeit viszik, hordozzák magukban.

A szülők, a környező életkeret, a lelki és testi adottságok mi-kéntje, alakulása, a léleknek a földi viszonyokhoz való hasonulása, mind megvan nagy vonalakban. De a legfontosabb, hogy hogyan oldja meg a maga egyéni nagy problémáját, az mindenben szabadon van hagyva, azt egyedül a testesült léleknek kell megoldania, a maga megszerzett hitével és tudásával. Ez *a szabad választás a jó és rossz között, az őbenne kialakult igazság erején múlik*. Vannak nagyon nehéz helyzetek, melyeket a benne sýnylőddő nem is érez olyan nagyon nehéznek, és vannak nagyon kívánatos, mások által irigyelt állapotok, melyekből elvágynak az, aki benne van. Ez mind a lélek beállítottságától függ, hogy a saját részére mit tart jónak. **Az emberi élet mindenképpen próba: mind a kedvező, mind a kedvezőtlen helyzetek helyes és igazságos megoldására várnak.** Az értelmi és érzelmi síkon magasan fejlett emberlelkek ezeket úgy oldják meg, hogy az tisztább, jobb és igazabb korszellemet hozzon létre a lejárt helytelen és igaztalan állapotok helyett. Az emberi lélek önmagából soha sem tudna semmi jobbat adni, ha az isteni Lélek meg nem világosítaná. De megvilágosítja, és vezérli minden jóban és igazban, mind a hatalmon lévő, mind az egészen alacsony - csak az engedelmes-ségre szorítókozó - állapotban is, és az isteni Lélek akaratát teljesítheti az ember, ha benne az Isten Szentlelke él. Mert azt senki nem tudhatja, hogy az Úr mire hívta el. Természetesen azok, akik a „Lélek” igazságával megtöltve jöttek a Földre, több és nagyobb próbák, vagy feladatok elé lesznek állítva, mint akik a maguk kis egyéni fejlődését munkálják. Több hitre és több bizonyoságra van szükségük - hogy képesek legyenek megállni az ellentét hatalmas

támadásaival szemben -, mint azoknak, akik még a sima göröngy nélküli úton is megbotlanak és elesnek. Itt a földi életben válik el, ki mennyit tudott megvalósítani azokból a nagy nekilendülésekkel megindult javulási vágyakból, hogy megérkezve, mint gazdag szellemek megelégedetten és boldog megnyugvással tekinthesse nek vissza eltöltött földi életükre.

Azért mindenki, aki ezekbe belemélyedve önmaga életét szemléli, és látja azokat a nagyon nehéznek tetsző átélt állapotokat, gondoljon arra, hogy a nagy szenvedések mellett is egy mindenekfelett nagy ajándék birtokában van: a bizonyosságban, - a hit bizonyosságában, nem a találgatások, nem a feltevések, a kapóra jött elhívések, hanem a valóságok birtokában. Ez a földi életben a legnagyobb kincs. Ha a lélek ezt kellőképpen értékelni tudja, és mellette hűségesen kitart: úgy él, úgy cselekszik, és egész lényét áthatja, ez a hit hatalmas nagy dolgokat visz véghez akaratlanul és - mondjuk öntudatlanul -, mert az ilyen lélek erők felett rendelkezik, és ezek az erők elvégzik a maguk küldetését.

Az elvek kormányozzák a világot, az isteni igazság mindenekfelett való nagy ereje és hatalma eszközöket keres, akiken keresztül elvégzi a maga nagy munkáját az emberiségen és világaikon. Minden igaz jó a Szentléleknek akarat teljesedése a világon.

Azért legyetek nagyon figyelmesek, hogy csak az igazságról tegyetek vallomást beszédeitekben, csak a jót engedjétek megvalósulni cselekedeteitekben, mert amit megvalósítottatok, az súlyos és nagyon sokat nyom a törvény mérlegén. Így sokat nyertek egyetlen földi étellel, de ha ellenkezőleg cselekszettek, akkor sokat veszíthettek. A földi élet próba és nagy a nyereség, vagy a veszteség, de vezérelje az Úr mindazokat a biztos nyereséghez, akik itt kitárták szívüket és lelküket az ő nagy igazságának a befogadására. Ezeknek bőséges áldásban lesz részük, de elsősorban is az ő életükben kell visszatükröződni azoknak az igazságoknak, melyeket az Úr itthagytott. És akkor meglátjátok milyen nagy kincset szereztek meg a kis rövid szenvedésekkel megrakott földi életben. Azért ne búslakodjatok, ne panaszkodjatok ezek miatt.

Így háborgatták mindenkor azokat a Földön, akik a Földből ki-
nőttek, vagy ki akartak nőni. Az Úr szerzett nekünk jobb hazát és
boldogabb életet, mint a földi élet. Majd meglátjátok.

Most Isten veletek!

FELELŐSSÉG AZ IGAZSÁG ÚTJÁN(*)

Névtelen Szellem 1954. december 6-án

*Nagyon szükséges, hogy ezek az igazságok az emberek tudatába
juthassanak, mielőtt a nagy leszámolás megtörténik - A világ a
tagadás iszapjában, mert a hit lámpásaiból kifogyott az olaj - A
tapasztalatok fontossága - A nem szándékos cselekedetek jelentő-
sége - Az igazság útján mindenki felelős tetteiért és azok követ-
kezményeiért. A tudatlanság nem felmentő ok - Miként hatalmas-
kodik el a káosz, a zűrzavar? - A törvény által vont határhoz a
fejlődés érdekében nagy szükség van - Krisztus példája szerint
kell élni - Még tart a kegyelem, de nem sokáig - Az Isten igazságát
megtalált ember munkája*

Már most igazán régen várlak gyermekem. Az Úr Jézus nevében
jöttem, és őt dicsérve és hálát adva neki, akartam veled kicsit be-
szélni. De te nem hagyta abba elkezdett munkádat, - amit tu-
dom, hogy jó, és szorgalmadról tesz tanúságot, de én most még
nem tartom időszerűnek. Ne aggódj felettébb, az élet nem a mi
dolgunk. Felettünk az isteni Gondviselés Angyalai öröködnék,
hogy azok a dolgok megtörténhessenek, amelyeknek meg kell
történniük.

*Különösen ezek az igazságok nagyon szükségesek, hogy mielőtt a
nagy leszámolás megtörténik, az emberek tudatához juthassanak.
A világnak meg kell tudnia azokat, melyek felőle elvégeztettek,
hogy a földi ember szabad akarata szerint választhassa meg a
neki szánt jót a rossztól. Mert hiába okoskodnak az emberek, hi-
ába tudományoskodnak, a saját javukat csak nem tudják felis-
merni, mert a lelki szemeik vakok, és nem tudnak messzebb látni
a ma és a tegnapi átélt, megszerzett tapasztalatainál. Azért süllyedt
a világ a tagadás iszapjába, mert a hit lámpásaiból kifogyott az
olaj, és nem világít, nem melegít, nem mutatja az utat előre, a*

felfelé emelkedő keskeny utat, amelyen ugyan meg kell tagadnia az alsóbbrendű énjének kívánságait, le kell vetkőznie törvénytelen természetét. De ezzel együtt már a földi életében érzi a lélek nagy békességét és biztonságát, mert a legmesszebbmenő bizonytalanságban is van egy szilárd támpont, amelyen megállva tapasztalni fogja, hogy nincs magára hagyva. Mert él, mozgó, segítő világ szorgoskodik körülötte, és igazgatja, egyengeti az ellentéteket előtte, körülötte, hogy a hézagokat betöltse, és az akadályokat elsimítsa. Ha az embernek hite van és a valóságos igazság szerint rendezi be életét, vagy legalább is arra törekszik, hogy úgy éljen, úgy cselekedjék, hogy az az isteni törvénnyel ellentétes ne legyen, akkor, ha gyenge is, ha tájékozatlan is az isteni törvények megértéséhez, az úgynevezett „véletlen” rávezeti a helyes útra.

Ez nem az ember érdeme, okossága, vagy rejtett képessége folytán jön létre, hanem az isteni kegyelem vezérlete folytán. Ami a láthatatlan világban erőket mozgat meg abban az irányban, melyben azok a hatások érnek ki, melyek a hívő lélek dolgát viszik előbbre. Sokszor úgy látszik, hogy nem nyílegyenesen a kívánt eredmény szerint formálódik ki az az esemény, amit a lélek várt, hanem megkerüli azokat a mellékesnek látszó dolgokat. És ott is vált ki bizonyos hatásokat, melyeket a földi ember szívesen mellőzött volna, de a későbbi időkben felszínre kerülő események igazolják, hogy milyen utolérhetetlen bölcsességgel rendezte el az isteni Gondviselés annakidején azt a nemkívánt eseményt az ember életébe. *Kell, hogy ezek a tapasztalatok az embert gondolkodóba ejtsék, és az Isten iránti bizalom megnövekedését eredményezzék, mert az embernek csak erre van szüksége.*

(Eszter kérdésére adott válasz:) És mindenben a csalódás fogja kísérni, mert az isteni jó és igaz ellen vette fel a harcot, és aki ezekben megakad, az egészen bizonyosan magára rántja az egész törvény súlyát. Igaz, hogy szenvedtél, de ezzel olyan erőket mozgattál meg, amelyek csak az ilyen, ok nélkül való szenvedések hatására válnak elevenekké ezeknek a nehéz törvényeknek a bekapcsolódásai a mozgó és ható fejlődés állomásaiba, melyek maguk után széles utat hagynak, amerre elvonulnak.

Az ember nemcsak azzal dolgozik, cselekszik, amit a két kezével, vagy az eszével elvégez, kitervel és végre is hajtja, hanem azzal

is, amit az igazban, vagy a gonoszban elgondol, akar, vágyakozik. Emberekre, vagy szellemekre hatást gyakorol, gondolataival érzéseivel támogat, vágyakat kelt, lebeszéli őket jóról, vagy a rosszról. Azért az ember ezekről a tevékenységeiről nem is tud sokszor számot adni, mert nem szándékosan cselekedte. Mindegy, ha nem is tud róla, azért az az ő egyéniségének a terméke, és az ő hatása-inak az eredménye a földi világban. Sőt, ha nagyobb értékű ez az eredmény, akár a jóban, vagy a rosszban, elkíséri az emberi lelket még a testnélküli életbe is, hogy szemléltető példája legyen a lélek további élete folyásában, hogyan kell, és hogyan nem kell cselekedni, beszélni, akarni, és erőket milyen irányban kell vagy nem kell fejleszteni. Ez az élet. Amint mondom, az ok nélkül való szenvedés, amit nem a sorsokat intéző végzet helyezett el az ember életében, hanem a másik ember gonoszsága, felületessége, könnyelműsége okozott, azok nem mennek feledésbe. Azokat nem törli le az emlékezésekből semmiféle külső eljárás. Azok élő és ható törvényvé válva, figyelmeztető oszlopokká válnak azokban a szférákban, melyekben ezek a könnyelmű és gonoszságba süllyedt lelkek megtérnek. Sőt belenyomulnak az ilyen hajlamú lelkek haladó útjába, és bizony nem tud megszabadulni ezeknek nyomasztó kényszerhatásától az, aki ezeket létrehozta, amíg csak oda nem emelkedik, hogy hasonló szenvedésben el nem halványodik ennek emléke.

Azért mindent az igazság szemüvegén keresztül kell jól megnézni, hogy az ember mennyit bír elhordozni minden nagyobb baj nélkül, mert a túlzott szigorúság, a túlzott igazságkeresés, hasonló bajokat okoz, mint a gonosszal szemben való túlzott elnézés, a könnyelmű felületességgel szemben a mindent megbocsátás, mert hogy: „nem akart rosszat...”. *Az igazság útján mindenki felelős tetteiért és azok következményeiért. A tudatlanság nem menti fel az embert a következmények elszenvedése alól, tehát nem lehet menedéke a bűnökben alámerült emberi lelkeknek. A bűn okvetlen szenvedést okoz, bármilyen formában zavarja is meg a harmonikus fejlődést. Mert van az egészen alacsony fokozatú szellemű embereknek is törvényük, amely korlátokat von az ő fejletlen lelkük cselekvési határai köré. Ez a határvonal a szen-*

vedés visszahatása rájuk. A magasabbfokú, szélesebb tudású emberlelkek nagyobb szabadságot élveznek, de nagyobb felelősséggel és több kötelezettséggel, mert a lélek fejlettebb érzései mind nagyobb érvényesülési teret kívánnak maguknak biztosítani, de ezzel együtt az árnyék, a kísértés lehetősége is megnövekedik. Ha az értelem nem látja át az ezzel járó veszélyt, és az érzés nem tiltakozik hathatósan a következmények létrehozása ellen, akkor megszületik a tévedés és ennek nyomán a bűn. A harmónia megbontása és az ezzel járó szenvedés, a szenvedés visszahárítása: a bosszú, és így kiszélesedik és elhatalmasodik a káosz, a zűrzavar. Azért szükséges a korlát, a törvény, a fék mely határokat von a nemtudás és gonoszság, a lelki elfajulás köré, hogy a fejlődés - bár akadályokon keresztül - de mégis haladjon, mert a bűn csak a halálba, a megsemmisülésbe vezeti vissza a lelket.

A nehéz természettörvény kemény kézzel ugyanazt adja vissza az embernek, amit ő okozott, de a kegyelem megértőinek megtérésük által szabadulást és megtisztulást, boldog fejlődési lehetőséget kínál fel az isteni szeretet. De alá kell vetnie magát a kegyelem nagy parancsának. *Meg kell tagadnia alsóbbrendű természetét. Meg kell tagadnia a világszerinti hatalmaskodó énjét, kicsinynek, alázatosnak kell lennie az embernek, mint ahogyan megtagadta az Úr az Ő isteni hatalmát és erejét, hogy a kicsiny; bűnös embernek - a senkinek - példát mutathasson.* Megalázta magát, nem követelt semmit a földi élettől, mert ez minden fertőzött volt a bűntől. Most sem kér semmit a földi embertől, csak a lelkének a jobb, az igazabb, a tisztább érzéseit, hogy azt megigazíthassa, megtisztítsa, és képessé tehesse a boldogabb élet megteremtésére. Ezért, mert még vannak a Földön olyan lelkek, akik még szeretnének odafejlődni, hogy ezeket a tudományokat megszerezzék, és a bűneikből való tisztulást elnyerhessék, és próbálják az Úr itthagyott példája szerinti életet élni.

Ezért nem pusztítja el még a Földet, a bűnök odúit, és a mérges, öldöklő, ellentétes gondolatok és érzések gócpontjait. *Még tart a kegyelem visszahívása, még hangzik az Isten igéje; de nem sokáig.* Azért az igazságra törekvő emberlelkek siessenek felkészülni a szorongatások idején is, mert az Isten velünk van, és segítségül siet a szellemvilág az isteni kegyelembe illeszkedve az

embereknek, akik már elfáradtak a hosszú úton. Megtérni, lerakni a lélek terheit, bűneit, és keresni az Úr igazságait, és azok szerint élni, cselekedni, hogy elmoshassa a régi tévelygés emlékeit a jó, az igaz, a szent törekvés. Ez a megtérés, ez az Úrhoz való fel-emelkedés nagy, hatalmas hatást vált ki az erők birodalmában, és megrontja az ellentét építkezését. Letisztítja a férgeket a fákról, hogy élvezhető gyümölcsöket hozzanak. Megtisztítja a levegőt a bűnös és gonosz, ártani kész fluidoktól, és egy új Föld új emberekkel benépesítve áll elő. - Ez a munkája az igazságot, az Isten igazságát megtalált embereknek. Azért imádkozzatok, hogy az Úr megáldja és megszentelje az igazságra törekvő lelkek jelenben való életét, hogy a holnap jobb és boldogabb életet hozhasson magával.

Isten veletek.

KARÁCSONY(*)

Névtelen Szellem 1954. december 24-én

Az általánosító fluid hatása - Az anyagelvű tudomány eredménye: a nagy felszámolás folyamata megkezdődött - Komor jövőkép (Mikor ez a közleménye a Névtelen Szellemnek megjelenhet, már csaknem fél évszázad telt el és minden igazolódik betűről betűre. Globalizmus az emberi társadalomban, globális felmelegedés: és következményeik... 2001. szeptember 11. és ami utána folyamatban van...) - A Krisztus igazsága - Dicséret, dicsőség a mi Urunk evilágba lépésére! Követni lábnyomait és felszedni erősítésül, amit Ő hagyott itt részünkre - Az egyenes utak a boldog viszontlátás felé

Már megjöttünk az Úr Jézus nevében gyermekem. Igaz, hogy nem sok időt tölthetek veled, mert az én időm nem a mai napra van beosztva hozzád. Gyermekem, (hozzátartozóról van szó) az igaz, hogy annak idején én előre bejelentettem, hogy nem lesz öreg, de ezt nem ennyire közelre néztem, és nem is lesz így. Én megnézem és minden esetben a delejezést ajánlom, mégpedig jó, nyugodt és egészséges emberen keresztül. Azután akármilyen enyhe gyógyszer, ami erősít és áthangol, tisztít, enyhén hat. Az

Úr meghallgatja a könyörgéseket a betegekért és a szomorodott szívűekért, azért én is könyörgök érted és őerte, hogy távoztassa el azokat a felhőket, melyek a ti lelketek egén eltakarták a napot. Most ezen a szent napon nem akarok kitérni ezekre a bűnöktől feltorlódott dolgokra, mert ezt te is tudod, és mindenki tudja, hogy a bűnökből torlódnak fel azok a gyüremlések, melyek a hegyeket alkotják.

Az emberi lélek a maga nyers mivoltában, ha még ma nem is cselekszik égbekiáltó gonoszságokat, ha el is halad egy bizonyos ideig az úgynevezett egyenes úton, egyszer csak mégis szembe kerül a maga próbájával, ami mindig azt célozza, hogy vagy legyőzi az eléje torlódó akadályokat, vagy benne ragad ő maga is az útban, és másoknak a megpróbáltatását készíti elő a maga meggyökeresedett hibáival, bűneivel. Hovatovább szokássá válik a tévedés, a bűn, és már nem is megy bünszámba az a cselekedet, hiszen mindenki így él, így cselekszik. Az általánosító fluidba nemzedékek születnek bele, és mivel nem tudnak jobbat, és nem is keresnek mást, így megakad a fejlődés vonala. Azért jönnek időről időre más fajtájú szellemcsoportok, akik lesöprik a régit, mielőtt még az a csoport befejezte volna a maga fejlődését. És új gondolataival fejlődési lehetőségeivel egy bizonyos pontig az is elmegy, hogy a maga életét leélje a Földön, és a folytonos változásban a jobb minőségű egyedeket felfelé, a rosszabbodókat lefelé ossza szét. Azután, amikor elposványosodik az egész együttes, egy vihar - amit maga a szellemi erők mozgása hoz létre - lesöpri és eltörli az összetapadt salakkal együtt azokat is, akik nem tudtak a megszokás mocsarából kiemelkedni. Így mos le minden javulásra, megtérésre alkalmatlan tömeget a Föld színéről az a mozgalom, ami elzárkózott önmagába és elzárkózik minden jobb és igazabb eszmétől.

Az Új Kor jelszava ez: „szellemesülni”. Az anyagelvű tudomány eredménye ez a jelen, melynek súlyos terhe ránehezedett most a világra. Az anyag, mint cél, lehúzza az ember szellemét, elfárasztja a lelkét, kiszívja az életerejét, és idő előtt az enyészetbe, a megsemmisülésbe dönti a testét, ezt a nagyszerű eszközt, melyen keresztül az anyag hatalmát is megdönthetné a szellem. Mivel ez

a folyamat megkezdődött, tehát most a nagy felszámolás előestéjén még egy nagy elhatározásra van lehetősége az emberiségnek. Vagy kivenni a hatalmat az anyagelvű tudomány kezéből, és a szellemi célok felé fordulni, és azt felemelni. És mint egy lángoszlopot felszítani, hogy még a legmélyebb szakadékokban is meglássák a célt, mely irányban kell az emberiségnek haladnia, és annak megfelelő életet kell teremtenie. Vagy ráborul az anyag sötét éjszakája a világra, és az éjszaka minden réme elborítja a Földet a kétségbejítő valóságokkal.

Azért ti, akik világosságban éltek, ne féljete a rémektől, mert nektek szabadulást nyújt még az utatokba szakadó szikla is, ha valóban hiszitek, hogy a Föld Megváltó Messiása született meg ezen az éjszakán. Mert aki hiszi ezt, annak nem ura az anyagot kezében tartó ellentétes hatalom. Annak nem ítélő bírása és nem porkolábja az igazság mindent leromboló és átformáló ereje, mert annak védője, segítője, felemelője és átszellemesítő őrangyala az igazság törvénye, az az igazság, melyet Ő hozott a világ számára. Azért imádkozzatok és örvendezve köszöntétek a hajnalt, amelyen Ő a mi Urunk a világba lépett, és itt hagyta lábnyomát, hogy lássuk az irányt, hogy Ő merre ment, hová lépett, mit szórt el a mi részünkre az Ő életútján. Hogy azokat mi felszedjük, és azzal erősítsük meg lelkünket a nagy próbák idejére. Aki ezekkel megerősíti lelkét, az nem vész el az úton, ha bűnökkel terhes múltat hordoz is a lelkében, mert kiemeli az igazság törvénye, hogy a kegyelem megtisztítsa és megigazítsa, menyegzői ruhába öltöztesse, és úgy engedje be a megigazultak boldog otthonába, ahová mindannyiótokat várunk, kik Krisztussal együtt megszülettetek az anyagvilág rabságából a szellemi élet boldog szabadságára.

Mert azért szállt le mennyei hazájából, hogy minden elfáradtat, minden szomorúságba merültet, minden igazságot keresőt a valóság világába emeljen magával. Amíg a hit mécsese világít, amíg a világra reá nem borul a nagy éjszaka, addig Ő veletek van. Addig Ő munkálkodik értetek, értünk, hogy el ne fáradjunk az anyaggal - az anyag szellemével - vívott nagy küzdelemben. Azért ti is, mi is hálatelt imádsággal köszönjük meg az Ő nagy

áldozatát, hogy a legnagyobb sötétségben, a legzordabb korszakban hozta le az Ő mennyei világosságát, és a szeretet melegét, hogy megdermedt lelkeinket feltáplálja, és az Általa megmutatott igazság útjára irányítsa, azon segítse, támogassa, amíg az Ő általa megmondott nagy világválság véghezmegy.

Az Ő születésével új, világot átformáló eszme született meg, a régi világ összeomlott, a régi igazság új, tökéletesebb ragyogásában tündökölt. De az emberek kezében a legdrágább gyémánt is fényét veszti, mert beszennyeződik, és rátapad az emberi, a földi salak, így a legragyogóbb igazságot is belepi az emberi gyarlóság és bűn értelmetlensége. Így mi, szellemek, nem mondunk mást, mint amit a mi Urunk mondott és itthagyt. Csak letöröljük róla az emberi hiábavaló akarásokat, okoskodásokat, a cicomákat, a felesleges terheket, a kerülőket. Az egyszerűséget, az egyenességet, a szeretet mindent átformáló hatalmát és az alázatosság minden kereszttüveztető hatalmát hirdetjük nektek, mert ezek az egyenes utak vezetnek Istenhez közelebb. Isten közelében erejét veszti minden hatalom, mert minden hatalom csak visszfénye, tükröképe Isten hatalmának. Azért siessetek mind erre az útra, hogy ott találkozhatunk egy boldog nagy viszontlátásban. Isten veletek.

A NAGY BÉKESSÉGSZERZŐ: A NŐI LÉLEK(*)

Névtelen Szellem 1954. december 30-án

A lerögzített „igazságokkal” pl. véleményekkel mások felől nagyon csínján kell bánni, mert a következmények nem maradnak el - Szükséges a figyelmeztetés - Az együttélés leggyakoribb gondja az elhidegülés egymással szemben - A nagy békességszerző női lelkek - A női lélek kezében van a jövő nemzedék sorsa - A jó és igaz felé törekvő és az ellentét eszmében munkálkodó női fluidok hatása - Az alázatosság hatalmas ereje - A Megváltó szelleme Máriához kapcsolódott - Imádság és engedelmesség, alázatosság a hívő ember lelkében élő nagy titok

Már itt vagyok, eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem.

Az ember sokszor küzd az olyan elfogultságok ellen, amit az emberek szívesen magukévá tesznek, főképpen, ha azoknak kárát nem vallják egyelőre. Amikor azonban az ember már szenved tőle, akkor már szeretné megmászítani a régebbi felfogását, de ez, mint lerögzített törvény úgy áll bele a sorsába. Nagyon vigyázni kell az embernek, hogy mit rögzít le a maga részére mint igazságot, mert, ha az ő igazsága nem egyezik meg az isteni igazsággal, akkor - különösen, ha valaki ártatlanul szenved miatta - nagyon fájdalmas következmények között kell belátnia azt, hogy tévedett. Ilyenek az embereknek a rossz véleményei valaki felől, amikor a megértéshez vezető utat eltorlaszolja az előítélet, az önmagában elintézett igazság.

Azt az ember soha sem tudja, hogy az a másik ember mit, miért cselekszik úgy, ahogyan az nem jó és nem helyes, - sokszor tudatlanságból, meggondolatlanságból, felületességből. Ha ilyenféle eset áll fenn, és abból másoknak kára, vagy felesleges fáradtsága van, természetes, hogy szükséges a figyelmeztetés, és szükséges az, hogy az ilyen okok megszűnjenek. Az embereknek az együttélésében ezek okozzák a legtöbb ellentétet, elhidegülést egymással szemben. Mert a felületes, gondatlan ember nem akar mások érzéseivel törődni, a fő az, hogy neki ne legyen egy gondtal több, ami fékezi cselekedeteit. Így nem is jut eszébe magát bizonyos dolgokban fékezni. Tehát figyelmetlen. Ellenben, ha figyelmezteti valaki, legtöbbször megsértődik, mert gögös. Itt a hisúság lép akcióba, mert nyilvánvalóvá lett az ő hibája. Ez a kis - árnyalati megérintése a gögnek, ellenséges indulattá növekedik a lélekben, és a „kis hibákból” nagy bűnök származnak. Emberek meggyülölik egymást, nagy és kegyetlen bosszúállásokká fájulnak idővel, ha nincs egy-egy közbülső lélek, aki a maga jóakaratával ki nem egyengeti, el nem simítja idejében az ilyen nekilendüléseket.

Látjátok, ezért kellene azok a hézagot kitöltő, semlegesítő erőikkel rendelkező szellemek, hogy testet öltve az ellentéteket kiegyenlítsék, és a szeretetszalakat szövögessék egyik lélektől a másikhoz, hogy egy átjáró hidacska építsenek belőle. Sokszor egy ilyen kis megbízatással elküldött szellemek nagyobb dolgot

végeznek, mint a hadvezérek, mert azok emberéletek árán kényszer-békességgel elnyomják ugyan a tüzet, de amint az csak a legkisebb levegőhöz jut, azonnal fellángol. De aki járhatóvá teszi az utat egyik lélekből a másikhoz, és az ember önmagára ismer a másik lélek vágyaiban, törekvéseiben és szenvedéseiben, az megnyerte a nagy csatát vér nélkül, és nem rombolt le semmit, hanem épített.

Ilyen nagy békességszerzők az anyák, a feleségek, a leánytestvérek, a menyasszonyok, akik szerető lelkük melegével, áthidalják a kemény férfilelkek között támadt úrt, mely ki tudja mikor és miért támadott. A vérségi kötelékben sok ádáz gyűlölet oldódik fel, sok félreismert jószándék ér el céljához, amit soha sem tudna senki és semmi megmagyarázni és elhíttetni, de mindent megmagyaráz és mindent elhíttet a szülői és gyermeki viszony, a szeretet szálain keresztül épült híd, mely új hitet, új életet, új engesztelődési lehetőséget teremt lélek és lélek között. Ez a nagy munka a női lélek feladata akkor, amikor már megtisztult a világ örömeinek kívánásaitól, amikor már nem jelent a részére csábítást a színes szappanbuborék káprázata, amit a múlandó világ nyújthat hamis boldogság formájában. A kicsi, jelentéktelennek látszó megbízatások nagy és mély jelentőségűekké válnak az egyes ember és az egész emberiség sorsának alakulásában, mert nemcsak szóval és az úgynevezett neveléssel, hanem testi erőket egybehangoló lelki erőknél is nagyon nagy szerepe és feladata jut ebben a munkában. Azért, amikor azt mondják, „a nők anyái a népeknek, nemzeteknek” azt is mondják: amilyenek ennek a népnek az anyái, olyan fiakat adnak a világnak. *A női lélek kezében van a jövő nemzedékének sorsa letéve.* Hiába hangoztatja fennen a férfi, hogy övé a cselekvés lehetősége, az értelem nagyobb és mélyebb behatoló képessége az ismeretlenbe, az erő a kitartáshoz, a női lélek irányító mozgása hajtja az ismeretlen cél felé, melynek elérhetése és kiteljesítése az ő feladata. A női lélek finom mozgulásai az ismeretlen cél felé, az érzések, a tiszta vágyak, az igazabb, a jobb élet felé hajtják azokat a gondolatokat a cselekvések, a megvalósítások, a kiteljesítések mikéntjének a megismerése felé, melyeket a férfi önmagában hordoz ugyan sejtjeiben lappangva, de tudatában csak akkor világosodik meg, amikor ő maga is az

elfogadás nagy révületébe önmagából kiemelkedik. Ez a kiemelkedés nem az akarat megfeszítésének segítségével történik, hanem éppen akkor, amikor nem tud, és az értelem nem is akar bevilágítani az eddig ismeretlenbe, és éppen akkor, mint egy kipattanó világos szikra, rávilágít a keresett pontra: a megvalósítás mikéntjének lehetőségeire. *A női lélek elfogadó természete az, amelynek irányító, finom rezgése összeköti, áthidalja a távolságot a tudás és nemtudás között.* Ilyen áthidaló és összekötő szerepet töltenek be a női lelkek mind a Földön a testi életben, mind a szellemi életben. A jó és igaz felé törekvő női lelkek csoportja munkálkodik az igazság és szeretet fejlődésében. Az ellentétes irányú női lelkek csoportjai akaratlanul, öntudatlanul hatalmas munkát fejtenek ki az ellentét-eszmék és ezeknek elfogadása körül, melyet a férfilelek megvalósít a cselekvésben. Ezek is anyákká lesznek, ezek is adnak gyermekeket a világnak, de ezek a gyermekek csak ritkán emelkednek ki az anyai lélek színvonalára fölé, mert a lélek nehezen tud megbirkózni a túl erős női fluidokkal, és ha az anyagi, testies törekvések túl erősek, az istenhit nem tud talajt találni a lélekben. Magától értetődik, hogy az ilyen csoportok nem az örökélet felé vezető úton haladnak, hanem a lelki és testi pusztulás felé. Ezek a fluidok nem áthidalnak, hanem elválasztanak, nem megbékélnek, hanem bosszút állnak és ütközést szítanak. Az ütközést pedig bomlás, romlás és végpusztulás követi. A kicsiny hibákból óriási bünszörnyek fejlődnek. A másik oldalon ezért kell a kis hiábavalóságoknak tetsző dolgokról leszokni, és megtanulnia a szeretet körültekintő, bölcs okosságával, az elnézés önmegtagadó áldozatával élni, a gög idejében való lenyesegetésével, amíg a nap fenn van és világít a földi életben, mert azután a hasonlók táborában nehéz a harc vele és ellene. A figyelmeztetést mindenki vegye úgy, hogy ez idejében való eső. Ha a nap elborul is kis időre, de áldás az eredménye. A női lelkek járjanak elől jó példával, mert övéké a pálma, a hála adózása. A krisztusi igazságok nagy és hatalmas ereje az alázatosságban van, és az Úr ezt nem csak azoknál dicsérte meg, akik Őt megértették, hanem a pogányoknál is, és nagy érdemeknek vette, hogy kérelmüket teljesítse. És Krisztus akkor és ma egy és ugyanaz. Ezt mindenki vésse lelkébe.

Végezetül mondom, és ezt szántam befejezésnek. Hogy a jó felé haladó női lelkek erőit miért emeltem ki, mint a javulás, tisztulás vezető közvetítő egyetlen eszközét? Mert a női lélek az összekötő szál a bűnbe esett szellemek csoportjainak. *Nem az elfordult, az adni, hatni, cselekedni, teremteni kész férfilelekhez hajolt le az isteni kegyelem a Földre, hogy a teremtő erőn keresztül győzze le a bűnt, hanem az alázatos, elfogadó Mária tiszta erejéhez kapcsolódott a Megváltó szelleme.* Mivel a női lelkek nagyobb elfogadó erőkkkel rendelkeznek, így a női lélek befogadja, és a férfi lelken keresztül valósítja meg a jót és igazat. Mert sem az egyik, sem a másik nem nagyobb, nem értékesebb, csak a kettő együtt nyerheti el az Isten országának boldogító ajándékát. Mária lelke a Föld sóvárgó, visszavágyó szellemeinek könyörgésével teljes esdő sóhajával terhes vágy Isten felé, és rajta keresztül a vigasztalás, a remény, az áldozat, a szeretet, a felemelő isteni kegyelem öltött testet, hogy kiegyenlítse a törvényt a szeretettel. Ez az isteni nagy titok megy véghez a hívő ember, a magát megalázó lélek és a kiengesztelt igazság törvénye között, amikor elfogadóvá lesz az imádság és engedelmesség által. Isten veletek.

AZ ISMERET KÖTELEZ. A KÜLDETÉS. AZ ÚRVA- CSORA VÉTELÉRŐL(*)

Névtelen Szellem 1956. január 12-én

Már itt vagyok és várok rád az Úr Jézus nevében gyermekem. Nem baj, nem sok mulasztás történt. Nem ajánlatos az ilyen vállalkozás, mert ennek óriási hátrányait érezheti meg az a kis csoport és egyben a nagyobb csoport is. Tudok ezekről a felvetődött gondolatokról, de nem látom jónak. Én a magam nevében beszélek, amit nem mindig és nem mindenben lehet az embereknek megmagyarázni, azt egyszerűen csak ezzel a pár szóval tudom megmondani. Az ember bármilyen sokat tud is a szellemi igazságokból, azért még mindig csak ember, és emberies fogalmai vannak még azokról is, amit megértett. Ezen nem is lehet csodálkozni, de amikor itt van a próba ideje, akkor megütközve tapasztalja, hogy nem használt semmit az ismerete, a tudása, mert éppen

úgy kell mindent végig csinálnia, mint aki mindezekről nem tudott semmit. Sőt, sokszor aki nem ismerte a dolgok mibenlétét, sokszor jobb eredményt érhet el, mint aki már „tudja” azokat. Ez onnan jön úgy elő, mint kísértés, mert akinek ismerete van, az bizonyos tekintetben többet vár, ennek következtében és sokszor csalódik.

Én a magam részéről soha sem igyekeztem ilyen túl vérmes eredményeket kelteni az emberek lelkében, mert tudom, ismerem az emberi természetet, hogy mennyire kiszámíthatatlan. Éppen azért mindig arra szorítok az én irányításom, hogy az ember maradjon ember, ne emelkedjék emberi mivolta fölé még akkor sem, ha a legmagasabb emberi fokozaton volna is, mert nagyok a tévedési lehetőségek. Így az Úrvacsorát is az embereknek emberi mód szerint - magamat is embernek véve - úgy adtam azoknak, akik ebben az előzetes vallomástételben azokhoz az igazságokhoz és azokhoz a formákhoz kötötték, melyet én adtam azok elé, akik ebben megtalálták lelki megtisztulásuk útját és lehetőségét. *Az Úrvacsora egy szent, mágikus cselekedet*, melyet a mi Urunk hagyott itt a földi embernek, hogy aki hisz Őbenne, az éljen ezzel, és hite szerint a kegyelem szerényebb, vagy gazdagabb forrásai nyílnak meg részére. Ez is egy út a közeledésre, de az ember nem emelkedhetik önmaga fölé, lévén gyenge, gyarló és nagyon esendő lélek egymagában. Tehát: szüksége van társakra, hogy egymás társaságában, egyik a másik hitével összeforrva, meg tudjon állni a viharokban, amelyeket felidéz. Mert a földi életbe belehelyezkedve minden *egyed lélek olyanná válik, mint a hajó utasa*, cél felé siet, és ez a cél, bár legyen a legtisztább, a legnemesebb, de sokszor mégsem érheti el, mert az út erejét felülmúló fáradtságot igényel, vagy idő előtt kiköt, mert nagyon csábító szépségű szigetet talál, és azt hiszi, hogy a boldogságot találta meg benne. Pedig, amikor kilépett és széttekint, akkor látja, hogy sziszegő kígyók és áldozatra leső vérengző vadállatok veszik körül.

Az ember nem ismeri az életet, sem az utat, mely a valódi boldogsághoz és békeességhez elvezet. A vallások sokfélesége mind különböző elméletek, formák, elgondolások szerint tagozódott széjjel. Vannak különböző haladó és haladottabb csoportok, melyeket az emberi homályos értelem szakított úgy széjjel.

Vannak különböző léggömbös szellemcsoportok, akiket ugyanezek a homályos, vagy világosabb elméletek tartanak fogva, és egymástól elkülönülve próbálják a maguk életét előre vinni. Ez mind nehezíti az előrejutást, mert nem együtt és egyszerre cselekszenek, és nem egyöntetűen mozgatják meg azokat az erőket, melyek őket körülveszik. Még a jóban sem tudnak olyan eredményeket elérni, mint a rosszak a rosszban - ha egymást támogatják. *Azért én mindig azt mondtam, mindenki, aki megtalálta a maga lelkének a kielégülését azokban az ismeretekben, melyek a szellemek világából sugárzottak a Földre, az éljen, vagy legalábbis igyekezzék olyan életet élni a Földön, ami azoknak az igazságoknak megfelelő. Mert az ismeret kötelez!*

Arra nem is kell felhívni a figyelmet, hogy az emberek keressék a hasonló gondolkodásúak társaságát, mert a lélek érzi ennek szükségességét, és jól érzi magukat abban a lelki közösségben, amíg az első szeretet lobogása tart. De jönnek azok az idők, amikor ezek a lobogások elmúlnak, és ilyenkor látszik meg, hogy szalmaláng volt-e az, vagy utána kitartóan izzó és eleven parázs maradt-e, avagy csak gyér, kihűlő hamu és pernye?

Az értékes és tartalmas lelkek együtteséből alakulnak ki az igazi munkára előhívott gyülekezetek, melyeknek küldetésük van a földi világban. Ezek a gyülekezetek mind a szellemvilágban, mind a földi világban felszaporodnak, nagyobbodnak, és egymás hibáin egy és más elmaradottságain nem akadnak fenn, hanem igyekeznek kiigazítani, kiegyenlíteni, és a szeretettel kipótolni, amit lehet. Amit nem lehet, azt mint egy romboló betegséget közömbösíteni, hogy a nagy egészet meg ne fertőzze.

Ilyen küldetést teljesítő gyülekezet az a látható kis gyülekezet, melynek tagjai most ti vagytok, de a nemlátható, sokszorta nagyobb. Akik csak még elméletileg foglalkoznak az eszmével, mert még sok akadályt látnak a gyakorlati megvalósításhoz. Ezek, mint a gyümölcs külső burka, nagyon kívánatos színt adnak az egész együttesnek, de ti ezeken már túl vagytok, ti a maghoz tartoztok, és a magnak kell egy kemény és ellenálló héjának is lenni, ami megóvja az eljövendő fejlődésig azt az életet, ami a mag belsejében van.

Látod, ezért nem engedem én meg a külön való Úrvacsorázást. Aki azelőtt is a maga egyházában szokott venni, az vehet, mert az a lélek a több igazsággal, a több ismerettel kinőtt abból a „formából”, és egy más, magasabbrendű szellemiebb formába emelkedett. De aki nem szokta meg a „formát”, csak szellemi ismeretben jutott hozzá, az ne aprózza el ezt az ismeretét kis csoportokba, ne alakítsanak külön Úrvacsorázó egységeket, mert ez szétválást és elaprózódást, elkülönüléseket hoz létre. Ne feledjétek el soha azt, hogy nem vagytok magatok. Mint spiritisztákat nagy csoportok kísérnek, azoknak is vannak külön nézeteik, véleményeik, hajlandóságaik, sohasem tudhatjátok azt, hogy a magatok gondolatait valósítjátok-e meg, vagy a másét, akit nem láttok és nem is sejtitek, hogy ki lehet? Azok, akik ellenetek voltak és az igazság ellen, azzal különítették el magukat, hogy *külön Úrvacsorát vettek bűneik és vétkeik beismerése nélkül*. - Nem értették, nem tudták mit cselekszenek, és ezzel ők magukat kizárták abból a közösségből, amelyre elhivatottak voltak az ismeret folytán. Kiléptek és kívül maradtak, mert elvesztették a közösség védő erősségét.

Csak felfelé lehet a törvényes közösségből kiemelkedni, de oldalvást nem. Aki úgy lép ki - akár önhittségből, akár bukás által -, azt elsodorja az ellentét orkánszerű ereje, a hit közelségétől is. Vigyázzatok, nehogy olyant cselekedjete, ami szétbontja azt, ami még most ugyan egy, de mégis kihullanak belőle, mert nincs kitartó erejük a hosszabb várakozásig. Azt már többször megmondottam, hogy munka vár még reád. Ugyan nem sokáig, de te mégis boldog megelégedéssel zárod le földi életed utolsó lapjait, mert nem lesz panaszod semmire.

Az Úrvacsora lényegéről már beszéltem régebben, de megismétlem, hogy megtanuljátok: az nem külső forma, hanem nagy belső lelki és szellemi elpeccételése azoknak, akik hisznek és hitük szerint élnek vele. Aki nem is tud törvényes mód szerint hozzájutni, maga a lélek vágyódása is hatalmas erőket vonz. De eljön az idő most már nemsoká, hogy az elkötelezettek együtt ünnepelhetik az Úrral való egyesülést lélekben.

Isten legyen veletek, ne féljete, nem lesz semmi bajotok.

ISTEN AKARATÁRÓL ÉS A SZOLGÁLATRÓL(*)

Névtelen Szellem 1956. január 23-án

Már eljöttem az Úr Jézus nevében, gyermekem. Az most egy olyan betegség, ami az idegek kimerülésével jár. Az emberek elfáradnak testileg és lelkileg, az ellenálló erők csökkennek azon a helyen, ahol legérzékenyebb, ott egy helyi gyulladásba megy át, főképpen, ha egy kis hirtelen lehülés érte azt a részt. Egy kis nedvesség éri, vagy egy kis vékony huzat - hiszen a huzat sem más, mint egy különálló, levegőáramlat, amelynek talán egy-két foknyi lehülési különbözete van az átlagos levegő hőfokánál. A kifáradt és esetleg átnedvesedett bőrfelület gyorsabban közvetíti a levegő hatását és gyulladást okoz. Nem mindig és nem mindenkinél, csak az előzőleg már megviselt, kifáradt izmoknál és idegeknél jön ez létre, és tart addig, amíg a megzavart idegek elég erősek, hogy a gyulladást okozó lerakódásokat továbbítsák, és ezzel megszűnik a fájdalom.

Az ember ne akarjon a jövő elé vágni, még a gondolataival, vágyaival sem. Mert ahogyan volt gondja elejétől fogva arra, hogy az Ő beszéde és akarata fennmaradjon az idők végéig, úgy van gondja arra is, hogy azok a dolgok, melyeket az Ő nevében jó és igaz szívvel, szent lelkesedéssel az emberek magukban, és együttesen az Ő akarata szerint véghez visznek az is megmarad. Ha nem is egészen abban a formában, de mégis ahhoz hasonlóan. Minden időben és minden korban, mindenre rányomta bélyegét az akkor élő emberek lelkesége. Ez a kor is híven tükrözi vissza a jelenben élők lelkeségét. Letagadhatatlanul rögzíti le minden erénynek és minden bűnnek a képét, amelyet a jövő idők nemzedéke borzadva szemlél, és lesznek majd olyan túlfűtött képzelgők, akik lehetetlennek fogják tartani azokat a túlkapásokat, amelyek miatt a jelenben élők olyan sok szenvedésnek vannak kitéve. Mint ahogyan sokan lehetetlennek tartották, és tartják azokat a visszaéléseket, amelyek miatt te is és még egynéhányan, annyi gondot és aggodalmat, meghurcoltatást szenvedtetek el. De ezek az idők is elmúltak, és veletek együtt én is azt mondom, hogy hála legyen a Mindenhatónak azokért a nagy segítségéért, melyekkel

a te lelkedben lévő erőket megsokszorozta, hogy idejében mindent részletesen le tudtunk bonyolítani.

Nem tudod sem te, sem a környezetekben élők, hogy milyen hatalmas ellenséggel kellett mérkőzni, de az Úr megsegített, és megtaltalmazott annak a lehetőségeitől, hogy az erejét kifejthette volna. Azért én azt mondtam, és azt mondom mindig: *csak csendben és a fal mellett meghúzódva kell járnunk azoknak, akiknek van féltetni való értékük.*

Akiknek nincsen semmiféle megbízatásuk felülről, azok csak járnak magabiztosan, azok dicsekedjenek a maguk üveggyöngyével, azok csak szórják széjjel, úgy sem szedi fel senki. S ha felszedi is, nem soká kell neki, csak amíg a valódit meg nem ismeri. Ne is aggódjál semmi felett, sem senki ne aggodalmaskodjék, az Úrnak van és lesz gondja azokra, akik az Ő útjain járnak, és az Ő igazságai szerint rendezik be az életüket. Mindent elhord az idők szele. Hiába akarják megrögzíteni az emberek a maguk elgondolásait, hogy ezzel maguknak a múlandóban dicsőséget szerezzenek. Ha egy pillanatra talán fel is lobbannak a lámpák, melyek kicsit élesebb megvilágításban mutatják meg a halandó embert a többi között, de éppen ez a megvilágítás behatol a háttér mögé is, és meglátszik a szemfényvesztők titkos műhelye, és minden csodálatosnak látszó dolgok rugói a világosságra jutnak.

Az ember nem tudja azt, hogy hiába akar, hiába erőlködik, minden fáradsága kárba vész, ha nem az Isten akarata szerint cselekszik. Sok hiábavaló fáradság és akaratmefeszítés után látja csak be azt a tévelygésre hajlamos ember, hogy kár volt oktalan dolgokra elfecsérelni idejét és életét, mert semmi haszna nem maradt ebből, amikor a nagy elszámolás ideje eljön. Hiába védekeznek azal - mint a Földön - hogy „hiszen én jót akartam” - az nem használ semmit. A fizetés nem jön érte, sőt, ellenkezőleg: neki kell fizetni azoknak, akiket megkárosított. Mert minden rosszul végzett munka megkárosítás, ugyanis addig feltartóztatta a valódi és jó irányba haladó fejlődés menetét. Tehát vissza kell jönni, meg kell ismételnünk a rendes mederben való munkát, de nem ott és nem úgy, ahogyan abbahagyta, hanem egészen más formában, más körülmények között, hogy a lélek teljes egyéniségének megszerzett lelki értékeit kamatoztathassa.

Nagy esemény a szellem életében egy-egy testöltés, mint egy messze, ismeretlen világban, való utazás, ahol a magával hozottaktól kell élnie. Igen, amit magával hozott a szellemvilágból. De ha kevés volt az előbbi szerzemény, nem lehet gazdag az útipoggyász sem, tehát ismét csak szegény lesz az eredmény, ha a lélek nem igyekszik a Földön a jobbaktól, az igazabbaktól magának valamit megszerezni. Tulajdonképpen a lehetőség felismerése, és a saját javára való felhasználása - az a nagy ajándék, amit pedig csak szolgálattal szerezhet meg az emberlélek. Vagyis szolgálni a jót, az igazat, önzetlenül, magáért a jóért, az igazért. Nem azért, mert földi előnyöket nyerhet vele, nem azért, hogy személye kiemelkedjék az átlagból, hogy feltűnjön, és dicsőítsék tetteiért, hanem azért, hogy az igazságot szolgálhassa, és ezzel a Földön előbbre vihesse a jót, az igazat. Mert amíg a Földön a gonosznak tág érvényesülési tere van, addig mindig nagyobb akadályt gördít az igazság elé, és mindig nehezebben jut a jó előbbre, és nehezebben valósulhat meg az isteni akarat, mert az ellentétes eszmébe süllyedt emberek ellene állnak. Hiába szenved el a bűnös lélek a földi életében azokat a bűnös következményeket, melyeknek valamikor ő rakta le az alapját. Hiába igyekszik fogcsikorgatva a bilincseket magáról leszedni, ha másoknak újra és újra megkötözi a kezét. Ezek a szenvedések újra csak megisméltődnek, amíg az emberi lélek szenvedést oszt maga körül.

Csak lemondva minden kiváltságos felülemelkedésről, csak szolgálva az igazságnak és a jónak - még akkor is, ha abból hátrányai származnak - így szabadul meg a lélek szenvedésteljes földi testöltésektől, és látja a tulajdonmaga tűrésének, lemondásainak és szolgálatainak viruló édenkertjét, amelyet a sivárnak tetsző földi életében plántált az isteni kegyelem. Mindenki ezt kell, hogy magában hordozza, mint az isteni ígéret megvalósulását. Mert ha az igaz jó csak szenvedésre volna kárhoztatva mindvégig, és nem volna egy kiengesztelődés, nem volna egy célkitűzés az emberi lélek előtt, amit el is érhet, akkor az volna a szerencsés és boldog, aki az ő anyja méhében már meghalt, mielőtt a nap világosságát megismerte, mielőtt megtanult volna mosolyogni és örülni. De a földi élet minden szenvedések mellett is nagy érték, mert az isteni kijelentésekkel irányt mutat az elhagyott paradicsomi élet felé.

Megtanítja az embert a jóra és igazra, a szenvedésekkel pedig megtanítja, *hogyan nem szabad cselekednie.*

E késői kor gyermekeinek megmutatja, hogy a hit a valóságok előrevetített sugárzása, mert a lélek halhatatlan. Tehát, érdemes megtanulni az örök élet törvényeinek betűit, hogy abból olvashasson és tanulhasson a lélek az ő múlandó életében, hogy hasznát vehesse az örökéletben. Boldog az, aki végigjárja a tövises utat, friss reménykedéssel várja az út végén feltáruuló örökélet kapuját, mert az nem csalódik meg hitében. *A hit valósággá válik, mert az isteni ígéret valóság.*

Amíg a földi élet vásári zavaros sokadalmában jár a lélek, nem látja a titkon cselekvő isteni Gondviselés munkáját, csak a magába tekintő, mindenben Istent kereső lélek látja és érzi, hogy Isten keze vezette életének minden eseményeit a felé az eléje szabott cél felé, melyet el kell érnie. Mindenkinek van ilyen eléje szabott célja, és mindenkinek el kell érnie, hogy kibontakozhassék a bűnök és tévelygések bilincseiből, de engednie kell, hogy vezesse az isteni kegyelem. Hittel tekintszen fel az őt életbe szólító isteni kegyelem felé, és az vezeti, oktatja és megvilágosítja mind az egyes emberlelkeket, mind az Istennek átadott lelkű gyülekezeteket. És támaszt a Föld porából is új lámpásokat, és megtölti az élet olajával. - Ez azonban még nem most lesz. Még lesz egy ragyogása a lámpának, ami bevilágít sok rejtett helyekre. Most Isten veled.

NINCS KÉTFÉLE IGAZSÁG - A KEGYELEM

AJÁNDÉKAI(*)

Névtelen Szellem 1956. március 29-én

A tévesen értelmezett „karma-elmélet” - A természet tükörképe az emberi léleknek - A gondolkodó ember az okozatból az okokat keresi - A nagy Alkotóművész: Isten - Mindenben az isteni igazság nyilatkozik meg - Minden csak próba, mindenből ki kell hozni az elvárt eredményt - Senki más munkáját, más próbáját meg nem

oldhatja... - A kegyelem vezetése - A Gondviselés Angyalai parancsának hatásai - Az Úr mindent odaadott áldozatul, hogy a földi embert kiemelhesse a gonosz hatalma alól

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem, bár nem hívtál. Nem is vártál, mert a lelked meg van terhelve az élet súlyos problémáival. Ki tudlak és ki foglak ebből is vezetni, mint olyan sok és nehéz akadályokon keresztül már kivezettelek az Úr segítségével, mert mindig az Úrhoz kiáltottál, és Ő mindig meghallgatott. Ennek nem kell így lenni. Még akkor sem volna szabad így megtörténni azoknak az eseményeknek, amelyek megtörténnek, ha csakugyan bizonyos „visszafigyelésről” volna is szó - mint azt sokan hiszik és gondolják. Amint az előző beszélgetésünk alkalmával megjegyeztem, és sokszor szóvá tettem: **ez az a bizonyos karma-elmélet, amellyel annyiszor tévednek és visszaélnak a felületesen gondolkozó emberek, akik a keleti vallások dogmáiból ezt a tételt kiragadva, szembe kerülnek a krisztusi tanítások igazságaival. Azért kerülnek szembe, mert nem tudnak sem az egyik, sem a másik igazság mélyére tekinteni.** Pedig ez a tárgy mindennél fontosabb volna, hogy az ember ezekkel foglalkozzék, mert az ember lelkéről, legbensőbb énjéről, a sorsáról, a jövőjéről van szó ebben a nagy jelentőségű kinyilatkoztatásban. Ha nem volna annyira felületes az ember, és nem mindent az anyagi élet szemüvegén keresztül szemlélné, akkor már régen rájött volna erre a tarthatatlan megoldásra, amely szerint: mind a saját életét, mind a mások életét és sorsát megoldottnak látja, ha az életnek valamennyire is elfogadható formájában tölti napjait. Azonban egyszerre zavarossá, igazságtalanná és elfogadhatatlanná válik mindegyik megoldási forma, ha lelkét nagyon nehéz kérdések elé állítja a sors.

Nincs kétféle igazság. Ezt pedig csakis az Istentől alászállt világosság fényében képes az emberi lélek megérteni, de csak akkor, ha nyitva van ennek befogadására. Az isteni igazság a maga mivoltában mindenben megnyilatkozik, mint már előző beszédeim során is mondtam. Megnyilatkozik a természetben, amely mintegy tükörképe az emberi léleknek. Mivel a természet igazságai-

ban a sok szép és elbájoló mellett, nagyon sok félelmetes és kegyetlen van, az ember elfogadja, és vágyódik a szépségek után, a félelmetes elől igyekszik elmenekülni, vagy ha a győzelem lehetőségei biztatják, felveszi a harcot ellene. Azonban ez a harc nem mindig az ember győzelmével végződik. Az ember alul marad, minden tudománya, bátorsága és felkészültsége ellenére is. Az is előfordul, hogy az egyik félelmetest legyőzi, de ha vele szemben több ilyen felsorakozik, akkor már hiábavalóvá válik a küzdelem és az ember megadja magát sorsának. - Kénytelen megadni magát, mert a túlerő megadásra kényszeríti. Ilyenkor kétségbeesik, mert olyanná lesz a természet felmorzsoló erejével és igazságával szemben, mint ősszel a magával tehetetlen, lehullott falevél.

Ezek a hatalmas büntető természeti erők vannak és léteznek. Ezeket letagadni vagy semmibe venni nem lehet, és nem szabad, mert ha könnyelműen átsiklik felette az ember, az a józanész hiányát mutatja.

A gondolkodó ember igyekszik az okozatokból az okokat megkeresni, hogy védekezését már ne a kétes kimenetelű harcoknál, hanem az okok keletkezésénél megkezdhesse. Így a gondolkodás rávezeti az okos és bölcs megoldásokra, amelyek sokszor nagyon világosan állnak előtte. Ez még csak a természetes gondolkozás, amely a látható dolgokban keres, kutat és megtalálja nagyon sok rejtett dolgok miértjére a feleletet. Azonban a gondolkozáshoz szoktatott agy, ha jóakarattal merül el kutató munkájában, a látható okok mögött megtalálja a láthatatlanul működő természet nagy okfejtését, melyben leleplezi magát. És ott áll a természetet irányító nagy „akarat”, azokban az igazságokban, amelyek az embert elvezetik Istenhez, a nagy alkotó művész ismeretéhez: az élet Urához, ahonnan minden származik, aki, ami él és formában mutatkozik. Itt az ember már nem az a fellengős, könnyen elsodorható falevél többé, hanem messzelátó szemeivel a végtelenben kutató lélek. Aki elhagyja a káoszba süppedt vásári zűrzavart, amely addig körülötte hullámozott, - s talán olcsó dicsőséget kínálva egyszer-egyszer megkísértette az „embert” - és lelkével az okok-okát keresi, hogy biztos talajon állhasson meg. Ez a végső ok-keresés vezeti el az igazságok igazságához, a szellemi fejlődés nagy és végső állomásához, az isteni igazságok mindenben való

megnyilatkozásához. Mert *az isteni igazság nyilatkozik meg mindenben*. De a kicsiny és tudatlanságában elbizakodott ember nem érti meg ezeket a megnyilatkozásokat, és a részeket elválasztja egymástól, körülhatárolja dogmával, és a különböző részekről azt állítja, hogy az övé a teljes igazság ismerete.

A karma elvakult hirdetői nem látnak messzebb a saját felállított dogmaik határainál. A rendeltetésben hívők valamivel messzebb keresik a megoldást. A kegyelem napjait élvezők sokszor eltévesztik szem elől, hogy minden csak próba, és mindenkől ki kell hozni a léleknek azt az eredményt, amelyet a kegyelem hordozói elvárnak tőle. Mert a kegyelem napsugaras, kimért ideje is lejár, hogy biztonságba helyezve a kegyelembe fogadottat: az boldog hálaadással emlékezzék meg az ő Urának Teremtőjének nagy jóságáról. Mert minden kegyelembe fogadott lélek - aki a boldog bizonyosság részesévé vált - nagy hálával gondol vissza azokra az időkre, amikor az ő sorsa jobbfelé dőlt el. Ez a nagy boldogság kimondhatatlan nagy erőforrásokat nyit meg részére, és a nagy és szent áldozatkészségek ilyenkor nyílnak meg a lélekben.

De ha a lélek gyengének bizonyult a kegyelem napjaiban, és a saját érdemeinek tartja a részére megadott kegyelmi ajándékokat, vagy visszaélt azokkal és elpazarolta, ilyenkor nehéz próbák következnek el az ilyenek részére, hogy visszaszerezhessék a kegyelem áldásait. Minden, ami a látszatos világban van: csak múlandó állapot, mind a kívánatos, mind a félelmetes, mert a léleknek mindenben bizonyos feladatot kell elvégeznie, amit egyedül csak ő végezhet el - akár büntetésnek, akár érdemnek tekinti is azt az ember. De ha nem jól végzi el, akár kegyelmi idejét éli, akár vezeklés céljából lett az életnek abba az állapotába küldve: az mindegy. A be nem töltött, el nem végzett feladat megvárja az ember lelkét addig, amíg tanulással és próbákkal felkészülve mégis el tudja végezni azt. Mert *senki a más munkáját el nem végezheti, senki a más próbáját nem cselekedheti végig, mert mindenkinek a tulajdon lelkével kell megállnia azok előtt a rejtélyek előtt, melyek előtte világosodhatnak meg.*

Azonban a szeretet, a hála sok segítséget nyújthat a rejtélyekkel küzdő emberek lelkének. Ezek a segítségek mind Istentől jövő kegyelmi ajándékok, amit az emberek ritkán értékelnek, mert azt

hiszik, hogy ezek mind az ő életének kiegészítő járulécai. Csak amikor ezek a segítő ajándékok elmúlnak, megszűnnek, akkor érzi az ember azoknak nagy, kétségbeejtő hiányát. **Az Isten rendelése szerint minden, a Földön testetöltő szellem a maga fokozatához mérten kegyelemben részesül.** És az a kegyelem minden esetben fejlesztő és a lelket előbbrevívő célzattal vezeti azokba a helyzetekbe, amelyeket meg kell oldania. Minél jobban és helyesebben oldja meg az „ember”, a lélek világában, annál nagyobb és messzebbható sugárzás veszi kezdetét, és azok, amelyek addig érthetetlenek voltak, megvilágosodnak az ember lelkében. Egyelőre csak a belső nyugalom válik tudatossá az ember előtt, majd később a kibontakozó megérezése és megértése azoknak a szellem-lelki valóságoknak, melyek átformálják először a lelki „természetét”, ennek következményeképpen az embert. Ez nem jelenti azt, hogy földi javak, előnyös életformák keletkeznek a földi ember életében, sőt igen sokszor, éppen nagyobb lemondásokat ír elő a lelki átváltozás. De ez minden csak a múlandóba beékelődött sátáni eszmének az ösztönös tiltakozása, a lelkek feletti hatalom kisebbedése miatti haragnak a megnyilvánulása.

Az embernek az Isten útjára való megtérése nagy mozgásokat idéz elő az erők világában, mert a Gondviselés Angyalainak parancsára megmozdulnak a segítő és gyámolító erők, amelyek rezgésbe hozzák azokat a lelki tényezőket, amelyek átformálólággá hatnak azokra a tisztább természeti erőkre, amelyek az emberi életre közvetlenül hatnak. Tisztítják a lelki természetét, és a környezetre jótékonyan és engesztelőleg, megnyugtatólag hatnak. - De a környezet árnyékában meghúzódó erők is telítődnek ellentétesre hangoló hatásokkal, és akár emberi lélek, akár természeti erők esnek bele a hatókörzetükbe, az ellentétesre hajló természetét át- meg átsugározva bontja ki ezek felett a maga átkos hatalmát. Így ezektől sokszor szenvedni kell az igaz úton haladó embernek. De az isteni segítség minden kis lehetőségen keresztül érvényesül, ha az ember elhatározza, hogy az isteni igazság mellett kitart, és nem hátrál meg a gonosz hatalma előtt.

Az Úr a maga áldozatával végigjárta és végigharcolta a földi élet szenvedésekkel teljes lehetőségeit. Végigjárta a Golgotához vezető utat, és végigszenvedte a legborzalmasabb halált. Mindent

odaadott áldozatul, hogy a földi embert kiemelhesse a gonosz hatalma alól. Az áldozat hőse, a szeretet örök hatalmának bajnoka meggyőzte a halál erejét, és az élet ragyogó útjává tette az áldozatos életet. Ez nem a „titokzatos” világban ment véghez, hanem a látható világban is megrázta a természet erőit, és ez a csodálatos feltámadás és megjelenés új életet öntött a félelmeiktől és kétségességekeltől elgyötört lelkekbe. Nehéz és nagy feladat maradt a hívő földi emberekre, de a feltámadott Krisztus megoldotta ezeket; *csak a lelkekben fellobogó hit ereje és világossága kellett és kell ma is ahhoz, hogy az Úr cselekedhessék az Ő akarata szerint.* Ha ez hiányzik, hiába az emberi akarat, a sátáni erők gúzsba kötik a lélek erőit. Az ember magától nem tud semmi jót cselekedni, csak ha az Úr szent lelke áthatja azokat az önmagát odaadó érzéseket, amelyek az Úr szent lelke előtt kedvesek. Akkor nagyot és hatalmas dolgot cselekszik az Úr ma is azokkal, akik átadják magukat az Ő szolgálatára.

Isten veletek, készüljétek lélekben az Ő nagy ünnepére.

A JÖVŐÉRT ÁLDOZNI KELL! (*)

Névtelen Szellem 1956. április 5-én

A jövő mindig a jelen áldozatának gyümölcse - A feltételezésekről - A közösségekre szükség van - A jó úton haladók csupa szeretettel találkoznak - A jövő az ajtó előtt, ha nem is akarják - Gonosz embernek szükséges a hazugság takarója - Az erkölcsi halál - Az utolsó lépcsőfokról is lehet visszatérés - Az isteni törvénybe bele-simulók feladata - Miért nagy kegyelem a földi élet?

Már várlak gyermekem az Úr Jézus nevében. De nagyon soknak igen szomorú sors jutott ebben az összegezésben, mert részben nem érkezett be abban az időben, amikor le kellett vizsgáznia azokból a tárgyakból, amelyek a nagy, általánosító erőket fenn-tartják. Részben még a lélek lanyhasága, félelme és könnyen megalkuvó természete folytán nem lát és nem is akar látni mesz-szebb, mint csak a jelen kényelméig, amelyet nem áldoz fel sem-miért. Pedig az embernek sokat kell tudni áldozni, ha jövőt

akar magának teremteni. *Ez a jövő megteremtés mindig a jelen áldozatának gyümölcse.*

Azért ne féljen senki az áldozatoktól, ha azt a jelen megkívánja, mert mindenkinek csak annyi aratása lesz a nagy széjjelosztásnál, amennyit elvetett a jóban és igazban való munkájával. Minden kezdő és valamennyire haladott léleknél meg lehet találni azt, hogy könnyen feltételezi másoknál azokat a hibákat és gyengeségeket, amelyek őbenne magában megvannak. Ezért nehéz még a legjobb akarató szellemnek is a földi átlagemberekkel való közösséget fenntartani, mert nehéz az ilyenektől való gyanúsítások elől kitérni. Ez a földi étellel velejáró kényszerű terhek hordozása, mert ez benne van a földi szférák fluidjaiban. Az ilyenek elől nem lehet kitérni, mint ahogyan nem lehet a levegőben feloldódott illatok és bűzös szétáradások ellen védekezni, mert ahogyan szüksége van a levegőre a tüdőnek, úgy szüksége van az emberi életnek az egymás közösségére. Éppen ez az, ami megmutatja a jónak és a rossznak egymásra való hatását. A jónak jó a hatása. Ha ez nincs, akkor az ember hiányérzete mindjobban felfokozódik, úgyannyira, hogy már fájdalmassá válik. Ez a bűnöző lelkek egyik nagy szenvedése, hogy a jónak hiánya mindig nagyobb fájdalmat okoz. A jó úton haladók jutalma pedig az, hogy csupa szeretettel találkoznak, és ez összes ható eredményeivel ott áll előttük.

A gonoszban mélyen alámerült lelkek is igénylik a jónak áldásait, és ezt erőszakkal akarják megszerezni. De amíg így akar hozzájutni, addig mindig jobban eltávolodik attól, amit bár ugyanúgy szeretne, de éppen fordítva lehet az eredmény, mert a véghez közeledtek, és a végső kanyarulatokban sokan lemaradnak az élet szekeréről, hogy szomorúan nézhessenek utána, amikor az már messze elsuhant előttük.

Mindenesetre ez a cél messze felülmúlja az egyéni vágyak megvalósulásának célját, és aki a lelkek haladási útját egyengeti, az más elbírálásban részesíti az utóbbit. Tudom, hogy most mi a bajod. El vagy fáradva, és majd meg fog az is változni, ha látod azoknak bekövetkezését, amit te is, más is óhajt; de főképpen meg lesz a lelked elevenedve, ha látod azt, hogy minden úgy lett, ahogyan azt neked idejében megmondtuk. Majd az meglesz nem nagyon sokára, amit ma nem láthatsz: az holnap nyilvános lehet

előtted. Az téged nem fog bántani, mert te abban úgysem veszel részt.

A te dolgod rendeződik. Az is meglesz, ha nem is egészen úgy és olyan külső körülmények között, mint azt éppen szeretnéd, de egy ideig így is jó lesz. Megmondtam már régen, hogy eljön az idő, amikor vágyódní fogtok az egymás közössége után, és már örömmel látom azt, hogy ez a vágy meg van, de a lehetőség késik, hogy megvalósuljon. Azért legyetek nyugodtak, az idő meghozza azt is, és meghozza mindenre a magyarázatot is egyben, mert mindenre van egy megérthető felelete az ember számára. Sok oldalról gyóntatják és vallatják a szellemvilág lakóit a jövő felől, de annak hallgatni kell, mert amit felelhetne, azt úgysem szívesen hallgatják meg az emberek. Ők maguk akarják a saját sorsukat megteremteni. És igazuk van, úgy cselekedjenek, ahogyan ők gondolják. Az élet jelenleg az övék, de amikor már a jövő kopogtat az ajtón, akkor már úgyis későn van megváltoztatásról beszélni és prédikálni, ugyanis ez a jövő itt van az ajtó előtt, ha nem is akarják bebocsátani. Az jön, és minden homályt felbont, minden titkot leleplez. Akkor sokan futkosnak majd ide-oda, hogy most már hogy lesz? Mihez fogjanak, hogyan tüntessék el azokat a bűnjeleket, amelyek nekik kedvesek voltak? - de azokat a lelkekben viselik. Hiába változtatják meg beszédjeiket - azt már nem hiszi el senki.

Azért az ember mindig úgy éljen és úgy cselekedjék, hogy ne kelljen miatta félnie és rettegnie. - A gonoszok akkor is bántanak, ha senki nem bántja őket. Nem kérdezik, hogy igaz, vagy igazságtalan az ő eljárásuk, azért ők mindenképpen felelősséggel tartoznak, mert a jóhoz nincsen semmi közösségük. A gonoszt cselekvő embernek nincsen dilemmája, az nem kérdezi meg a lelkiismeretét, az cselekszik. Egyetlen gondja van, hogy az igazsággal ne kelljen neki szembekerülnie. Ez az egyetlen, ami aggasztja. A gonosz embernek szükséges a hazugság, szükséges, hogy a hazugság takarójába burkolja testi megjelenését, mert ha azt nem teszi, akkor azonnal megszűnik emberi méltósága - bár az csak látszatos de mégis ideig-óráig tarthatja benne magát. De csak kis ideig, mert az igazság hol itt, hol ott kitakarja magát, és meglát-

szik a valóság. Azért az ember kis sovány örömeiért nem érdemes, hogy lelkének nyugalmit és biztonságát feláldozza, mert drága árat fizet érte, mind a Földön, mind a szellemvilági életben. A bűn átkát veszi magára, és hordozni kénytelen azt, amíg az Úr meg nem tisztítja tőle a lelkét.

A gonosz elve beleszövődik a léleknek minden rétegébe, úgyanyira, hogy ha csak egyféle bünt követ is el az ember, akkor is eltölti a bűn kívánása, mert egyik vonzza a másikat, és a tetszetős eredmény megtéveszti a bűnöző lelkét. A látszatos sikerek olyan kívánatosnak mutatják a bünt, hogy nem tud ellene állani, míg végre már minden szégyen és tettetés nélkül cselekszik és beszél. A lélek lassan elalszik, eltompul, csak a bünt szolgáló cselekedetek élnek. Ez az erkölcsi halál, mely minden jóval szemben érzéketlenné teszi az ember lelkét, így a kegyelem befogadására is képtelen. Hányan vannak a Földön ilyen sajnálatos állapotban, hogy a jóval nem lehet rá hatni, csak a szenvedéseken keresztül van mód az ilyenektől az emberiség biztonságát megőrizni. Ez az utolsó lépcsőfok, amely a gyehennába torkollik, de még innen is van visszatérés, ha a szellem az utolsó mentőszálat megragadja, feleszmél a bűn kábulatából, és önkéntesen vállalja a nehéz, vezeklő életformát, és megállja a helyét ott, ahova sorsa rendeli őt. Félkegyelműek, sokszor hülyék, vagy egyéb veleszületett értelmi - és egyéb - súlyos testi hibások lesznek belőlük. De a felébredt szellem részére nagy kegyelem az is, ha szoros és szenvedtető korlátok között töltheti életét addig, amíg majd a közösség részére használható munkára alkalmassá válik. A bűn végső és a végső-előtti állomása így végződik, mielőtt az örök sötétség reá borul, hogy befedje, és messze vesse az élők világától.

Az élők világában csak felfelé lehet büntetlenül fejlődni, és a fejlődés fokozatos örömeit és előnyeit élvezni. Az életnek mindig messzebb terjedő határai között mozogni, ténykedni, tudományokra szert tenni, amelyek az életet mindig nagyobb valósággá teszik. A nagy, a szent harmóniába beleolvadva, egyre bizonyosabb létet megrögzíteni: ez az isteni törvényekbe belesimuló lélek feladata, célja, munkája és boldogulása. Ezt pedig csak az isteni igazságok ismeretével, a benne való munkálkodással, a szeretet

és jóakarát gyakorlásával érheti el az ember, - majd pedig az örökéletbe átlépett szellem.

Az első lépéseket a Földön lehet csak megtanulni és gyakorolni, mert a földi életben találkozhat a mélység a magassággal, a bűnös a bűnbocsánattal és a bűnből való gyógyulással. Azért a földi élet minden szenvedéseivel együtt nagyon nagy kegyelem.

Most Isten veletek.

A FÉLREÉRTÉSEKRŐL ÉS A MEG NEM ÉRTÉSEKRŐL(*)

Névtelen Szellem 1956. május 7-én

A megpróbáltatások terhe - A félreértések és meg nem értések miatti nyomorúság - Más az isteni Lélektől vezetett gyülekezetek, más a természetes emberek és más a világ söpredéke „igazsága” - A törvény helyes megtartása - „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” - A megtérésig eljutni nem tudó lélek sorsa a halál pillanatában - Aki az igaz jóban munkát vállal, annak harcolnia kell, de az Úr számontartja és nem hagyja elveszni

Már igen itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Igen gyermekem, az ember valóban meggyengül és ellanyhul az élet kilátástalannak látszó harcaiban, mert a lélek erői is kifogynak. Megszűkülnek a vezető források kis medrei, mert az élet viharai telehordják azokkal a sok hiábavaló, lehullott lelki eredményekkel, melyeket a földi énből, mind az egyéni énből, mind a mások lelkéből felénk sodródó - megpróbáltatásnak nevezett - tökéletlenség termel ki. Ezek az apróbb, nagyobb nemkívánatos eredmények eltorlaszolják és megszőkítik azokat a felerősítő, újjáalkotó, erőközzetítő csatornákat, és a lélek hiába erőlködik, küzd, hogy fel tudjon emelkedni, az nehezen megy, amíg a segítő hatalmak meg nem tisztítják azokat.

Én ismerem és tudom azokat az állapotokat - mint ahogyan minden lélek ismeri ezeket, aki az Úr szőlőjében munkát vállalt, és bizonyos eredményeket is tud felmutatni - mert az igaz, hogy az isteni segítség nélkül senki nem érhet el semmit az igaz úton, de

mégis meg kell küzdeni minden legkisebb, sokszor alig észrevehető kis eredményért. Mert a gonosz erők mindent bevonnak a maguk hatáskörébe. És az emberi lélek nem tudja, hogyan, miképpen meneküljön azoktól a sokféle félreértésektől és megne-mértésektől, melyek az egyszerű természetet és igazságot körülveszik, és hozzáférhetetlenné teszik éppen azok számára, akiknek a legnagyobb szükségük volna arra. Azért azok, akik megértik az igazságot a maga természetes mivoltában, sokat szenvednek a Földön, mert ellenségévé válik még az is, aki legközelebb áll a szívéhez. Így válik a földi élet, a sors, érthetlenné, titokzatossá, és nehezen elhordozhatóvá azok részére, akik már kinőttek a homályos látás állapotából. De azért ne engedd át magad a nagy bú-sulásnak, mert minden megvilágosodik mindenki előtt, és látnia kell mindenkinek, hogy azok a kifeszített hálók csak arra készültek, hogy a gonosznak terve megvalósulhasson. Azonban az nem úgy megy véghez, hanem azokat fogja meg a háló, akik a gonosz tanácsától felindítatva kivetették azt. Te ne féljél semmitől, az Úr Szentlelke veled van a te nehéz küzdelmeidben.

Igen, ez az ellentmondás csakugyan megvan az írásokban, de ezek nem a világ fiaival való közösség részére lettek sem elmondva, sem megírva. Mert akkor az első állomása az lenne a hitetlen és gonosz indulatú csoportoknak, hogy rabszolgákká tegye a hívőket, és uralma alá hajtja azok minden eredményét. Végül is a gonosz kicsúfolja az igazságot, hogy minden ebből folyó áldást a maga fennmaradására raboljon el, vagyis megfoszthassa a szabadságtól, a továbbterjedés lehetőségétől.

Nem. Ezek a nagy és könnyen félremagyarázható igazságok csak a jó úton haladó hívő emberek részére adattak, akik sokszor a saját maguk környezetében is nehezen tudnak tájékozódni, hogyan és mikor tegyenek jól és helyesen, kivel és hogyan tesznek jót, ha az Isten útján akarnak haladni. Hiszen az ma is nagy probléma, melyet nem tudnak megoldani, mert nem lehet sem az egyiket, sem a másikat általánosítani. A túlzók mind az egyiknél, mind a másiktól tévednek, tehát az egészséges középúton járó lelkek, az isteni igazságtól vezéreltetve mindig felismerik a helyes utat, és az Istentől indítatva úgy cselekszenek, ahogyan azt a belső lelki ismeretük diktálja.

Mert más törvénye van az isteni Lélektől vezetett gyülekezetnek, más a természetes embernek, más a világ söpredékének. - Ami az Isten gyülekezetében már kivetnivaló, az a természetes embernek még fokozata szerint egészen jó lehet, ha azt megtartja. A durva bűnökben alámerült lelkek részére a természetes ember hibái még erényszámba mehetnek - persze az őmaguk rendje szerint. Így egy és ugyanaz a mérőszinór szolgálja az igazságot, mert a végén - figyeljétek meg - azt mondja az Úr: „Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes.” A tökéletesség elnyeréséhez ezeknek a fent említett igazságoknak az ismerete és helyes alkalmazása szükséges. Ebben benne van a léleknek a magasabbrendűség megérezése, és törvényének alkalmazni tudása is. Ha az Úr ezt csak úgy dobta volna bele a világba, mint az általánosságban használni való törvényt, akkor ellentétbe került volna az igazság törvényével, de megmondta: „nem jöttem a „törvény” megdöntésére, hanem betartására”. Tehát a törvény betartása az is, ha a gonoszt korlátok közé szorítjuk, és ha lehet a lelkét megnyerni a jónak, akkor igyekezzünk őt a lelki jókhoz segíteni, a testi segítségekkel is. Ha ez nem sikerül, akkor a büntetés útján kell azt vele megértetni, hogy amit ő másoknak okoz szenvedést, neki is hasonlóan kell elszenvednie, hogy megismerje tettének tarthatatlanságát. Természetes, hogy nem lehet a tolvajoknak kezébe adni a mások verejtékes munkájának gyümölcsét. Természetes az is, hogy nem lehet a hazugoknak hinni és bízni bennük. És mindaz a természetes, hogy a gonosz emberekre nem lehet a jót rábízni, mert visszaélnék vele. De: a gonosz emberrel sem szabad gonoszul eljárni, hanem a büntetésnek „igazságosnak” kell lenni, sőt, javulás esetén irgalmassági cselekedetet kell vele szemben gyakorolni, hogy érezze a „jó”-nak áldását is. A bosszúállás nem büntetés, hanem a bosszút álló a saját lelkének „hasonló” érzéseit igyekszik ebben érvényesíteni, és erre mondja az Úr azt: „enyém a bosszúállás, én megfizetek”. Azaz a természettörvény szigorú, egy jottányi el nem engedő vaskövetkezetességgel behajtja a bűnösön bűneinek szenvedtető okozatait, melyek addig megsokasodnak és megerősödnek, amíg a természettörvény a jóvátételre haladékot ad minden vétkezőnek a részére.

Nagyon szomorú és kétségbeejtő a megtérésig eljutni nem tudó lélek sorsa a halál pillanatában, mert látnia kell elpazarolt életének sokszor borzalmas következményeit, és - már nincs többé visszatérés... Az élet lehetőségeiből kihullott, mint valami tág szűrőn, úgy hullik alá az ismeretlenbe. Hiába akar az életbe megkapaszkodni, az már fogy és gyengül, végül semmivé válik, és a lélek egyszerre magára marad bűneivel és azoknak kiteljesedett szenvedtető következményeivel. Ezentúl az az ő világa, az ő reménytelen állapota, a reménység egyetlen biztató lehetősége nélkül. Azért aki az igaz jóban munkát vállal, hogy maga után a jónak és igaznak nyoma maradjon a Földön, az nagyon jól cselekszik, bár a tévelygés és megtévesztés szellemével kemény harcot kell vívnia minden kis eredményért. Mert a megtévesztett lelkek hada a látható és nem látható világból folyton támadja azokat a lámpásokat, akik a hazavezető úton világítanak a bűn éjszakájában. De az Úr számon tartja ezeket, és nem hagyja elveszni, a harcok hevében is segíti, erősíti és táplálja őket, - mint egykor az ő prófétáját Illést. Olyan utakon, módokon küld segítséget, melyeket még a gyakorlott szem is alig tud felismerni, amíg célhoz nem ért.

Én mondom, ne csüggedj el, ne félj, és az Úr győzelemre viszi a te ügyedet mindenben, mert Ő így akarja. Te ne kételkedjél, hanem bízzál és reméljél. Nem messze van a megnyugvás lehetősége már. Most elmegyek, és ha sokat gondolsz rám, akkor jövök és elviszlek, ahol meglátod a dolgok minden változatait.

Isten veletek.

HOSSZÚ ÚT A FEJLŐDÉS ELSŐ ÁLLOMÁSÁIG(*)

Névtelen Szellem 1956. május 17-én

Az ember ne ítélkezzék, hanem azt bízza az igazság Istenére - A földi élet: átmeneti állapot - Az emberi sokféleség torzói, a természettörvény megtanít az engedelmességre - A fejlődésnek hosszú útja van az első állomásig - A „beteg” között járnai tudás ismeret.

retei - Az isteni Igazság működése a megtérők, hozzáfordulók között - A Krisztus igéje szerint újjászületett ember - A tökéleteségre törekvő lelkek távlatai

Már régen várlak az Úr Jézus nevében gyermekem. Igen, tudom, hiszen veletek voltam (istentiszteleten), ma igen sok szabadságot vettem magamnak, hogy a Földön töltsöm. Hallottam mindent, hiszen az is kell, hogy az ember az anyagban is kifejezésre juttathassa gondolatait. Azt én láttam mindig, hogy ennél a tárgynál nagyon sok lélekből ezek az érzések és gondolatok erős ellenhatást váltanak ki, de csak azért, mert nem egészen helyesen értelmezik az emberek. Az ember nem tud soha pártatlan ítéletet alkotni sem magáról, sem a másik emberről, azért nem engedi meg az Úr, hogy az ember ítélkezzen, hanem az ítéletet bízza az igazság Istenére. Az ember legyen és maradjon pártatlan, és próbáljon a szeretettörvénybe úgy behelyezkedni, amennyire csak arra képes, mert a szeretet segíti véghezvinni azokat a kiteljesedéseket is, melyek az ítéletet hordozzák magukban. Nehéz és nagy dolog az ítélet végrehajtása. Mert amíg odáig eljut egy emberi lélek, hogy az ítéletet a törvény behajthatja rajta, addig olyan sok apróbb és nagyobb dolgokkal kell megküzdenie, hogy azt hiszi sokszor, hogy mindenén túl van, hogy már az összes bűneiért megszenvedett. Tehát a sok hiábavaló erőfeszítés, csalódások, fájdalmak, boldogtalanságok, mind csak előjátékai annak a nagy és komoly ítéletnek, mely a bűnben megátalkodott vétkezőre vár. Mert minden csak átmeneti állapot a földi életben. Csak egy iskolai osztály, amelyben a különböző tantárgyakból vizsgáznia kell a léleknek.

Azért vannak emberek, akiknek ragyogó erényeik mellett elviselhetetlen hibáik vannak, melyeket úgy tüntetnek fel némelyek, mint szükséges dolgokat. Sőt önmaguk ezekben tetszelegnek önmaguk előtt. Továbbá vannak nagy bűnösök, akiknek lelkében ott van a büntudat és az önvád, tisztában vannak azoknak a vétkeknek a helytelenségeivel. És mégsem tudnak ezektől megszabadulni, mert gyengének érzik magukat erre, a bűn úgy befonta lelküket. Azonban vannak olyan abszolút gonosz indulatú emberlelkek, akik nem is gondolkoznak azon, hogy az amit cselekszik jó,

vagy rossz, csak az ő elgondolása szerint teljesebben minden. Nem érdekli őket az igazság, egészen addig, amíg az igazság a saját mértéke szerint nem fizet az ő részükre is. Ha ez nem jó, hanem szenvedtető körülmények közé sodorja bele az életét, akkor is mindent megkísérel, hogy kiszabaduljon ebből az állapotból. És ha nem lehetséges, akkor kezd a végzettel dacolni, amíg bele nem fárad. Végre is belefáradva megadja magát sorsának, de komor, mindennel elégedetlen, türelmetlen, gáncsoskodó, kegyetlen, gyűlölködő, irigy és minden kis vélt sérelemért bosszútálló természetet hordozó ember lesz belőle. Jaj, ha az ilyenek hatalomra jutnak, mert fékezhetetlenek. De a szigorú természet-törvény mégis elvezeti az őt megillető helyre és állapotra, hogy ott megkaphassa azokat a sebesüléseket, melyeket hordozva gondolkodni kezd, és lassan megérti, hogy a törvény erősebb mint ő, és megtanul engedelmesnek lenni.

A törvény a nehéz súlya alatt görnyedő emberlélek mellé sokszor áldozatos másik lelket kötöz, hogy a nehéz terhet enyhítve segítséget is kapjon azoknak a közelsége által, akik felvették az ilyen mélyre süllyedt lélek mellett a munkát, hogy azok megismerhessék a jónak áldásait. Ilyenkor felenged a lélekben a keménnyé sűrűsödött bűnkéreg, és a szeretet magvacskája lassan fejlődésnek indul, hogy a következő fordulónál már vágyódva keresse az enyhületet adó szeretet áldásait. - Oh, hosszú útja van a fejlődésnek, amíg elér az első állomásig! Azután a további állomások következnek, de minél előbbre halad a szeretetben, annál gyorsabban következnek a pihentető, boldogságot kínáló állomások. Végül elkövetkezik egy idő, amikor már lemaradnak a szenvedésekkel teljes életek, és a lélek maga ajánlkozik a tévelygések világaiba segítő, támogató vezetőnek az alig megtért, vagy a megtérés útjára lépni kívánó szellemtestvérei segítségére. Akkor már ő próbálgatja a hit szárnyain a felemelkedést. Akkor már ő tűri el a méltatlan szenvedéseket, megaláztatásokat, hogy a bűnök miazmás mocsarából emberlelkeket menthessen.

Aki a földi élet nagy horderejű hivatását és a benne rejlő nagy isteni gondolatot megismerte, az belátja, *hogy a betegek között nem lehet másképpen járni, mint segítőkészséggel, nagy jóakarattal és áldozattal, mert így lehet csak a jót és igazat elhinteni, és*

az emberi szívekben termőképpé tenni. A földi élet ugyanis a bűn betegeknek gyógyuló helye. És aki már meggyógyult, az tudja, hogy milyen nehezen megy a gyógyulás, amíg a lélek el tudja hinni azt, hogy az Isten igazsága az egyedüli gyógyító ír és balzsam a szenvedő lélekre. Az isteni igazság pedig nem sebez, hanem gyógyít, felvilágosít, ajándékozik, és mindent megad azoknak, akik hisznek az Istentől küldött ígéretekben. Legelőször is a hozzáfordulókat nem küldi vissza üres kézzel, hanem kegyelmet ad, bűneikből való feloldozást, azaz tisztulást. A bűnök következményeinek felfüggesztését, és végül eltörlését adja. Megkönnyíti az utat azok részére, akik alázatosan vállalják a szenvedéseket, melyeket az ő bűneikkel szórtak el a világban. Akik beismerik, hogy vétkeik miatt nem méltók semmire; amit kapnak, azt ajándékképpen, kegyelemből kapták. Így szerények és hálások mindenért, ezáltal a kegyelem megsokszorozódik felettük, és betakarja őket azzal a mennyei paláttal, mely minden tévedést és bűnt eltakar, és hatástalanná, erőtlenné tesz.

A lelki természet meggyógyul a bűntől, és nagyon sokszor vele a testi betegségek és nyomorúságok is megszűnnek. A lélekben az isteni igazság után formálódik át az érzés és értelem, dús növekedésnek indul a jó és igaz természet. És egyszer csak az egész ember átváltozik; újjászületik a Krisztus ígéje szerinti emberré, a megtisztult világ polgárává, az Isten gyermekévé, akire királyi örökség vár. Ezt a hit bensőséges értelmezése hozta létre. Jól lehet nem máról holnapra, hanem lépésről lépésre, próbáról próbára, önmegtagadásról-önmegtagadásra, áldozatról-áldozatra, amíg az isteni kegyelem egészen elvégzi a munkát azon a „választott” lelken, akit az Úr az Ő munkájával meg akar bízni. Ezeknek a tökéletességre törekvő lelkeknek van adva az ígélet, és annak megszerzési lehetősége.

Isten veletek.

A TÖRVÉNY HELYES ÉRTELMEZÉSÉRŐL ÉS AZ ÁLDOZATRÓL(*)

Névtelen Szellem 1956. május 31-én

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem, és veled néztem át azt a régen megírt dolgot. Ha most írnám, talán más változatot adnék még bele, de már nem térek vissza az elhagyotthoz, hiszen van még egynéhány megoldani való pont, amit szeretném, ha meg lehetne magyarázni nem csak az érzésekkel, hanem az emberi szavakkal is.

Bár semmi újat nem mondhat senki ezekben a pontokban, csak felbonthatja és világosabbá, könnyebben hozzáférhetőbbé teheti az emberi értelem részére. Igen, ez valóban fennáll, hogy nehezen lehet megérteni, mert az emberi lélek képességeit felülmúló megoldások vannak felsorolva benne. Azonban ezek nem is értelmezendők, mint azt sokan az első pillanatban magyarázzák, hogy ezek, mint előírt törvénytörvények megkívánatnak a hívő emberek részéről. Mert olyant, ami meghaladja az emberi teljesítőképességet, nem ír elő az Úr. Ezekre lélekben kell megérni, hogy értelmezni lehessen.

Mindezek a törvényenfelüliséget vannak hivatva bizonyítani, mert *aki helyesen értelmezi a törvényt, és úgy cselekszik, az betölti a törvényt, de áldozatot nem hoz.* Az békességet talál az ő maga világában és a Földön is, mert nincs elszámolnivalója, *de nem adott önmagából semmit, amivel betakarhatná az ő saját fogyatékoságát, és így nem tökéletes ember, és nem tökéletes szellem.* Mivel azonban a tökéletesség elnyerése - mint legfőbb jó megszerzése - felettébb kívánatos a szellem részére, hogy elmelessen a Föld légköréből - ami a teljes szabadságot biztosítja a léleknek - ezért a tévedések és hibák árnyékait is betölti fénnel és áldásával, hogy semmi ne maradjon meg a homályban, ami az ember emlékét elhomályosíthatná. Ezért ezek, - mint legfőbb dokumentumai az engedelmességnek - megmaradnak a földi test elmúlásával is. És valahányszor a lélek visszatekint az elmúlt életeinek nem egészen helyes megoldásaira, mindig bizonyos elégedettséggel veszi tudomásul *azt a cselekedetét, amellyel többet*

adott a törvény betűinek betöltésére, mint amennyit az tőle követelt.

Ez a „többet-adás” sohasem felesleg, mert az isteni kegyelem sokkal többet adott és ad folyton a mi felsegítésünkre. De mégis, nagyon jó felsegítő tőke ez mindazoknak a részére, akik ezt mintegy kisajtolják a lelkükből, mindazoknak, akik még nagyon nehezen tudják felfogni, hogy az Isten mit is akar az embertől. Minden ilyen „több” - a törvényen felül való cselekedet - útvágás a rengetegben felfelé a kibontakozás, kiegyenlítődési lehetőségek felé. Mivel ezek az emberi természetet meghaladó cselekedetek csak az isteni segítséggel lehetségesek, így egy kiemelkedést és vezetői képességet adnak azon az úton, amelyet az ember magának a rengetegből kivágott. Élő, eleven erők sarjadnak minden ilyen cselekedetek után, és messzeható sugárzással tekinthet bele a szellem azokba az igazságokba, melyeket a saját világosságával nem tudott felbontani. *Nagy és csodálatos dolgokba pillanthat bele a lélek, amely el van rejtve azok előtt, akik csak annyit képesek megcselekedni, amit éppen szükségesnek ítélnék.* Mert az isteni kegyelem gazdagon ajándékoz azok részére, akik áthatva az Isten jóságától, hálából és szeretetből, örömmel készek az áldozatra is. Nem azért, hogy valamit várnának, mint jutalmat, hanem azért, mert megértették: azaz átérezték az Úrnak nagy szeretetét feléjük sugározni. Az is igaz, hogy az alantas érzésű és gondolkozású lélekcsoportok fejlődéstörvénye megkívánja a szoros korlátokat és a büntető törvények egész sorozatát, mert mindenki csak a magáéból lesz kielégítve. *De a sátáni elvek ezt el nem ismerik, mert ők még a töredék-igazságok kicsiny részecskéit szorongatják magukban. Nincs betekintésük az örök nagy törvények üdvösséget osztogató igazágaiba, mert ezeket is átformálnák, kiigazítanák a saját hibás elgondolásuk szerint.*

Azért megtérés nélkül senki nem juthat a megtisztulás, a megigazulás ajándékaihoz. Ez az a nehéz út sok megkeményedett lélek részére, mert nem tud egy lépéssel sem előre jutni, amíg be nem látja hibás, vétkes elgondolásait, cselekedeteit, melyekről úgy gondolta, hogy azok helyesek és az igazságnak megfelelőek. Az egyszerűek, a kicsinyek, akik nem tudnak még - és így nem is

akarnak a dolgok mélyére tekinteni - azok a kézenfekvő természetes igazságot elfogadják, azok szerint járnak el. Belátják: véges értelmükkel nem foghatják fel a végtelent, és megtérésükkel belépnek a kegyelem által felkínált boldog megbékélt világába. Nem mintha ők nem vétkeznének többé, hiszen gyarló emberek, de minden vétkeiket felismerve újra és újra erőfeszítéseket tesznek, hogy levetkezhessék azokat. Ebben a küzdelmükben mégis, mint győzők, hagyják el a múlandó élet küzdőterét, mert akik magukat megalázzák, azokkal az isteni segítség velük van, és megszabadulnak bűneik terhétől. A hit erejével felülemelkedtek bűneik és gyarlóságaik fölé. Mert az a titkos út, az a titkos ajtó kinyílt előttük, amelyet a legélesebb kutató szem sem láthat meg, a legélesebb emberi értelem sem tud felfedezni, vagy feltalálni. Mert ez csak az alázatosoknak, a bűneiket felismerőknek és őszinte megbánóknak nyílik meg. *Azt emberi értelem fel nem foghatja, át nem tekintheti, sem le nem mérheti, hogy kinek mennyit és hogyan bocsát meg az Úr.*

Mert mindenkire más szóval szól, és mindenkinek más feladatot tűz elébe. *Nincs két egyforma eljárás, mint ahogyan nincs két egyforma érzés, mert minden léleknek külön érzése van, és mindegyik a maga legértékesebb, legszentebb érzéseit kell hogy adja az Úr elé.* Amíg erre nem képes, amíg nincsenek még ilyen mély, ilyen szent és tiszta, alázatos érzései a léleknek, addig csak külső máz minden hitnek látszó megnyilatkozása. Tehát az emberi állapot, mint a múlandó élet próbák elé vettetett, javuló és tisztulni küldött lelkek csoportjának egy rövid állomása, ahol mindazzal találkozunk, amivel még el van maradva, ami még tisztításra és fejlesztésre szorul. A jóban és igazban előrehaladott lelkek már úttörő munkát végeznek, világítják az utat, és a saját fényüket is igyekeznek fokozni, mert szükséges, hogy időről időre megtöltsék lámpásaikat. A kevésbé előrehaladottakat beosztják a Gondviselés Angyalai ilyen jól felszerelt lámpások mellé, hogy velük haladjanak, és a saját céljaikat is könnyebben elérhessék. Nem mindegy, hogy kit hová osztott be végzete, kivel hogyan köt össze sorsa, mi okból, mi célból. Ezt csak a testtől megszabadult állapotban láthatja meg ki-ki, hogy minden miféle célt szolgált. A fejletlen és még nehezen idomítható, kemény lelkek közelsége

sok türelmet, elnézést igényel, a lelkek elfáradnak az ilyeneknek környezetében. Nehéz és nagy feladat, de az eredmény nem marad el, ha a földi életben nem is látszik, de a szellemi életben már nagyon észrevehető a változás. *Mindenki nevelheti embertársát jó példával, becsületes munkájával, megbízhatóságával, szíves jóindulatával, szeretetteljes bánásmódjával, igazságos eljárásával. Senki sem idegen, senki sem elvetnivaló, aki nem gonosz szándékkal közeledik. Így mindenki mindenkihez kötelező felebaráti szeretettel tartozik.*

Boldog az, aki nem hagy maga után neheztelő emlékeket, akit nem vonzanak vissza az elkeseredett lelkek vádló emlékezései. De nagyon súlyos teher az, amikor igaz vádaktól kísérve lépi át a lélek a szellemvilág kapuját. Ez a valóságos életbe való átlépés, ítéletet jelent, és beláthatatlan, végnélküli szenvedést, mert mindazoknak a szenvedést okozó lelki eltorzulásoknak le kell csiszolódnia, meg kell szűnnie, amíg az új próba ideje és lehetősége el nem érkezik.

Elérkezik a rövid, múlandó élet szerepe, amelyben új próbák, új szegletek lecsiszolása válik szükségessé. Belefárad a lélek, de ebben a fáradságban érik meg az igazság keresésére, és a valódi, igazi emberi életre, amikor már nem ő a szenvedés okozója, hanem a türelmesen elhordozó. És akkor már boldog pihenésre, megépülésre és lelki újjászületésre számíthat.

Isten veletek.

LEGYEN MEG A TE AKARATOD(*)

Névtelen Szellem 1956. július 5-én

Már igen, itt vagyok az Úr Jézus nevében és várok rád. Nem gyermekem, *a rosszra nincs szüksége a fejlődés törvényének, hogy azal tegyen kísérleteket azoknak lelkén, akik igaz, őszinte odaadással az Isten útján akarnak haladni.* Ezt a tételt bárki hozta légyen a köztudatba, nagyon rosszul cselekedte, mert nem helytálló. Az Úr ugyan számításba vette a rosszat, tehát mint meglévő tényeket felemlítette, *de soha sem mint szükségset.*

Azért az emberek szeretnek olyan dolgokat belemagyarázni az Úr beszédjébe, amit ők maguk gondolnak ki, hogy az ő elgondolásaiknak nyomatékot adjanak. A Föld egészen alacsonyrendű fejlődésben lévő világ. A rajta testet öltött szellemeivel együtt egy hasonló élet bontakozik ki rajta, mint amilyen fokot elért egy-egy fejlődését befejezni készülő vezető szellemcsoport, mely minden nagy fordulónál valamit itt hagy az utána következő csoportnak. Amit az, az ő értelmetlen állapotában rendszerint lerombol, hogy azután nagy fáradtsággal összekeresse azokat a kellékeket, amik szükségesek azoknak az eredményeknek a létrehozásához, melyeket már elődeik elértek. Mert az értelem és az érzelem fejlődésével a lélekben hasonló hiányok keletkezését látják mindjobban előtérbe jutni, melyeket a múltban élők már tökéletességre vittek a maguk elért eredményeivel. Az emberiség, csak mint egy még fejletlen és neveletlen szellemcsoport úgy áll a nagy mindenség életében elkönnyelve. **Azért minden erények között a legnagyobb és legkönnyebben előrevivő erény az alázatosság és az Isten dolgaival szemben való engedelmesség. Mert ebben van a tudatlan embernek a bölcsessége, hogy ami az ő értelmét meghaladja, azt nem erőlteti, hanem meghajol előtte, és a mindenk tudójára, a nagy és elképzelhetetlen bölcs Istenre bízza.** Hiszen az Úrról úgy sem tud fogalmat alkotni a kicsiny, a parány, aki minden magas származása mellett is csak az őt érzékelő szervén keresztül tud valami kis tájékozódást szerezni az őt körülvevő világról, pedig benne él az élet hullámzásaiban. Tehát, amit emberek okoskodnak ki, ha az igaz is, mégis hibás és tökéletlen. Még abban a korban is érezteti a hiányokat, amelyben, mint újdonságot és az emberi megfeszített értelem nagyszerű produktumát örömmel üdvözlí az emberiség. *Nincs semmi, ami fennmaradhatna az idők végtelenségéig, mert minden elmarad az új és újabb eredmény mögött, melyet a fejlődő ember és világ maga mögött hagy.* Tehát nincs mire büszkélkednie és mire építkeznie az emberi léleknek, ha világokat építhetne és rombolhatna is egy-egy korban, vagy korszakban. Mert minden építkezése és minden

romba döntése múlandó árnyék csak az Örökkévaló Istenség egyetlen pontja előtt, amelyet Ő teremt, amelyet Ő mond ki, amelyet Ő akar, hogy „Legyen!”.

Ez a „Legyen!” - élet és valóság, amely örökké fennmarad, mert az tökéletes. Annak nincs sem kezdete, sem vége, mert az a „Nagy”, a „Tökéletes” akarata volt, és abban nincs változtatni való. Nem azért, mert azt a teremtmény így látja, hanem azért, mert az így van. *De sajnós a kis parány ezt nem tudja felfogni, és nem is akarja, mert önmagát akarja ő is ilyennek látni, mert lelkében elrejtve hordozza nagyra elhívását, melyre még nem érett meg.* Az érési és fejlődési kor gyenge értelmével még nem tudja felfogni, hogy csak akkor lesz „Hozzá” hasonló, ha mindenben „Neki” engedelmes, ha hagyja magát vezetni, tanítani ha kinyitja lelkét a „Tőle” jövő világosság előtt, és átadja magát egészen. Ez azt jelenti, hogy: *ne az én, hanem a Te akaratod legyen meg mindig, mindenben!* Mert az ember hibás akarata nem mindig illeszkedik bele az isteni akaratnak sokszor áttekinthetetlen és bölcs előrelátással és messzemenő gondoskodással megalkotott jó és tökéletes eredményeket hozó elrendeléseibe.

Az embert - mivel csak a jelen látszat szerinti igazsága és ennek formája foglalkoztatja - így megtéveszti a mindenkori jelen ábrázata, és hibát lát az igazságosztó ítéletben, melynek kiteljesedését a Földön megjelenő képekben, történetekben, látja visszatükröződni. Nem! *Sem a jelen, sem a múlt visszatükröződésében nincs meg az igazság teljes képe, csak egy rövid epizód ez mind a felfelé fejlődés útján, mely a tökéletes valóság felé vezet bennünket, felfelé, a beteljesülés felé, amelynek a csírája ott él a lélek mélyén, és várja a fejlődéshez szükséges napsugár rávetítődését.* Ez a rávetítődés ugyan megvan, de az árnyak felfogják. A lélek ezekben az árnyakban dideregve húzódik meg, mert azt hiszi, hogy ha ezeket elhagyja, ki van téve a viszontagságoknak. Pedig az árnyak nem nyújtanak sem biztonságot, sem békességet, sem a múltak helyrehozását, sem a jelen bölcs megoldását nem segíthetik elő, csak az isteni bölcs megoldás, amely előre mutat a jövőbe.

Téves az a karma elmélet, mely mindent a múltból eredő és személy szerinti aprólékossággal visszafizethető szenvedések-

kel jóvátehető törvényekre vezet vissza. A múltak el vannak temetve a maguk tévelygéseivel. Ebből eredő következmények azonban itt maradnak a Földön, vagy áldást, vagy gyötrelmeket teremnek. És ebben a szellemi szerzeményben szenvednek, vagy békés, nyugodt fejlődő életet élnek azok, akiknek valami közülük volt hozzá, vagy ha csak helyesnek és jónak gondolták is valaha azt az elgondolást, vagy cselekedetet, amelynek ezt a következményét hozta létre az idő, és az alkalom. Az ember tökéletlen elgondolásaival teremt, létrehoz sok olyan következményt, amely javításra, megmásításra szorul. És ez a javítás, megmásítás áldozatokat kíván, és az áldozathozatal fájdalommal, szenvedésekkel jár. Az áldozathozatal nem bűnhődés, nem büntetést, vagy vezeklést, hanem előbbrevivő fejlődést jelent. Tanulni a jót, a rossznak, a helytelennek a kiküszöbölését az életből, a lélekből, hogy az életet ne ronthassa el, és ne okozzon fájdalmas kitérőket, hanem egyenesen előre tudjon lépni a fejlődés útján az emberiség.

Ez az életfeladata az embernek, és nem a karma, a múltak ki-egyenlítése, amiről az ember nem tud, és nem is tudhat, mert a kétségbeesésbe kergetné sok jóra és igazra törekvő ember lelkét, akinek az Úr már letakarta, és nagy részét meg is bocsátotta azoknak a tévedésekből származó bűnöknek, melyek a múltak homályába vannak temetve. A hívő és engedelmes lelkeket az Úr kiválasztja magának, hogy az Ő Földön hagyott igazságainak követői, terjesztői és megpecsételői legyenek. A sátáni elveket követők, akik a veszedelemre sietnek, mert azt szítják, azt erősítik a maguk életével és cselekedeteikkel, tökéletlen lelkük termékeivel igyekeznek ártani ezeknek. De az Úr nem hagyja el az övéit, mert minden ártás, minden gonoszság mellettük suhan el, ami az első fordulónál már visszahull azokra, akik azt elindították. *Az isteni kegyelem nem hagyja el azokat, akik Neki engedelmesek.* Az isteni ige, az isteni akarat új világot teremt a régi romjain, de az emberek szívén, lelkén keresztül. Ezért dolgozni ennek az érdekében, áldozni, tűrni; - nagy és fényes eredmények birtokosaivá teszi az isteni kegyelem a hívő embert.

A sátáni erők már lelohadva, megtörve az emberek lelkében nem tudnak új tüzet gyújtani, és kialszik a parázs, a csalódás nedves ködében. Az emberi lélek a maga elfáradt, csalódott, lázadásával

kénytelen ismét az örökkévaló igazság felé fordulni, mert a *jövendő ígérete Őtöle jön*. Az úton szeretne megpihenni, erőt gyűjteni, de honnan, kitől várhat valamit? A halál a bűn birodalma elriasztó még a gonosznak is, mert a félelem az úr ott, ahol nincs igazság és nincs kegyelem. A jövendő Isten kezében van, és Ő megfizet mindenkinek azzal, amivel az életet gazdagabbá tette.

Azért örüljön mindenki, aki nem vetett gonoszt, mert minden cselekedet meghozza a maga termését. Vannak idők, amikor gyorsan érő, gyümölcsöt hoz a jövő. Vigasztalódjál, az Úr tudja és hallja a te kesergésedet, és meghozza az Ő kegyelme részedre az enyhülést, nem messze van az már! Hamarabb, mint gondolod. Isten veletek.

AZ ÉRTELMILEG FELFEJLŐDÖTT EMBEREK ÉS NEMZETEK FELADATAIRÓL(*)

Névtelen Szellem 1956. július 12-én

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Igen, az Úr meghallgatja a hívő emberek imádságát, de nem szabad türelmetlenkedni az események elkésése miatt, mert a káoszban nem lehet villámokkal utat csinálni még a jó kiteljesedéséhez sem. Mert a sok gonosz szövevényben egy-egy jó irányú gondolat, cselekedet lappangva ha meghúzódik, azt nem lehet a gonosznak kiszolgáltatni. Még most azt nem lehet a külsőből egészen elvetni, ha csak mindent ki nem próbál az igazságos úton az ember. Amikor mindent végigcselekedett, ami a jónak és igaznak az eszköze, és nem tudta az akadályt elhárítani a haladás útjából, akkor megszűnik a kegyelem takargatása, és a törvénynek szabad kezét enged. Megtapasztalhattad már egy párszor az életed folyamán. *Nem feltétlenül az időben következtek ezek be, hanem vannak az emberi életnek fordulói, ahol valamivel vagy valakivel - akár egy eszmével - találkoznia kell a léleknek.* Ezek úgy keresztezik egymással az utat, hogy vagy kitér egyik a másik elől, vagy felmorzsolódik az egyik. Az emberi lélek vagy az egyikbe, vagy a másikba van beleágyazva erősebben, vagy gyengébben. Ha gyengén van ebbe, vagy abba beletapadva, akkor kihullik belőle, és gondolkodik az események lezajlása után. De ha erősebben beleágyazódott, akkor

azzal együtt, ami a győztes lett, felemelkedik; a legyőzött elbukik az eszmével. Ez a bukás sokszor csak látszólagos, mert a visszhang hirtelen jön a nagy természetből, mint a villámlás után a mennydörgés. Az ember ebbe a nagy harcba van beleállítva. Hajlamai, vágyai szerint cselekednie kell, részt kell ebben vennie minden teremtett léleknek, akár szenvedő, vagy felemelkedő állapotban, de részt kell vennie, hogy a nagy természet osztályozó törvényében el legyen könyvelve. Boldog emberlélek az, aki az isteni igazság törvényében, mint harcoló fél van elkönyvelve. Mindegy, akár szenvedve, vagy dicsőségesen harcolta végig a földi életét, de nem a rosszat, hanem az isteni törvény szerint való jót támogatta, azt szolgálta. Mert ha a Földön nem is értették meg az igazi jóra való törekvéseit az embernek, az a törvény, amit szívében hordoz, hozzákapcsolja ahhoz az igaz jóhoz, ami a maga hazájában uralkodik. Az ilyen lélek el van jegyezve, el van pecsételve az örökérvényű „jó”-hoz tartozónak.

Ha szenvedni kell is érte, a változások világában, de eljön az idő, amikor minden emberlélek ezzel az eszmével a dicsőségre emelkedik. *Természetes az; hogy amikor az igazság felemelkedik, a gonoszságnak le kell süllyednie mélyebbre, mint ahogyan a változások világába felemelkedett.* Ez a lesüllyedés vigasztalás és reménység nélkül való szenvedést jelent, mely nem időleges és átmeneti, hanem egy-egy fejlődési turnus hosszú, időt nem ismerő végtelenében vész el, nyom nélkül. *Ez a nyom nélküli megszűnése az életnek nem örökké tartó, de az emlékezések elhalványulásával az öntudat is megszűnik.* Csak nagy időtávolságok ködéből egy-egy pillanatra csillog fel az egészen alacsony életlehetőségbe való felemelkedés, melybe az alsóbb törvények hullámozása felveti. A fejlett életszínvonalra már egyszer felemelkedett lélek részére ez jelenti a pokol véget nem érő kínjait. *Azért az ilyen befejezéshez közeledő világok egyes lejárodó idő ciklusát sok és nagy áldozatokat hozó szellemek tartják vissza a hirtelen való lezuhanástól. Mint egy hatalmas fék, úgy működik a lelkek világában a haláltól való félelem és irtózat. És nem ok nélkül, mert a megtérés nélkül végződő földi élet után hosszú, szenvedésekkel megrakott szellemi élet, azaz jobban mondva - rabság - következik, melyből nincs*

szabadulás, amíg a fejlődés törvénye egy-egy olyan vezeklésre alkalmas részt nem szab ki a világtest legalsóbb rétegeiből, amelyen megjelenhetnek testben.

A Föld minden fordulónál lehántja magáról azokat a fejlődésben visszamaradt szellemeket és azoknak termékeit, amik nem ütnek meg annak a kegyelmi kornak az erkölcsi mértékét, amelyben az életre lettek küldve. Az isteni igazság lehetetlent, megközelíthetlent nem ír elő, Ő tudja, hogy ki mire alkalmas, mit végezhet el, és ehhez megadja azokat a lehetőségeket, amelyeket felhasználhat az emberi szellem a saját haladására, de szabadakaratóval a bukásra is. Ezzel a szabadsággal a lélek a maga hajlamait lefékezheti és felfokozhatja, mert értelmével felmérheti mindazokat a következményeket, melyek cselekedetei nyomán támadnak. *Azért nagy felelősséggel tartoznak az értelmileg felfejlődött emberek és nemzetek az isteni igazság törvénye előtt, mert őket az isteni törvény vezetékül, irányítókul küldte a Földre.* Ezek az ő felfejlett szellemükkel hivatva vannak a világot fenntartó igazságot is terjeszteni, annak érvényt szerezni, az elmaradottakkal megismertetni, és nem csak elfogadtatni, hanem megszerettetni is. És akkor az ilyen életek, az ilyen szellemi képességek, az ilyen gazdagságok, az ilyen hatalmak áldásává lesznek a Földnek, mert magukkal felemelik, megnemesítik, magasabbrendűvé fejlesztik, jobbá teszik a velük egy időben élőket, vagy legalábbis a környezetükbe rendelteket. *Minden élet bizonyágtétel arról, hogy ki az a belső én, aki a testen keresztül megnyilatkozik.* Milyen az erkölcsi fokozata, milyen az érzése, gondolkodása, világfelfogása. Még a legelmaradottabb állapotban élő embernek is lehetnek egészen magasrendű elgondolásai minden iskolai képzettség nélkül, és lehet elismert, nagy tudós a világ szemében és mégis átkozottá teszi a maga életét, mert tudományával a gonoszt szolgálja, és elkeseredést, bünt és átkot hozott az életbe a világ részére.

Minden testben megjelenő élet bizonyágtétel a jóról, vagy a rosszról, ami az ember lelkében él, és azért van a Földre küldve mindenki, hogy a még nem ismert jót és szépet megtanulja, és a felismert rosszat lelkéből kitisztítsa, és az Istenben való hit által a jóban és igazban gyarapodjék. *Ha ez a hit hiányzik, akkor ez nagyon szegény lélek, mert nincsen még egy talentuma sem, amelyet*

eláshatna. (Máté: 25:14-30) Az ilyen lélek gyámolításra szorul, és csak az áldozatos szeretet képes az ilyenek gyámolítására. Boldogok azok, akiknek lelkében az áldozathozatalra is megérett a hit, hogy az Úr ilyen nehéz feladatra is érdemesnek tartotta őket. Az élet sok szenvedéssel bővelkedik az ilyenek részére, de áldottak ezek a szenvedések, melyeket az Úr oltárára rakhat le az igazban fáradozó emberlélek. Akiket az Úr már megbízatással küld a Földre, és nem veszíti el a talajt a lába alatt, mert az Úrhoz fordul minden örömében bánatában, az nem hiába élt. Mert bármilyen kicsinynek látszik is a munka, amit erejét megfeszítve végzett, mégis nagyvá lesz a kegyelemben, mert „ember született a világra”. A halálból az életre született meg az, akit a bűn halálából mentett meg a kegyelem az ajándékozott hit által. **A hit Istennek nagy ajándéka, bármilyen eszközökkel, bármilyen formában válik öntudatossá, az mindegy, az Istennek kegyelme folytán jött létre.** A tagadás szelleme hajszolja, üldözi a hitnek munkáit. Ti ne féljete, nem vehet hatalmat felettetek, mert az Úr veletek van és veletek marad a világ végezetéig.

Isten veletek.

AZ ÉLETRŐL, AZ ENGESZTELŐDÉSÉRŐL, A MEGBOCSÁTÁSRŐL, A KÖNYÖRÜLETRŐL(*)

Névtelen Szellem 1956. július 19-én

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem. Ez nem tart már soká, mert ahogy a megindulás a köztudatba jut, a te dolgaid is megnyugszanak, és nem lesznek annyira izgalmas idők már a te részedre. Nem mondom azt, hogy téged hidegen hagynak az események egymás után következő leforgásai, de ez nem az aggodalmakat és félelmeket jelenti részedre már, mert azok tulajdonképpen már nem is jelentenek félelmetes következményeket. Igen, ezek a dolgok bár nehezen indulnak, de ha egyszer már kimozdították a követ e helyéről, már csak egy lódítás és gördül tovább lefelé. Ez még egy kis reményt nyújt ellenségeinek, de ez nagyon szétfosló valami és rövid életű dolog lesz és maguktól belátják a tarthatatlan álláspontjukat és megnyugszol te is, ők is.

Nem feljegyzésekből, csak a gondolat összpontosításából írom azokat, de ahhoz azért kell a nyugalom és a béke részedről, hogy amit belevetitek a lelkedbe, az háborítatlanul ott maradjon, ne zavarják meg idegen, felrázó és egészen más színezetű érzések és gondolatok, mert az akkor már nem teljesen azonos az én gondolataimmal. Abban úgy sem lesz hiány, sőt a baj abban van ilyenkor, hogy az ártatlan éppen úgy szenved az általánosító fluid törvényében, mint aki valóban a lelkének egész szennyes érzésvilágát öntötte ki a közösségre. De azért aki valóban hívő lélek, és békességes tűréssel hordozza az ilyen kilendülések következményeit, azok nagyon sokat tesznek az egész előrehaladása érdekében, mert azok tisztább látásukkal jobban tudnak tájékozódni a káoszban, és nem lendülnek a túlzások felé, hanem az Istenben bizakodva felismerik az elénk adott jót, és időben megragadják. Ezek az ébren virrasztók, a nagy válságok idején. Szükség van ezekre, akik a csoportok érzéseit ismerik és kormányozzák. Minden nagyobb népmozgalom a világ hátranyomott szenvedő és vezeklő szellemeinek a béklyókból való szabadulásáért történik. Azért kell minden fejletlen léleknek megkóstolnia azokat az árnyoldalakban kiépített életeteket, hogy megtanuljon igazságosan érezni és gondolkodni.

A felületesen gondolkodó emberek megütköznek azokon az elmaradott állapotokon, melyekben embertömegek sínylődnek és szenvednek. Igazságtalanságnak gondolják, hogy ilyenek léteznek, de elfelejtik azt, hogy az emberi élet csak egy rövid állomása annak a hosszú életfolyamatnak, amely a boldogság világában nyeri el a beteljesedését, a célt. Hogy ezt a célt elérhesse, addig tanulni, fáradni, és ebben olyan előremenetelt kell tanúsítania a léleknek, hogy meg tudjon állni a maga lábán abban a mérhetetlen nagy szabadságban, amelynek birtokába lép, amikor földi testét leveti, és a korlátok lehullanak körülötte. Amikor nem gátolja semmi cselekvéseiben, sem elgondolásaiban, és mégis meg kell találnia az egyenes irányt, melyen bukducsolás nélkül kell előrehaladnia. Azért kell ezt gyakorolni a földi életben, és a többi félanyagi és a Földhöz hasonló anyagi világokon eltöltött életekben, hogy amikor már ezekben sikeres vizsgákat élt át, akkor egy hosszú tanulmányi út után már egy-egy ilyen tökéletesebb világ,

vagy szellemi szféra életében polgári jogot nyerhessen és letelepedhessék.

Az élet nem szűnik meg, nem változik, és nem hullámzik nagy kilengésekkel, hanem folyton tökéletesebbé, bizonyosabbá válik. *Ez az élet valóságosabb minden elképzelhető valóságnál.* Tisztább az értelem és mélyebb az érzélem. Erősebb és kitartóbb az akarat, hatalmasabb az erő. Mindezeknek birtokában a lélek átérzi teremtő erejének nagy lehetőségeit, mely kínálkozva veszi körül őt, és tettekre ösztönzi, mert látni óhajtja maga körül azokat az eredményeket, melyek az ő legbensőbb lényének kivetítődései, az ő alkotott világa, otthona, hazája, és - ezt nem veszi el többé tőle soha senki. Tehát mennyire szükséges, hogy ez a világ, ez az élet jó és tökéletes legyen, hogy ne legyenek benne javításra, kiigazításra szoruló részletek, mert hogyan, miképpen tudja kijavítani az, aki rosszul, helytelen módszer szerint alkotta azt meg? Mert csak egy rosszul elhelyezett rész legyen abban, már az egésznek szenvednie kell miatta, vagy félre kell azt az életéből állítani, de ezt sem lehet soká, mert az *hiányzik*. Ez a hiányérzés megbénítja az egésznek a fejlődését, haladását. Tehát vissza kell térni a tanuláshoz, az alapfogalmak tökéletesítéséhez, hogy fejlődési állomásainkon tökéleteset alkothassunk! Igen, ilyen nagyszerű fejlődési állomás a földi világ minden szenvedésével és gyötrelmével együtt. Itt is mindenki önmagából ad, a maga életével, cselekedeteivel, gondolataival önmagát vetíti ki a világba. Ez a kivetítés azonban sokszor ütközik a mások lelkének kivetített érzéseivel és törekvéseivel, és meghozza a maga eredményeit. **Nem az dönti el a győzelmet, a végső fórumon, hogy kinek sikerült a másik fölé emelkednie, hanem kinek a gondolatai, cselekedetei egyeznek a felső világ, a szellemi világ törvényeivel.** *Ha az ideiglenes győző gondolatai és cselekedeteinek indító erői a Földből és a Földet körülvevő hibás és sok rossz eredményt létrehozó elgondolásból származnak, a győző elbukott. És minden dicsősége gyalázattá válik részére, amíg fel nem ismeri, és be nem látja azt, hogy hibát és bűnt követett el azzal, hogy ezt az elgondolását és vágyakozását megvalósította a cselekedettel.*

Belátásával a helyrehozás, kiigazítás, jóvátevés készsége is kell, hogy járuljon azzal, hogy önmagát megtagadva, emberi büszkeségét feláldozva igaz megbánással az előtt, akinek fájdalmat és szenvedést okozott, mélyen meghajolva bocsánatát kérje. És egyben, mint aki valakinek sokkal tartozik, haladékat kérjen, hogy amit elrontott, amit elvett és elfecsérelt a mások életéből, azt jóindulatával pótolhassa. Az igazi megbánás, az igazi helyreigazítási vágy és akarat elengedhetetlen kelléke az engesztelődésnek, mert *engesztelődés nélkül nincs és nem is lehet megbocsátás.*

Az engesztelődés oldja fel a fájdalmat, ha nem is tudja a megtörténtet meg nem törtéنتté tenni, ha nem is tudja visszafizetni a szenvedéseket olyan örömökkal melyek elfeledtetik, vagy kipótolják az elvesztettet. De megvigasztal, és reményeket kelt a jövőre nézve, hogy nem kell félni a további kínos lehetőségektől. A félelem bizalmatlanná teszi az ember lelkét, és akaratlanul is, amikor jót akarna cselekedni, rossz eredmény jön ki belőle. Bizony bizony, az ember a maga tökéletlenségében, tudatlanságában mérhetetlen sok bűnt követ el. Elsősorban azért, hogy az önzésének érvényt szerezzen, hiúságát kielégítse, gögös énjét felemelhesse a másik ember fölé. Rejtett hatalmi törekvéssel és sokféle tévelygésével, amikor nem is szándékosan, de mégis sértően, - az igazságot teljesen mellőzve - jár el embertársaival, sőt sokszor azokkal szemben is, akiket szeret. Ez mind bűn, hiba, tökéletlenség és szenvedést, fájdalmat okozó tudatlanság, melyből meg kell gyógyulni, és meg kell a léleknek tisztulni, ha boldog akar lenni.

Isten, Aki mindeneket tökéletesedésre teremtett, megadta a fejlődésre képesítést az ember lelkében, de az embert megszárdítja még az a szoros korlátok közé szorított szabadság is, melyet a földi életben élvezhet, és a „jót” úgy véli megszerezni, hogy azt a másiktól elveszi. A nemkívánatosból úgy akar kiemelkedni, ha a másikat jobban lenyomja, és azon emelkedik magasabbra. A maga igazságát úgy akarja mással elfogadtatni, hogy valótlan dolgot állít tetszetős formában, így megcsalja azokat, hogy érdemtelen előnyökhöz juthasson. Ezekből a lelki eltévelyedésekből sok zűrzavar, káosz támad, és az élet elkeseredett harccá válik. A földi

élet a mindenkori testet öltött lelkek csoportjainak szellemi fokozatát mutatja, és az itt-ott felcsillanó szellemi világosság is sok szenvedés és áldozat eredménye. Melyet azok a lelkek hoztak magukkal a Földre, akik az ő lemúlt életeik során itt hagyott tökéletlenségük és tudatlanságuk folytán, mint bűnöket, tévelygéseket itt hagyták, mint homályt és akadályt az emberi lélek fejlődési útján. Amikor a szellem a maga küzdelmes életeiből, mint az isteni igazság által újjászületett lélek visszapillant a bűnökben és szenvedésekben vergődő, ott maradt embertestvéreire, látja a homályban küzdők hiábavalói gyötrődését, a megismert isteni igazság és könyörület őrajta végzett üdvös munkáját, segítő hatalmát. Ettől a szeretettől indítatva, készséggel veti magát bele a szenvedők tömegei közé, hogy az ő, most már *igazi, szellemi világosságával és áldozatra kész szeretetével, a szenvedők segítségére lehessen.* Hogy a tudatlan, a bűnben maga körül hadonászó emberektől nem kap mást, csak fájdalmat és szenvedést, az természetes. De ezt oda rakja le az Úr oltárára, az igazság törvényének engesztelésére, melyet a tudatlanság idejében ő is megbántott, talán akaratlanul. Mindegy. *Az isteni könyörület siet a megmentésre, mert a szeretet messzebb lát a homályban is, mint a gyűlölet, mert a gyűlölet vak.* Az isteni szeretet elfogadja az engesztelő, magát feláldozó odaadást a szent munkához, és letörli a tévelygésből származó bűnök és hibák emlékét a lélekről, és „azokról emlékezet nem lesz többé!” Valaki elhagyja házát és azokat, akikhez szoros érzések fűzik énérttem, sokszorosan megkapja azokat ott, ahol én vagyok és leszek. Tehát a mi Urunk Földre lehajló kegyelmi áldozata az, amit minden Földön megjelenő lélekért hozott, hogy az isteni szeretet teljesedésbe mehessen azokért, akik már szeretnének a bűn mocsarából kiemelkedni, de segítség nélkül nem tudnak. Mindenki, aki egy kis morzsát tesz is le az áldozatok oltárára, az engesztelő cselekedetet cselekszik. Minden meg nem érdemelt bántalom és ok nélküli szenvedés: *áldozat az engesztelő szent, titokzatos törvényében.*

Ne legyetek fukarok ebben, és meglátjátok, az isteni kegyelem bőséges ajándékát. Az Úr velünk és veletek van, és igazgatja a ti dolgaitokat.

Isten veletek.

AZ ÉRZELMI MEG NEM ÉRTÉS ÉS A PRÓBÁK. A HIT, AZ IGAZSÁGOT KERESNI(*)

Névtelen Szellem 1956. augusztus 2-án

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem. Mindegy az, hogy az alantas világ mit okoskodik ki a maga tökéletlenségében, azért nem úgy megy, és nem is mehet úgy véghez a dolgok fejlődése, ahogyan azt az emberek akarják, hanem úgy, ahogyan a fejlődési fokozata megengedi. Mindennek megvan a maga előrehaladásához a saját mozgási lehetősége, de semmi esetre sem úgy kell azt gondolni, hogy az egészen alantas gondolkodású ember egyszerre bölcs lesz, ha egy kis jóra való hajlandóság már megmutatkozik az életében, vagy a gondolkodásában. *Csak a próbák mutatják meg azt, hogy kiben milyen fokban erősödött meg az isteni igazság munkálkodó ereje és hatalma.* Amíg csak leutánozni kell a hallottakat, vagy olvasottakat a beszédben, addig nagyon sokan vannak. De amikor már a cselekedetekre kerülne a sor, akkor már mindig kevesebben maradnak, akik megmaradnak a cselekedetek mellett is, azok is különböző egyéni elgondolások és tévelygések formájában igyekeznek megvalósítani azt a jót, melyet nem egészen tudott lelkében megérteni és feldolgozni. *Ez a „meg nem értés” nem mindig jelenti az értelem fejletlenségét, korlátozottságát, hanem jelenti az érzelmek még mindig lekötözöttségét valamely sarkalatos tévedéshez, és ebből kifolyólag valami bűnhöz; ami kedves a léleknek, és minden áron létjogot akar annak biztosítani a saját életében.*

De vannak, akik nem is tudják megkülönböztetni a jót a rossztól, mert nincsenek a tapasztalások birtokában. Amikor a tapasztalások után kénytelen azokat az eredményeket a lélek kiértékelni, melyek tévedéseinek és bűneinek nyomán keletkeztek, akkor belső elégedetlenséggel tapasztalja, hogy helytelen és rossz volt a kiindulási pontja, ahonnan elindult. Ilyen *nagy magábaszállás után új utakat, módokat keres a lélek*, hogy ha még az irányt nem is tudja, nem is érzi meg, legalább az élet útján el ne tévedjen. Akkor keletkezik a hit valódi, nagy, irányító, vezető szerepe a földi életben, mert akinek hite van, az - nem mondom, hogy nem tévedhet -, de kisebbek a lehetőségek. A hit sem egyforma, mert

mindenki csak a maga hite szerint gondolkozik. De mégis van egy pont a lelkében, amelyet az „igaz jónak” tart fenn, amelyet ha be is takar a csalódások ezerféle rossz emléke, mégis újra és újra kihajt, mint a lekaszált rétek újra kizöldülnek, ha egy-egy kis harmat, vagy eső éri. Nem mondom, hogy a hitben élők már nem vétkeznek, hiszen a hit is még csak vezető és irányító lelki érzés, amely mindig keres, kutat, hogy mindig gazdagabb lehessen az igazság ismeretében. A hit egy olyan fénylő és világító alkalmazkodás a lélek belső világában, mint a lámpa fénye a szobában. Nem mindig és nem egyformán világítja meg a lélekben azokat a rejtőzködő hibákat, amelyek nagy és súlyos következményeket hoznak a felszínre a tudat elé, hogy annak káros, szenvedtető voltát a lélek megismerje. *A helyes irányban fejlődött hit mindig az igazságot keresi*, hogy abban megerősödhessen, és mély gyökeret eresztessen, mely minden felcsapódó hullámban - ha megrázza is az élet próbája -, de mégis újra felemelkedhessék, mert felismeri a célt, mely felé sietett. Csalódnia fog minden ember a próbákon, mert mindig új, eddig nem ismert kérdések elé állítja az élet, melyet *mindenkinek önmagának önmagában kell megoldania, hogy a saját életét élhesse.*

Ezért kell a helyes irány felismerése, a hit megerősítése az igazságban, mert minden helytelenül kialakított igazság, vagy eszme a csalódások és szenvedések egész tömegét zúdítja mind az egyénre, mind a nagy csoportokra. Akik ferdén fejlett hitük és téves igazságuk folytán bűnös cselekedeteikkel megrontják mind a saját, mind a mások életét. Bizony sok szenvedéstől megkímélhetné magát az emberiség, ha nem dédelgetné hibás elgondolásait, hibáit és vétkes cselekedeteit. *A Szentlélek megvilágosító ereje beárad az engedelmes és alázatos ember lelkébe*, így az sok mindenre rájön, a maga lelkén keresztül észleli és felfedezi azokat a rejtett dolgokat, melyeket az idők végére befejezésül tartogatnak a Gondviselés Angyalai. A hívő ember lelkében felnyílnak a befalazott sejtések, és megérzi azokat az időket, amikor *neki szűkséges*, hogy beszéljen és kinek beszéljen. *Akik már felébredtek a keresésre, azok már érzik, hogy az idő itt van, hogy az új korszak megszülethessen, ami új embereket, tisztább, jobb gondolkodásokat hoz magával. Mert hit nélkül, kereső érzések nélkül nem*

találhatja meg senki az isteni Igazságot, nem oldhatja meg az élet rejtélyét, sem célját. De ti örvendeztetek, és készüljétek a nagy és szent munkára, hogy érdemeket szerezzetek annak a nagy és szép elhivatásnak a betöltéséhez. Azért támogattunk és vigyáztunk ti titeket, hogy egy is el ne vesszen közületek. Tisztítsátok meg magatokat minden tévelygésektől, széthúzástól, egyéni értékeléstől, mert együttesen nyerhetitek el szent elhivatásotok koronáját. Isten veletek.

A TESTÖLTÉSEK SOROZATÁRÓL. AZ ISTENNEL VALÓ KAPCSOLAT FONTOSSÁGÁRÓL(*)

Névtelen Szellem 1956. augusztus 30-án

Már itt vagyok gyermekem az Úr Jézus nevében. Ne vedd rossz néven és ne higgyed azt, hogy feleslegesen megvárattalak. Mert ha nem volna semmi értelme, akkor én magam sem fáradoznék azon, hogy az isteni Igazságok a földi emberek tudatába juthassanak. Ez minden csak úgy látszik, mintha már az idők végéhez értek volna el az emberek. Ezek ugyan hamarabb be fognak következni, mint azt az emberiség óhajtaná, de mégsem most, mert ha megremeg is a Földnek egyik fele, de a másik fele megmarad, hogy azok még javulhassanak, akiknek a lelke arra el van készítelve.

Mert nem kicsiny dolog az, ha a lelkek csoportjai az élet alacsony rétegeibe száműzetnek. De sajnos mindig vannak ilyen üledékei a fejlődésnek, akik a világ szerint talán nagyoknak, kiváltságosoknak voltak elismerve, de a szellemi törvényekkel ellentétes irányt követtek. A szellemi törvények leválasztották magukról mint az előrehaladás akadályait, és ezek hullanak mindig mélyebbre. Amíg egy velük egyszerű, vagy náluknál még nehezebb fajsúlyú természetes fluidokra nem találunk, melyek magukhoz vonzzák esésükben a magukról semmit sem tudó lelkeket. Ilyen csoportok alakulása megy véghez egy-egy világtesten, mielőtt egy nagy előrelendüléshez felkészül. Azonban ez nem megy olyan sebbel-lobbal, mint azt az emberek gondolják, mert egyetlen testöltés alatt nem lehet sem a mennyországba, sem az elkárhozottak világába jutni. A testöltések sorozata mutatja meg az

eredményt, hogy a szellem az ő szabadakaratóval melyik irányt választotta. Mint olyan sokszor elmondtam: *a hetes sorozatba* belefér a kívánatos és a félelmetes; a dicsőséges és a gyalázatra vivő; a fokozat szerinti boldogság és szenvedés, de ezek nem érdem szerint kiosztott sorsok a világi életben. Ezek csak *sorsok*, próbaéletek, szerepek, melyeket mind jó eredménnyel kell betölteni, hogy mindezekből a jó eredmény legyen a szellemi tőke, melyből a léleknek vagyona, előrehaladása, és viszonylagos békéje és boldogsága áll elő. Mert itt már a valóság szemlélése alapján nagyon is tisztán követhető az Úrnak az a kijelentése, hogy „*akiknek van - adatik annak, de akiknek nincsen - az is elvétetik tőle, amivel bírni vél*”.

Mert az ember könnyen elhiszi magáról azt, hogy ha van valami értéke az ő emberi megjelenésében, hogy az az övé, megszerzett tulajdona. Pedig ez nagy csalódása az embernek, mert ami a Földön az övének látszik is, az *minden ajándék, ideiglenes próbául adatott eszköz*, mellyel az ember rendelkezhet ugyan, míg tart a földi pálya. De a sors akkor veszi ki kezéből ezeket a szerephez való eszközöket, amikor jönnek látja. Ilyen a hatalom, a gazdagság, a kiváltságos képességek, a szépség, az egészség, a dicsőség. De ilyenek a nem kívánatos dolgok is: a betegség, az alárendeltség, a szegénység, a rútság, az együgyűség, a mindenre képtelenség, a mindenkitől való elhagyattatás, és a nyomorúságok egész láncolata. Ki óhajtja ezeket, vagy ezekből csak egyet is? És mégis vannak ezek, mert a bűn ezeket hozta és hozza létre. Mert az ember nem tudja, és nem is akarja tudni, hogy aki a bűnt elköveti, az megteremti magának a poklot mindazokkal a szenvedésekkel, melyektől éppen a bűn útján szabadulni akar. *A gondviselő Isten nem pusztítja el a bűn elkövetőjét, hanem időt és alkalmat ad minden megtévedt emberléleknek a megtérésre, a gondolkodásra, a jó és a rossz megismerésére, hogy a bűnös belássa helytelen cselekedeteit, és a saját ítéletével ítélje el azokat. Ezért kellene a változatos testöltések a jóban és a rosszban, hogy ne csak egy oldaláról lássa az ember a dolgok valódi értékét, hanem minden oldalról ismerje meg azokat. És a megismerés által már tisztán áll előtte, hogy mely irányt kell követnie, ha boldog akar lenni, akár a földi életben, vagy az örökkévalóságban.*

A földi élet is része az örökkévalóságnak, de csak egy rövid álom, amely hamar elmúlik. Azonban ennek a rövid álomnak mégis nagyon fontos szerepe van, csak azért, mert a lélek benső érzése, vágya, akarata kifejezésre juthat, bármilyen szerepet tölt be földi életének beállítottóságában. Mert mindent be lehet tölteni jól és rosszul. *Mindennek van kifejezési formája*, mert a felső és alsó világ itt a Földön testbe öltözve találkozhat, ami a szellemi életben a lehetetlenséggel határos. A magasabb szellemi világ lehozza azt, ami szép, igaz, bölcs és előrehaladására, boldogításra van mindenkinek, aki ezt megtanulja, magáévá teszi, követi, és vezető elvül elfogadja az életen keresztül. Boldogítására van a szellemi életben, mert az igazság világában minden a maga természetes formájában jelenik meg. És a jó - az igaz jó - megszépül abban a fokban, amely fokig az emberi lélek megvalósította és érvényre juttatta azt, még áldozatok árán is. Tehát az igaz jó örök értékű, drága kincs, amit senki el nem vehet többé attól, aki azt magáévá tette. Áldást hozó, előre segítő, a tudatlanság ködét eloszlató természetes hatalom ez, mely felette áll minden emberies bölcselkedésnek, és tétovázó bizonytalanságnak, még akkor is, ha a látszat szerint egészen homály borítja a kivezető utat az ember előtt. *Az Isten közel van azokhoz, akik az igaz jót keresik, akik nem hagyják magukat a gonosztól félrevezetni, hanem mindig, mindenben az isteni kijelentésekhez fordulnak. Szükséges, hogy az ember keresse az Istennel való kapcsolatot*, mert csak onnan várhat mindent, ami kivezetheti a tévelygések útvesztőiből.

A gonosz felé hajló lélek nem keresi az igazságot, nem érdeklődik a cselekedeteinek a következménye: önmagában bizakodva úgy gondolja, majd kilábal belőle, akármi következik utána. Mivel szabadakarata van, mind a jót, mind a gonoszt elkövetheti, és ha a gonosz cselekedet egy kis előnyhöz juttatja is, boldogan könyveli el azt az ő ügyeskedésének, okosságának. Hátha még nagyobb sikereket arathat le ravasz és önző számításával, akkor meg egészen megszédül a saját elgondolásainak a helyességétől, és jogosnak tartja mindazt, amit így az élettől kicsikart. Lehet, hogy hosszabb, vagy rövidebb ideig tartó életében meg is tarthatja ezeket az igaztalan úton elért eredményeket. De amikor az ő cselekvési szabadságának ideje lejárt, akár a Földön, vagy a szellemi

életben, hirtelen minden igazságtalanul megszerzett előny eltűnik előle. Csak azok a felelősségre vonó következmények veszik körül, melyek félelmetes igazságukkal a rosszul végzett élet hibáit, bűneit, hamis elgondolásait, és azoknak másokra nézve szenvedtető hatásait mutatják és éreztetik. Akkor látja a balga emberi lélek, hogy az igazságot nem lehet megkerülni, semmibe venni és ellene cselekedni. Mert az igazság a legboldogítóbb, de egyben a legfélelmetesebb valóság, mert benne élünk és ő bennük él, hogy vagy a mennybe emeljen, vagy a mélységbe vessen. Az örökéletnek csak egy rövid álma volt ez, de az álomban a lélek rosszul játszotta szerepét, és a valóságban az igazság törvénye szembeállítja a lelket önmaga elért eredményeivel. Mert jön egy másik álmom: a kijátszottak, a félrevezetettek szerepe, amikor nem rendelkezhet azokkal a lehetőségekkel, melyeket a rosszra használt el az emberi szellem. És az ember elkeseredetten átkozza és irigylő azokat, akik ilyen gonoszul megfosztották azoktól az előnyöktől, amelyeket igaz munkájával, törekvésével megérdemelt. Senki nem juthat az élet útján előbbre, amíg az isteni törvénybe, az igazság törvényébe bele nem kapcsolódik, és ott, abban nem él és abban nem munkálkodik. Az igazság törvényében nagyon nehéz feladat várja az ember lelkét. Mert a bűnben tévelygők - mint a ragadozók, áldozatra leselkedve - várják az alkalmat, hogy mikor, miben élhessenek vissza mindazzal, ami az emberi életben értéket jelent. Még a „jóakarátú” emberek is visszaélnék a bizalommal, a szeretettel, a kívánatos jóknak a törvénytelen megszerzésével. *Mert még a jóakarát mellett ott van a lélekben a könnyelmű ítélkezés, a felelőtlen véleménynyilvánítás, az irigységnek talán már csak az árnyéka ugyan, de még mindig homályt borít az ember szemére. Az önteltség helytelen felfogása az igazságnak, a túl szigorúság, a lobbanékonyosság, az önzés különböző rejtőzködő helyei a léleknek.* Mindezek nem alkalmas és nem boldogságot nyújtó útítársak az örök életben.

Azért nem olyan könnyű az embernek az örök életre vivő úton előre haladnia, de Aki megjárta az Ő hibátlan lelkével ezt a nehéz utat, Aki megmondotta és megmutatta, hogy hogyan lehet ezeket a veszedelmeket kikerülni, *Az ezen az úton itt hagyta a Földön az*

Ő fénylő lábnyomait; azok fénylenek és fényleni fognak mindvégig, amíg ember lesz a Földön. Addig lesznek az Ő példáját követő lelkek, akik ezeket a lábnyomokat tisztán tartják, hogy az emberi hiúság és hatalomra törekvés be ne hintse a Föld porával, hogy el ne homályosodjanak. Addig jönnek áldozatokra kész lelkek, akik szívesen odaadják a múlandó élet örömeit, hogy az örökévalókat mások részére is hozzáférhetővé tegyék. Ezek a Földnek jótévői és az Úr ilyeneket keres. Ilyeneket, akik az életnek bár sivárabb útján haladnak, de egyenesen, kitérők nélkül. Az élet nagy hullámzásaiban is haladnak előre lélekben, hogy a hajótörötteket is felszedjék és biztonságba helyezzek. Mert egyik lélek felébred az első szóra, míg a másik a vészharang kongására sem ébred fel. Ezek nem tudják, mi vár rájuk a hullámzó tengeren. De akik idejében gondoskodtak menedékről, azokat a nyitott ajtó várja, hogy a Földön átszenvedettek után megpihenjenek. Ők, akik kivették részüket a szenvedésből, a csalódásokból, és mégsem mondtak le a reményről, hogy van egy pihenésre teremtett hely, ahol Igaz, Jó uralkodik, ahol nincsen árnyék, mert az örökélet napja világít. Ezt az örökéletet keresse minden lélek, de az Úr igazsága nélkül nem találhatja meg. Így az isteni igazság az örökélet, az út és a segítség forrása.

(Majd ha eljön az idő, amit te mondtál, akkor majd látni fogod, hogy nem ekkor, vagy akkor, hanem a jelenben és a jövőben is, sőt a múltban is egyre folyik az, de az ember nem látja, mert nem tudja, hogy benne él az ítéletben, vagy az isteni kegyelemben.)
Most Isten veletek. Nagyon jól cselekesztek.

AZ IGAZSÁG TÖRVÉNYÉNEK MŰKÖDÉSE(*)

Névtelen Szellem 1956. szeptember 27-én

Már régóta várom a te hívásodat, mert itt vagyok régóta az Úr Jézus nevében gyermekem. Nem az Úrért szenvedsz, azt hiszed? Igen, ezek a nagy problémák zajlanak a lelkedben, és tornyosulnak fel lelki szemeid előtt, mert nem tudod látni a kibontakozást a káoszából. *Ezek a feltornyosult és ki nem magyarázható, de feldolgozandó lelki kérdések úgy állják útját az ilyen szellemeknek,*

mint amilyen te is vagy, mint zajló jég a folyón haladó hajónak. Megáll, és nem tud tovább menni, amíg valami akár anyagi, akár lelki jégtörő hatalom fel nem aprózza azokat az összetömörült jégtáblákat, melyeket a gonosz hatalma tömörített össze.

A gonoszba lesüllyedt lelki erők ezek, melyekből az isteni jó teljesen ki van kapcsolva, és *az isteni igazság nélkül élők nem tudnak más utat választani, mint a gonosz felé vezető utat.* A gonosz felé vezető út az ilyeneknek kényelmesnek látszik, és amíg eshetőségeiből telik, addig beleáldozzák életük értékeit, *mert azt hiszik, hogy így érhetik el vágyaik teljesülését.*

Ez azonban bármilyen kedvezőnek látszanék, mégis folyton szűkül, mert mindig több akadály állja útját a haladni akaró, de hibás célt kergető emberléleknek, mert az igazságot ki nem kerülheti bármennyire akarná is. És ez a kétféle erőhatalom összeütközik, amelyen az igazságnak kell győznie, az igaztalan cselekedeteknek és ezek következményeinek fel kell morzsolódnia, hogy a haladás akadályai eltűnjenek az útból. *Az emberek azért gondolják, hogy az ilyen oktalan küzdelmek, és az ezzel járó szenvedések mind csak a gonosznak valamikor elkövetett okaiból állhatnak elő, mert nem ismerik az isteni bölcsesség beosztását, és az igazságnak törvényeit.* A haladás kerekéi mélyen belenyomulnak az erők és fluidok lerakódásaiba - az anyagba -, melynek nyomán felkavarodik a por és kavics, szétszóródva be fogja az úton járókat, és a hasonló lelkekben megtapad, hogy ezekben hasonló ingert keltve, munkát fejthessen ki. Ez az a próba, melyet az emberek olyan tévesen értelmeznek. **A megpróbáltatás nem az, amikor már a cselekedetek által kialakult rossz, mint végzet, az egyes emberek sorsában már elkerülhetetlenül kialakult, hanem az a megpróbáltatás, amikor jó és rossz lehetőségei előtt áll az ember, és a benne lévő rosszat választja, hogy megvalósuláshoz segítse.** Eldobja az igazságot, hogy egy kis hamis örömet szerezzen. Nem úgy cselekszik, ahogyan kellene, hanem ahogyan nem szabad. A földi életben, ha utoléri az igazság törvénye, az üdvös a bűnözőre, mert minden bűnös tudja lelke mélyén azt, hogy miért szenved. *De ha már egészen a tudatába jutott, és mégis megcselekszi a rosszat, akkor megátalkodott, és nem érde-*

mes a kegyelemre. Azoknak már csak a büntetés használ. Az igazsággal való összeütközés következtében szétesésnek és a gonosz formájában való változásnak kell előállnia. Ha nem is tér meg, de félni kezd az igazságtól, és félelmében nem meri elkövetni azt a bűnt. Ezzel bizonyos javulási folyamat kezdődik, melyet azután időről-időre próbának tesznek ki a Gondviselés Angyalai. Tudniillik a korlátok szigorúságát enyhítik, lehetőségeket ajándékoznak egy kis időre nekik, hogy vajon megállják-e azokat a fogadkozásokat, melyekkel elindultak a próbák világába a testbeöltözéskor?

Ilyen útkeresztveződések képződnek az erősen felfelé haladók, a hívők, de a lanyhán érdeklődők, a lefelé hullók és megátalkodottak között, akik egy korban, egymással érintkeznek. Nem sok idő az, amit ilyen rövid élet még rövidebb lehetőségeiben együtt töltenek, de mégis mély nyomot hagy egyik emberlélek a másik ember lelkében, és áldást, vagy átkot teremt a maga részére mindenki földi megjelenésében. Az igazság útján járók tökéletesednek, mert mindenben meglátják a szépet, a jót, és maguk is ezt hintik el maguk körül. A gonosz hajlamú lelkekben ez a találkozás a bűn vágyát és lehetőségét ébreszti fel, mert úgy érzi mind, hogy lehetőség van ezt kielégíteni, nem kell félni, mert nem veszélyes a gyors visszahatás.

Ilyen és ehhez hasonló érzések és gondolatok csábítólag hatnak az ilyen lelkekre, és megkezdik a maguk játékát. Ha sikerül valami rossz, akkor felelevenedik a tettekre ösztönző vágy, s mindig nagyobb tért hódít a lélekben, amíg lehetőségeit ki nem meríti. *Az igazsággal való megütközés akkor áll be, amikor már mind az ő, vagy többek, elhordozó képessége kimerült, elfárad, és a megbántott igazság a maga valódi formájában mutatja meg magát. Így van ez az egyeseknél: családoknál, nemzeteknél. Azért vannak háborúk és gonosz felfordulások, mert amikor az igazság ingáját messze félrehúzzák, az annál nagyobb erővel ütődik vissza. Azért az igazság törvénye nem helyezi a Földön a hasonlókat együvé, hanem a haladottakat, a nehezen indulók közé, hogy ne legyen túl nagy az ütközés. De az ilyen nagyon megátalkodott lélek mint a te ellenséged is, egészen a végsőig kihasználja azokat a lehetőségeket, melyeket az élet adott neki, és azután lehullik, mert az*

igazság leteríti. Te ezen a helyen, ezen a beleillesztett lehetőségben, az igazságot képviseled. Ezt érzi, ezt gyűlöli és irigylő ösztönösen, értelem nélkül. A bírvágyát nem tudja kielégíteni, mert nem jár neki törvényesen, és nem is éri el, hanem jár majd a lezuhanás, a szegénység, és ezzel a küzdelemmel a teljes meggyengülés és megszégyenülés, és letörés. Mert a lehetőségeiből kikopik ezzel, azonban te nem a magad érdekét védelmezed, hanem a te elhívásod eredményeit, amit a földi síkon védelmezni kell, és kötelessége mindenkinek, aki az isteni jót és igazat értéknek tekint.

Aki veled harcol, aki veled érez, az mind részese annak a lelki és szellemi gazdagságnak, melyet az emberi lelkek megsegítésére adott az Úr. Aki azonban nem tekint értéknek ezt, az máris kihullott a rosta fokain. Ez nem próba, ez nem vezeklés, ez harc a gonosszal, mely az igazság győzelmével kell, hogy végződjék. Ne vedd el a fegyvert, ne csüggedj és ne féljél! Az Úr veled van, és a segítség nem marad el.

Most Isten veled gyermek, az Úr gondviselő kegyelmében bízzál és megnyered a csatát.

AKIKNEK A JOBBIK RÉSZ JUTOTT(*)

Névtelen Szellem 1956. november 15-én

Már régen várlak az Úr Jézus nevében gyermekem. Igaz mindez gyermekem, és mindent a te szemekkel nézek, és te a lelkeddel érezek át, mert ezek mind szomorú valóságok a Földön. Nem titkolhatom el én sem a lelkem fájalmát ezek felett. És nem kezdek el fölényesen azokról az igazságokról beszélni előtted és mindnyájatok előtt, akik szenvedtek, és lelketekben háborogtok azok ellen, akik vakon és süketen rohannak vesztükbe. Magukkal rántják azokat a tévelygésbe rángatott gyenge lelkű embereket, akik hittek, és még mindig hisznek a sátáni ígéreteknek, melyek mindig a hamisan csillogó boldogság elérését mutogatják. És ezekkel az ígéretekkel vesznek magukkal rabszolgákat, akiket megláncolva a bűn bilincseivel kezükön, hurcolnak magukkal az életen keresztül. Mert szüksége van a gonosznak szolgákra és szolgálóleányokra, akiken keresztül az ő akaratát véghezvihesse.

Ezek a hitvány lelkek a földi előnyökért eladják magukat, hogy keserű megbánással sírják vissza bűnös életüknek minden óráját és minden percét. Azoknak az óráknak minden elgondolt és véghezvitt gonoszban való megvalósítását, amit annak idején talán nevetve, boldogan cselekedtek meg, mert *azt hitték*, hogy ezzel megvásárolták az élet értékes részét a maguk számára. Lehet, hogy egy rövid kis időre elérte vágyát, de az idő halad, és az események változataiban önmagával kerül szembe. És ami egy rövid időre kellemeset és kívánatosat hozott részére, az a következőkben eltorzulva, vádló igazságként áll szemben vele, és eltorlaszolja előtte a menekülés útját, még akkor is, ha jót és igazat szeretne a világnak adni.

Nagyon nehéz törvénye van a bűnnek, és boldog az aki nem elegyíti meg lelkének jóra és igazra törekvő érzéseit a világ szerinti jónak kívánásával, hanem az Úrra bízta sorsának intézését. Ne érts félre, hogy az ember vonja talán ki magát a világ iránti szolgálatokból; nem! ... *Az embernek vannak kötelezettségei az egész világgal szemben, a nemzetéhez, családjához, szeretteihez, mert az embernek szolgálnia kell a haladás törvényét igazsággal és Isten iránti engedelmességgel. A legjobbat kell önmagából adnia, hogy a vele együtt élőket a lehető legjobban szolgálja minden képességével, munkájával és egész emberi megjelenésével a világban. Ez a lelkiismeret parancsa*, amelyet az ember Földre születésével magában hoz lelkében felírva. Ha ezt a törvényt nem tölti be, akkor ez a törvény mond ítéletet felette. Ez ellen nincs fellebbezés semmiféle fórumhoz, *csak kegyelem van a megtérőknek fenntartva, amit az ítéletig mindenki kérhet, és mindenki meg is kaphat, aki igaz, őszinte beismerésre jutva, megbánva bűneit, a javulás és tisztulás útjára tér. Igyekszik megtanulni azt az igazságot, mely szerint a világot az Úr megítéli*, amely igazság megmutatja az emberek és a nemzetek sorsát, egymás iránti kötelezettségét, és irányt mutat mind a lelki, mind a világi élet haladásának. Ha az emberek ezt az isteni iránymutatást semmibe veszik, a saját lelkitermészetük tévelygéseit előbbre helyezik, akkor jönnek létre az ilyen nagy összeomlások, melynek romjaiból kell felépíteniük

azt a jövőt, mely a múltak hibáinak, bűneinek, tévelygéseinek következményeiből leszűrt és megemésztett tapasztalatait - mint intő korlátokat - állítja fel az egész emberiség számára.

Ne feledjétek el, a gonosz az ember tudatlansága folytán mindenhová be tud férkőzni, és ahová beférkőzött, ott rombolást végez. Lerombolta az Istenben való hitet, a lélek fogalmát kiirtotta. Az emberi tudást állította az Istennel szembe. Az anyagiasság teljes uralmát állította fel; a felelősség tudatot, a lelkiismeret szavát eltompította a tömegekben.

A lejtőn teljes zuhanással elindult lefelé a haladás kocsija. És most, amikor már minden pillanatban a végzet szava hallatszott, most ez a zuhanás megáll. A tömegek végzete állította meg, és bár súlyos válságokon keresztül, de meg fog változni mindaz, amit szilárdnak hittek, és még ezekben a pillanatokban is hisznek az emberek. *De amit a bűnök sorozata tett szilárddá és keménnyé, azt az isteni végzet porrá töri, hogy új alakulat formálódjék belőle.* Ebben a munkában mindenkinek ki kell venni a részét, ki mire lett elküldve, de mindenki azok szerint részesül az eredményeiben is. Ti higgyetek és bízzatok! A ti részetekre a jobbik része jut a munkának, már tudniillik, akik igaz érzéssel álltatok az új, a szebb, a szellemibb jövő születését várva, a kezdődő új korszak vajúdó szenvedéseit átélő éjszakájának élet-halál küzdelmeiben. De már reggeledik, és az igazság napja bár még sűrű ködfelhőkön keresztül nehezen tud áttörni, de mégis fel fog kelni, és *az egész emberiség egymásra fog ismerni, meglátja azt az igazságot, hogy csak egymással és egymás iránti jóakarattal tud eljutni a boldogabb, békésebb élet megvalósításához.*

A becsület ismét valódi érték lesz, nem festék, amivel a gonoszság magát kendőzi, hogy beférkőzzön az igaz emberek társaságába. Ne sajnáljátok a szenvedést, mert nagy értékek vannak reátok bízva. Az Úr segítsége veletek van és lesz, ne féljetek.

Isten veletek.

MINDENKINEK SZÍNT KELL VALLANIA SZABADA- KARATA SZERINT(*)

Névtelen Szellem 1956. november 26-án

Már én vagyok itt ismét az Úr Jézus nevében gyermekem. Éppen azért jövök, mert látom a te lelked elesettségét és reménytelenségét, mert még nem bontakozott ki előtted a jövő képe. Azt hiszed, már mindig ilyen borús és sötét lesz, mint ez a novemberi éjszaka. Higgyél, bizzál és reméljél, mert a reménykedés ott szükséges, ahol nem bontakozott ki a bizonyosság képe az ember előtt.

Azért reménykedünk, mert hisszük azt, hogy az Isten velünk van, még a legsötétebb éjszakában is utat mutat előre, mely kivezeti az ember lelkét a zűrzavaros események bizonytalanságából. Az emberi lélek telítve van a maga saját bűneinek és tévelygéseinek azal a kaotikus, összedobált romjaival, melyekből nem olyan könnyű a kivezető utat megtalálni önmagának sem. Annál nehezebb másnak, mert annyi a hamis, a téves, a határozottan rossz, és olyan nagyon kevés a jó, az igaz, az Isten szerinti becsületes és nemes törekvés, hogy *nem csoda, ha más - azaz idegen, ismeretlen - másik ember olyan nehezen ismeri ki magát. És olyan nehezen tudja megtalálni azt a pontot, amelyhez lerakhassa az ő tulajdon igazságérzetét, és összeköthesse a kettőt egybe. Hogy azt mondhassa: én a te barátod, testvéred vagyok, és a te barátod, az én barátom, a te ellenséged, az az én ellenségem lesz ezentúl. Mert mi egy irányban haladunk, egy célért küzdünk, és az eredményben egyenlően osztozunk, mert ez az igazság. Ez a záloga és kiindulási pontja az együtt munkálkodásnak, az egy úton való haladásnak.*

Az önző emberek éppen úgy ki vannak téve azoknak a csalódásoknak, mint a kevésbé maga hasznát kereső ember, és az isteni igazság mindenkit a saját bűneivel és vétkeivel bocsát próbára. Minden erősségnek hitt emberi alkotás múlandó. Az egyik évezredekkel dacoló piramisokat épített, a másik gyorsan mozgó hadseregekkel akar átszáguldani a világon, hogy elgondolásait megvalósítva, ő rögzíthesse le a maga akaratát a múlandó világban. És ezekkel az elgondolásokkal valóban megrögzíti a maga kicsi,

rövid életét a hosszú szenvedésekhez. Mert legyen bár a pillanatnyi időben bármilyen nagynak tetsző, és kívánatos az a fennmaradó hírnév és dicsőség, de ha nem egyezik meg az isteni akarattal, az isteni törvénnyel, kínos hátrányok származnak abból mindazoknak, akik ez alatt nyögnek, mert terhet, fáradságot rakott rájuk. *De a legnagyobb teher azon az emberi lelken marad, aki bármit gonoszul cselekedett.* Ezt le kell dolgoznia, le kell hordania, ki kell az életből venni, mert az örökkévaló igazsággal ellentétben van. És amíg ezzel az örök igazsággal ellentétes valami van - bárhol legyen is az - addig nincs sem békéje, sem nyugalma annak a léleknek, aki azt létrehozta. Ha az emberek látnák azt a nagy igyekezetet, azt a nagy elszántságot, amit az ilyen félrebillett lelkeségek kifejtenek, hogy gonosz munkáik emlékeit eltüntessék a Földről, nem csodálkoznának azokon az erőkifejtéseken, amelyekkel harcolnak a megvalósított ferde elgondolásaik ellen. **Minden tévelygés, legyen az akár vallási félrefogás, vagy faji, vagy politikai eltévelyedés az igazságtól, és abból szenvedések származnak, az mind megbosszulja magát.** De mindennek el kell csendesedni, hogy az isteni Akarat kiteljesedhessék. Mert az isteni Szó csak a csendben hallatszik.

Ez a csendesség most már kezd kialakulni, de nem jelenti azt, hogy megszűnt a vihar. De gondolkozik mindenki, hogy hogyan lehet megoldani a megoldhatatlant, mert amit a törvény a kezébe vett, az már a végzet. A végzetet feltartóztatni nem lehet sem jóakarattal, sem az áldozatok odadobálásával. Az igazság törvényének be kell töltenie. *Boldog az, aki idejében meghallja az ítélet kezdetét és nem vár a megtéréssel. Boldog az; aki ha szenved is - nem az igazságtól, hanem az igazságért szenved - mert az ítéletet már megváltoztatni nem lehet, az ember cselekedjék az isteni igazság törvénye szerint, és ne álljon ellene, ha az igazság számon kéri cselekedeteit. Mert mindennek eljön az ideje, hogy színt kell vallania cselekedetei és megismerései között, mekkora volt az a rés, amelyben szabad akarata szerint mozgott előre, vagy hátrafelé.*

Ezeket mind jó előre megmondottam nektek, hogy nem hiába kaptátok az ismeretet, mintegy fáklyafényt a sötétedő éjszakában, hogy el ne tévedjete, sem ti, sem mások, akik tudomást szereztek

az igazságról. *Most elő kell venni a hit bizonyosságát, és annak a világnál óvatosan lépkedve haladni, lépésről-lépésre*, mert az éjszaka sötétje rémekkel van tele. A bűn rémei beleordítanak a világba, de a hívő emberi lelkeknek van egy bizonyossága: az erős Isten oltalma és kegyelme. De mint mondtam, az éjszaka már elmúlt, de a reggel fénye még nem jött fel, csak bontakozik. De azért még kell a léleknek a tájékozódáshoz az a bizonyosság-érzet, amelyre támaszkodva megpihenhet. Azért mondom: higgyél és bízzál, ne csüggedj el, hanem reméljél, mert az igazban hinni és ebből táplálni a reménységet, az a megvalósulás alapjait építi fel. Az idő mindent meghoz, ha nem is egyszerre, de a bizonyosság záloga a kezetekben van.

Most én elbúcsúozom és ígérem, hogy nem hagylak el magadra, amikor nem is hívsz, akkor is jövök, amikor nem gondolsz rám, akkor is itt vagyok veled és veletek, hogy erősítselek, bátorítsalak és bebizonyítsam azt, hogy a mi szeretetünk nem szalmaláng, nem csak szó, ígéret, hanem valóságos alap, amelyre építeni lehet és kell nektek, földi embereknek. Most azt mondom ismét: bízattok.

Isten veletek.

Függelék(*)

ad. 1.

Az adatok és az idézetek Josephus Flavius: A zsidók története c. könyvből valók.

Salamon király az Úrnak templomát (mint arról a Királyok I. könyve 6. fejezete szól) Kr. e. 959-ben építette. A babiloni fogóság, az idegen uralmak ezt az építményt tönkre tették, ezért Nagy Heródes, aki Kr. e. 67-től Kr. e. 4-ig uralkodott, uralkodásának tizennyolcadik évében: „Isten templomát újjá akarta építtetni, még pedig úgy, hogy nagyobb terjedelmű és magasabb legyen a réginél.”

„A templomot huszonöt könyök hosszú, nyolc könyök magas és tizenkét könyök széles hatalmas fehérmárvány tömbökből építették. A templom, mint a királyi oszlopcsarnok, kétoldalt alacsonyabb volt, középtűt valamivel magasabb, úgy hogy már sok stadionnyi messzeségből láthatták, akik a mezőn dolgoztak, valamint a templommal szemben fekvő falvak lakói, s különösen azok, akik a templom irányában haladtak...

Az ajtók fölött, a falpárkány alatt, aranyszőlőtöke ágazott szét és fürtök csüngtek róla és egyáltalán oly rengeteg drága anyagot használtak fel, hogy a hatalmas és művészi építmény mindenkit bámulatba ejtett. Az egész templomot óriási oszlopcsarnokok övezték, amelyek arányosak voltak magával a templomépülettel, viszont sokkal pompásabbak, mint a régiek, ...

Mindkét oszlopcsarnok erős falazaton nyugodott; maga a fal a legnagyobb alkotás volt, amiről ember valaha is hallott. ...”

Méret adatok:

1 könyök	= 52 cm	
1 stadion	= 177,6 m	
1 talentum súlya	= 26,2 kg,	értéke: = ezüstérték: 6000 aranykorona

(A régi magyar Pénzláb-törvény szerint 1 kg színaranyból 3.600 aranypengőt vertek)

A fehérmárvány tömbök mérete: 12,5 m hosszú, 6 m széles, 4 m magas

ad. 2.

2001. december 24. hétfő: Interjú a Magyar Nemzet 5. oldalán.

Nem fogyhat el maradék hitünk.

Tőkés László a karácsonyi hagyományokról, a nemzeti összefogásról és a virtuális világvége kezdetéről. A lapnak adott interjújában Tőkés László királyhágó-melléki református püspök gondolatai olvashatók:

Kérdés:

Az Egyesült Államokat ért szeptember 11-i terrortámadás után ismét fordult egyet a világ. A harc, a háború majdhogynem a mindennapok természetes velejárójává vált. Sokan a kultúrák összecsapásáról beszélnek. A megbékélés lassan retorika formulává degradálódik. Hogyan tovább?

- Olyan erők szabadultak a világra, amelyeket csak démonikus erőkként lehet találóan jellemezni. Miképpen az atommagban rejlő energia felszabadulása meghalad minden más energiaforrást, azonképpen ez esetben már olyan fokára jutottunk el az emberi bűnnek és gonoszságnak, amely csak apokaliptikus, világvégi méretekkel jellemezhető. Szeptember tizenegyedike tulajdonképpen egy virtuális világvégeének a kezdete. De csak addig virtuális, ameddig nem válik valósággá és benne van a lehetőség, hogy valósággá váljék. Nem akarok nagy szavakat használni, de kétségtelen tény, hogy a világ már rendelkezik olyan pusztító potenciállal, amely révén az egész földkerekség megsemmisíthető. Ez a körülmény gyökeres felülvizsgálatra kell, hogy készítse a világot.

Csak hogy a világ nem egységes. A bolondoknak, a gonoszoknak semmi nem drága. Sokan a kultúrák harcáról beszélnek. Az észak-írországi testvérharcban vallások mentén folynak a véres küzdelmek, leszámolások. A zsidók és palesztinok szembenállása is zsidó-muzulmán ellentétén alapul, de ezúttal másról, többről van szó. A vallások, kultúrák szembenállásának racionális síkjáról a gyűlölet irracionális síkjára transzplantálódnak ezek a cselekmények és itt már teljesen ellenőrizhetetlen folyamatok bontakoznak ki. -

ad 3.

A Névtelen Szellem alább következő manifesztumai közül nyomtatékosan figyelembe ajánlanám az alábbiakat:

- 1954-ből: I. 7., I. 14., I. 21., I. 28.,
 1957-ből: III. 21., IV. 18., VI. 3., VI. 27., VII. 11., VIII. 1.,
 1958-ből: V. 12., VIII. 4., IX. 29., X. 16., XI. 17., XII. 4.,
 1962-ből: VIII. 9.,
 1963-ből: II. 11., IV. 11., IV. 29., VI. 6., VIII. 15., IX. 12.,
 IX. 23.,
 1967-ből: III. 20., III. 23., IV. 24., V. 5-8., V. 11., VI. 15.,

ad 4.

Az ajánlott szentírási részek:

Máté Evangéliuma

24:1-51 versei,

címként: a 25.: *Imé eleve megmondottam néktek*

Márk Evangéliuma

13:1-37 versei

Lukács Evangéliuma

21:5-36 versei

(Jeruzsálemre vonatkozóan különösen a 20. és a 24. vers)

János Evangéliuma

14:16., 17. és 26. versei

15:12., 13., 14., és 26. versek

16:7., 8., 9., 10., 11., 12., :

Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok 16:13., 14., 15., versei

17:22: hogy egyik legyenek, miképpen mi egy vagyunk.

17:24. vers:

Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy hol én vagyok, azok is énvelem legyenek: hogy megláthassák az én dicsőségemet amelyet nékem adtál, mert szerettél engem e világ alapjának felvettése előtt.

25. vers:

Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged és ezek megismerik, hogy te küldtél engem.

26. vers:

És megismertettem övelők a te nevedet és megismertetem, hogy az a szeretet legyen öbennök, amellyel engem szerettél és én is öbennök legyek.

Ámen

Hogy a világban valami igaz és jó közkinccsé lehessen, ahhoz mindig társak kelljenek...

Kedves Vezetőnk a Névtelen Szellem manifesztumainak megjelentetéséhez becsületes, hű és igaz munkatársakra van szükség. Ilyen munkatársaim nekem mindenekelőtt amerikai Testvéreim, akik a világi megjelenés anyagi fedezetét biztosították és biztosítják.

De nagyon nagy szeretettel kell mint példaképeket felmutatnom azokat a Társaimat is, akik a kéziratokból legépelték az igazságokat, így *Mester Ferencné Kiss Piroskát* illesse szorgalmáért, megbízható munkájáért - ami bizonyos nem volt csekély a mennyiséget tekintve sem - szeretetteljes elismerés és köszönet. A nyomdai előkészítő munkában fáradhatatlan, gyors és ügyeskező kedves Társam *Jakab Katalin*, aki előtt nincs lehetetlen...

Bizony, bizony kedves Barátaim ezek nélkül a szívemhez nőtt lelkek nélkül most talán üres kézzel állnék az Úr elé, aki engem kiküldene a lakodalmas házból...

Hálás köszönetem kísérje valamennyiüket nem csak a földi élet útján, hanem az igaz Valóságban is...

A szerkesztő